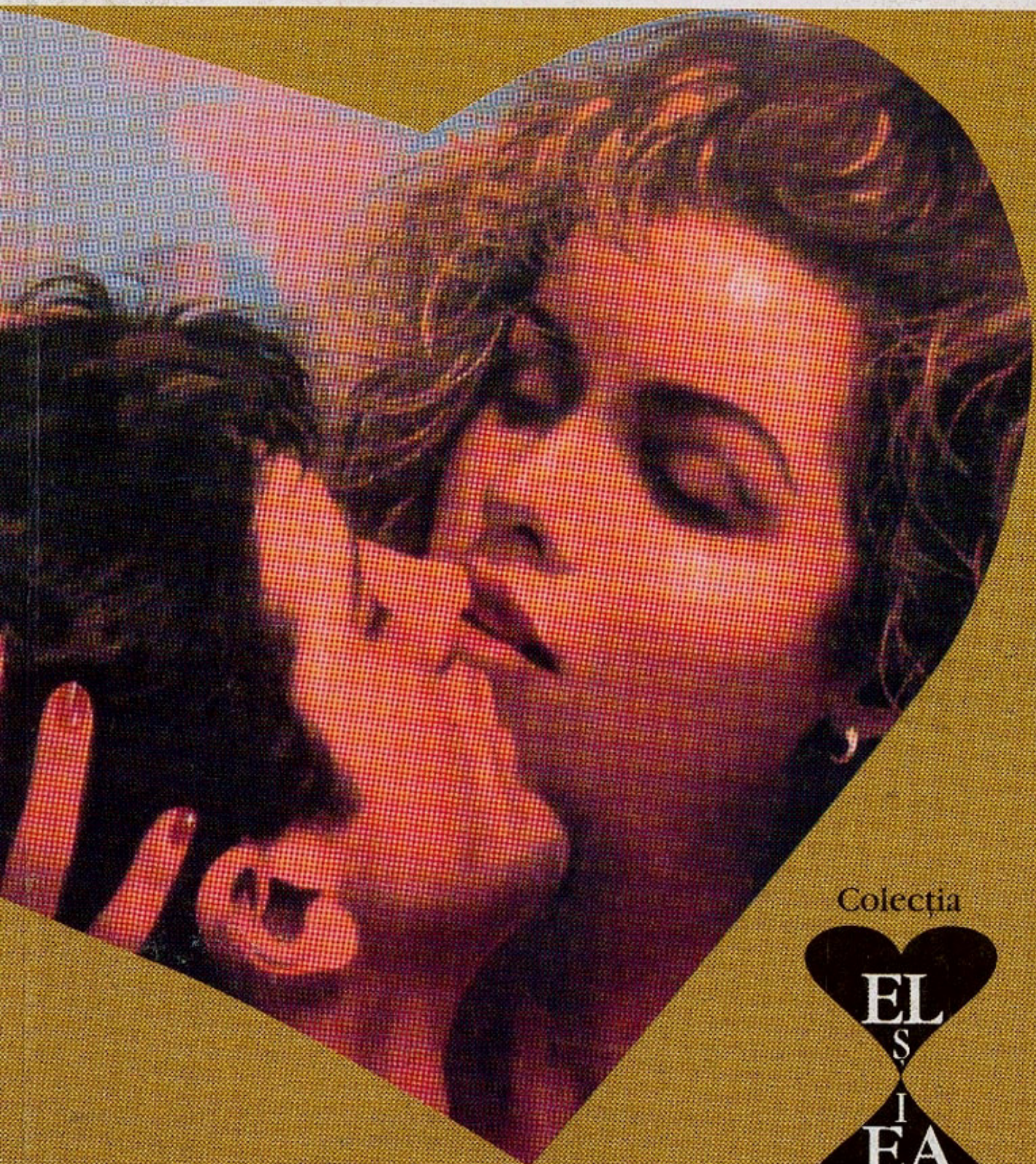

673

Laurey Bright

DUPĂ ȘAPTE ANI

Colectia

ALCRIS

gianninajollys

LAUREY BRIGHT

După șapte ani

Traducerea și adaptarea în limba română de
NICU APOSTOLESCU

ALCRIS

Capitolul 1

– Nu-ți dorești să te măriți, Anne?

Anne Tolliver aruncă o privire exasperată spre sora mai mică. Oare chiar era necesar ca fiecare membru al familiei să-i repete întrebarea de câte ori avea ocazia?

Dar Jenny nu se uita la ea, nici la desenele împrăștiate pe masa de lucru. Admira inelul de logodnă, mișcându-și degetul astfel încât fațetele diamantului să scliffească în lumină. Era foarte clar: căsătoria era singura ei preocupare. Lucru foarte normal, dacă te gândeai că nu mai erau decât patru luni până la ceremonie.

Iritarea Annei se topi într-o senzație de solitudine, amintindu-și propriile sentimente la împlinirea vârstei de douăzeci și unu de ani. Atât de îndrăgostită... năpădită de visări romantice... care se năruiseră. Ba chiar mai rău. Trecuseră șapte ani de când Thady Riordan ieșise din viața ei, și totuși amintirea lui avea încă puterea s-o țină la distanță de oricare alt bărbat.

Cu toată tinerețea ei de atunci, simțise pasiunea lui și fusese dornică să i-o împărtășească. De ce nu-i acceptase oferta, Anne încă nu putea pricepe. Abia multă vreme după ce el revenise în Anglia,

începuse să înțeleagă că Thady Riordan era mult mai complex decât își imaginase ea.

Când îl cunoscuse, Thady era scenarist pentru o companie mixtă de televiziune, australiană și britanică, lucrând la un miniserial produs în studiourile unde ea se ocupa de costume. La numai un an după ce o părăsise, prima lui piesă avusese un succes fulminant pe scenele londoneze. Urmaseră altele, dintre care două fuseseră adaptate pentru film.

Lucrările lui abordau captivant și direct relațiile interumane. Demonstrau o cunoaștere profundă și temeinică, atât fascinantă cât și neliniștitoare. Unii îl comparau pe Thady Riordan cu Tennessee Williams, sau cu Eugene O'Neill.

Pentru Anne, Thady era unic. Niciun alt dramaturg nu releva absurditatea și tragedia existenței cu asemenea sălbăticie, expunând privirii izolarea și singurătatea sufletelor. Anne cunoștea prea bine acea senzație interioară.

Măcar îi rămăsese cariera, ca preocupare și sursă de interes. Privirea ei se îndreptă spre celălalt capăt al atelierului. Pe o bancă, lângă perete, se aflau machetele experimentale pe care le construisese pentru ultima piesă a lui Thady Riordan.

Era cea mai importantă lucrare a ei de până acum. Piesa avusese premiera cu două săptămâni în urmă și fusese primită cu recenzii excelente. Laudele pentru contribuția ei aveau să-i facă un nume în meserie. Din păcate, șansele de afirmare erau relativ reduse în Australia. Era nevoită să accepte orice angajament și deocamdată nu prea existau perspective.

Pe de altă parte, era mai bine așa, fiindcă acceptase să creeze rochia de mireasă a lui Jenny. Își îndreptă atenția asupra surorii, a cărei figură vioaie purta o expresie visătoare.

Diamantul străluci într-o rază de soare venită pe fereastră.

– Jenny, trebuie să te concentrezi astăzi asupra tuturor detaliilor dacă vrei să terminăm treaba la timp, îi aminti ea blând.

– Scuză-mă, Anne. Mă gândeam la... ah, nu contează. Ce urmează?

– Îți convine taftaua de culoarea jadului pentru domnișoarele de onoare?

– Ah, da! Fetelor o să le placă la nebunie, se entuziasmă Jenny. Nu pricep de unde îți vin asemenea idei minunate!

– Meseria mea este să creez costume, replică ea sec. Printre altele.

Jenny păru dintr-o dată îngrijorată.

– N-o să te superi dacă n-ai să-mi fii domnișoară de onoare, nu-i așa?

– Sigur că nu.

– Mi-a fost foarte neplăcut să nu te rog, dar mama zicea că...

Grimasa de pe fața ei arăta că se oprise să spună ceva dureros.

– Nu-i nimic, se grăbi s-o asigure Anne.

Știa foarte bine care fuseseră cuvintele mamei. "De trei ori domnișoară de onoare, dar niciodată mireasă." S-o distribuie pe Anne din nou în acel rol ar fi fost un soi de provocare a sorții. Deja fusese domnișoară de onoare la nunțile celorlalte două surori.

De fapt, Anne se bucura că nu va fi implicată în ceremonie. Va putea s-o admire de la distanță. Astfel poate că va scăpa de întrebarea binevoitoare, dar jenantă: când avea de gând să urmeze exemplul?

– O să fie mai plăcut pentru tine să fii înconjurată de prietene, declară ea zâmbind, pentru a-și liniști sora.

– Cred că da, suspină Jenny. Totuși, îmi pare rău că n-o să apari în fotografia mea de nuntă. La Liz și la Kate ai fost.

Ambele poze înrămate erau la loc de cinste pe placa de protecție a căminului din salonul mamei.

– Sunt convinsă că vei fi atât de frumoasă, încât vei monopoliza privirile tuturor, o asigură Anne pe viitoarea mireasă.

După ce și fotografia lui Jenny avea să-și ocupe locul pe cămin, mama avea să le folosească pe post de reproș că fiica cea mare nu se învrednicise încă.

Ar fi putut argumenta că trei din patru era un procentaj excelent pentru aceste timpuri, dar se îndoia că mama ei s-ar fi mulțumit cu atât. Mișcarea de emancipare a femeilor nu-i făcuse nicio impresie doamnei Leonie Tolliver. Opinia ei de nezdruncinat era că o carieră nu poate substitui căsătoria, oricât ar fi de plină de succes.

Pentru Anne, cariera constituia o alternativă mult mai satisfăcătoare decât așteptarea apariției unui bărbat care s-o ia de nevastă și lângă care să întemeieze o familie. Fiindcă dacă acela se dovedea a nu fi potrivit... Anne se cutremură, trecând în revistă consecințele.

– Nu mi-ai răspuns, insistă Jenny.

– În ce chestiune?

– Privitor la dorința ta de a te mărita.

– N-ai impresia că-mi ajunge cât de des mă pisează mama cu întrebarea asta?

Voia să elimine acel subiect o dată pentru totdeauna. Dar nu reuși. Ochii căprui-deschis ai lui Jenny sclipeau de curiozitate și de îngrijorare.

– Dar ce o să se întâmple cu tine dacă n-o să te măriți niciodată?

– O să se petreacă numai ceea ce vreau eu, replică Anne hotărâtă.

– Probabil că ai fost îndrăgostită de câteva ori, Anne, insistă Jenny.

Ai douăzeci și opt de... .

– Asta nu înseamnă că mi-a trecut vremea.

– N-am vrut să spun că ai fi bătrână, se îmbujoră Jenny. Ai o siluetă frumoasă, iar tenul tău n-are nevoie de farduri. Părul este sexy... .

– Sexy? Anne izbucni în râs, trăgând de șuvițele dezordonate, scăpate din cocul înalt.

– Bărbaților le place părul lung. Mai ales dacă este bogat, mătășos și strălucitor, numai bun de mângâiat, ca al tău.

– Clar că ești expertă, o necăji Anne pe blonda surioară.

Jenny oftă, exasperată.

– Sunt foarte serioasă, Anne. Trebuie să fi apărut și bărbați care să fie atrași de tine de-a lungul vremii.

– Dar nu mi-au plăcut, replică ea lejer.

– Ce părere ai despre Tom Colby?

Anne simți că se crispează. Nu putea auzi numele acelui individ groaznic de plin de sine fără să sufere. Dacă n-ar fi semănat atât de mult cu Thady și dacă n-ar fi fost acea singurătate... Dar niciuna dintre aceste scuze nu reușeau s-o scape de vinovăție.

– Nu l-am iubit, declară ea, fără inflexiuni.

– Atunci, de ce te-ai mai încurcat cu el?

– Din curiozitate și fiindcă-mi închipuiam că-l iubesc. Reuși să zâmbească. Poate că n-am norocul tău, Jenny. N-a mers.

Ochii mari și căprui exprimau compasiune.

– Ai suferit mult?

– Prefer să nu vorbim despre asta.

– N-ar trebui să te descurajezi în privința tuturor bărbaților.

– N-o fac. Vă doresc toată fericirea din lume, ție și lui Brian, spuse ea, cu toată sinceritatea.

– Dar vreau ca și tu să fii fericită, veni replica la fel de înflăcărată. Cum ar trebui să fie bărbatul potrivit pentru tine, Anne?

Sonoria telefonului le întrerupse, iar Anne se simți recunoscătoare. Chestionarea mersese deja prea departe. Întindea mâna spre receptor, când Jenny sări dintr-o dată în picioare, agitată.

– Probabil că e Brian, care dorește să afle dacă totul e în regulă, se grăbi ea să ocolească masa de lucru. De fapt, sunt sigură că-i el.

Anne își retrase brațul, permițându-i surorii să ia receptorul.

– Ah, Brian! Sunt atât de fericită că ai sunat. Rochiile domnișoarelor de onoare sunt fabuloase. Tocmai ne apucam să... Apoi se opri brusc.

Anne o privea cu interes, întrebându-se ce noutăți o putuseră deturna de la prezenta ei obsesie.

Jenny roșise de stânjeneață.

– Ah, îmi pare rău. Am făcut o confuzie. Acoperi receptorul cu palma și privi spre Anne. Este pentru tine.

– Cine?

– Legătura e proastă. Habar n-am. Roy și încă ceva.

Anne nu cunoștea pe nimeni cu acest nume. Poate că cineva voia să-i facă o ofertă de angajament.

– Annelise Tolliver. Acesta era numele ei complet.

– Aici Thady, Anne. Thady Riordan.

Accentul irlandez îi provocă furnicături de-a lungul coloanei vertebrale. Inima i se opri. Gândurile și îndoielile i se amestecau în minte, dar glasul nu putea fi confundat și nici șapte ani nu-i estompaseră efectul asupra ei.

Șapte ani!

Și în tot acest timp nu avusese nicio veste, după ce o părăsise ca să-și urmeze cariera.

Cum de-și amintise de ea tocmai acum? Cu ce scop o sunase, vorbindu-i de parcă nu s-ar fi întâmplat nimic?

– Anne? Te deranjez?

Ochii ei se opriră asupra ceasului. Unsprezece și douăzeci și patru. Oare cât arăta ceasul la Londra? Nu se simțea capabilă să calculeze. Exista o diferență de nouă... zece ceasuri. Înainte sau în urmă?

Oricum, nu conta. Încercă să-și revină. Reuși în cele din urmă să-și descleșteze gura.

– Ai nimerit foarte bine. M-ai luat prin surprindere. Telefonul tău nu poate fi considerat o întâmplare obișnuită, Thady.

– Aseară am fost la piesă, Anne, spuse el liniștit. Am văzut ce ai făcut.

Ce făcuse ea!

O clipă, înțelesul vorbelor lui o împiedică să răspundă. Thady nu putea fi în Anglia, dacă-i văzuse realizările. Trebuia să se afle în Australia, chiar aici, la Sydney! Dintr-o dată, distanța dintre ei devenea nesemnificativă.

Tăcerea fu întreruptă de vocea lui Thady, liniștită, blândă, intimă.

– Sunt în Sydney, Anne. Aș vrea să te văd.

Glasul lui declanșase un torent de speranțe, temeri și dorințe sălbatice. Încercă să se potolească, să gândească logic. Thady n-o sunase înainte de a vedea piesa. Interesul lui se datora probabil exclusiv realizărilor ei profesionale. Ar fi fost o naivitate să spere altceva.

– Mi-ar face plăcere, Thady, răspunse ea, încercând din răspuțeri să pară calmă și concentrată, ca un adevărat meseriaș. Totuși, nevoia primordială de apreciere o îndemnă să întrebe: scenografia mea s-a potrivit cu viziunea ta asupra piesei?

– Mai bine decât aș fi îndrăznit să sper, Anne, o asigură el, cu tonul acela cald care obișnuia să-i provoace fiori. Nu-mi mai iese din minte. Vreau să ne întâlnim și să discutăm. Putem lua prânzul împreună?

Ar fi trebuit să-și petreacă toată ziua cu Jenny, retușând schițele, adăugând ultimele detalii. Dar Jenny avea să înțeleagă cât de importantă era ocazia. Era o afacere esențială. Acesta era purul adevăr.

– Sau poate cina? insistă Thady.

Nu, își zise ea. N-ar fi suportat să piardă niciun minut. Poate că mâine urma să se întoarcă la Londra. De acum până deseară se puteau întâmpla o mie de lucruri care să le împiedice întâlnirea. Nu va risca nicio amânare.

– Prânzul e perfect, spuse ea hotărâtă.

Jenny începu să-și fluture mâinile, încercând să-i atragă atenția, dar Thady era pe linie, îi vorbea și nimic altceva nu mai conta.

– Stau la Park Hyatt. Imediat lângă pod. Poți să vii aici? Sau, dacă ai altă sugestie...

– Nu. E foarte bine așa.

– La ce oră îți convine?

Avea nevoie de timp să se pregătească, să ajungă acolo.

– La unu?

– Așa rămâne. Aștept momentul cu nerăbdare, Anne. Îți mulțumesc.

Și asta fusese tot. O invitație și un accept. Nu "cum o duci?", sau "ce ai mai făcut în toți anii ăștia?" Dar pentru asemenea întrebări era vreme după ce se vor întâlni, își spuse Anne. Ori poate că nu-l interesa decât ceea ce crease pentru piesa lui?

Șapte ani fără nicio veste din parte-i. Șapte ani în care el avusese legături de notorietate cu mai multe femei frumoase. Anne văzuse fotografiile publicate de diferite reviste pentru femei. Thady Riordan cu Lady cutărică; Tânăr autor de succes acceptat de societatea londoneză; Thady Riordan împreună cu actrița principală; Thady Riordan într-o societate scilpitoare. Dar nu se însurase cu niciuna, își reaminti Anne.

– Ce-i cu tine, Anne? Tonul ascuțit al întrebării o trezi din reverie.

– Nimic, murmură ea. Ceasul de perete arăta unsprezece și douăzeci și șapte de minute. În trei minute se răsturnase întregul univers.

– Îți programezi o întâlnire la prânz când trebuia să stăm toată ziua împreună, îi aminti Jenny. Pe urmă rămâi împietrită acolo. Încă ții receptorul în mână, știi? Ce s-a întâmplat?

Amestecul de îngrijorare și acuză avu darul de a-i aduce pe buze un zâmbet strâmb.

– Iartă-mă, Jenny. Probabil că am fost șocată. Tocmai am vorbit cu Thady Riordan.

– Vrei să spui că era autorul piesei la care tocmai ai terminat de lucrat?

– Chiar el. A venit din Anglia și vrea să ne întâlnim. Este o ocazie căreia nu-i pot da cu piciorul, Jenny.

– Oh! Du-te, Anne! Putem să ne ocupăm mâine de toate astea. Ochii ei se aprinseseră de mândrie, la ideea că sora ei urma să întâlnească o celebritate internațională. Din pozele pe care le-am văzut, e un tip splendid. Cu ce te îmbraci?

– Nu știi. Trebuie să mă gândesc la asta. Te superi?

– Nu, e în regulă! Acum, o s-o iau din loc. Sper să-ți meargă-n plin.

– Mulțumesc, Jenny. Vino mâine și o să terminăm treaba.

– Bine. Era la ușă deja, când își aduse aminte. Lasă-ți părul liber, Anne. E sexy.

Sexy!

Nu fusese suficient de sexy cu șapte ani în urmă, își zise ea cu ironie tristă. Thady o sărutase numai de câteva ori. Oare ce simțise pentru ea? Probabil că fusese atras. Poate o crezuse prea tânără? Prea necoaptă, lipsită de experiență?

Ei bine, nu mai era chiar atât de tânără, își spuse ea, îndreptându-se spre baie. Iată că se ivea șansa de a răspunde tuturor întrebărilor care o bântuiseră de-a lungul acestor ani, ocazia de a-și lămuri propriile sentimente față de Thady Riordan, o dată pentru totdeauna.

Fusese visul unei inimi inocente? Sau era o pasiune fără moarte?

Pulsul i se accelerase. Calmează-te, își spuse cu hotărâre. După duș, îmbrăcată și machiată cu toată priceperea ei de om de meserie, Anne își observă în oglindă apariția cu ochi critic, încercând să-și facă o idee despre impresia pe care i-o va lăsa lui Thady.

Costumul crem era suficient de mulat încât să-i scoată în evidență silueta, fără a fi exagerat de sexy. Ciorapii se asortau cu bluza de mătase, culoarea fiind foarte la modă deocamdată. Pantofii cu toc înalt și poșeta crem aveau o nuanță potrivită cu cerceii și lăntșorul de aur.

Își pieptănase cu grijă părul bogat de culoarea mierii și-l prinsese într-un coc înalt. Era o coafură elegantă și sofisticată, care-i punea în valoare gâtul lung și grațios. Fardul dădea o ușoară strălucire tenului, subliniind ochii chihlimbarii, umbriți de gene lungi și contura perfect curbura feminină a buzelor.

Arăta bine.

Nu mai părea de douăzeci și unu de ani.

Thady voia s-o vadă pe femeia de acum. Evoluase mult de la stadiul de costumieră asistentă cu părul vâlvoi, neglijent îmbrăcată, care-i atrăsese cândva atenția pentru scurtă vreme. Anne știa că nu mai avea nimic din acea tânără cu capul plin de vise. Din oglindă o privea o persoană matură, sigură pe sine.

Thady Riordan avea s-o întâlnească pe noua Annelise Tolliver.

Drumul cu taxiul din Paddington până la Park Hyatt, în Campbell's Cove, nu-i luă mai mult de douăzeci de minute. Folosi la maximum timpul pentru a-și compune atitudinea. Era unu fix când coborî din mașină.

Zgomotul făcut de un tren care trecea pe pod o sperie, iar portarul hotelului se grăbi să-i deschidă ușa, îndemnând-o să intre în holul bine izolat fonic. Liniștea dimprejur scotea în evidență eleganța decorului.

Pe partea opusă, o extindere a încăperii, pardosită cu gresie lustruită și închisă cu ferestre enorme, lăsa să se vadă panorama magnifică a noii săli de operă. Aranjamente florale luxuriante umpleau vase înalte și urne ceramice. Tejgheaua de la recepție era patinată și simplă, părând să spună că în acel loc era exclusă pripa.

Câțiva angajați în uniforme imaculate erau gata să dea o mână de ajutor clienților. Anne se întreba tocmai dacă n-ar fi bine să-și anunțe sosirea, când observă mișcare în zona de așteptare din dreapta recepției.

Se întoarse și-l văzu pe cel care-i înrobise inima de la prima întâlnire. Se ridicase în picioare și se apropia cu pas ferm.

Ochii lui verzi, strălucitori îi întâlneau pe ai ei. Anne inspiră adânc pentru a contracara senzația bruscă de panică. Inima îi bătea mult mai repede și o simțea în urechi, ca un răpăit de tobă. Își spuse că trebuia să-i iasă în întâmpinare, să-l salute, dar picioarele păreau fixate în pardoseală. Ochii ei absorbeau imaginea lui Thady Riordan.

Îl recunoscuse instantaneu, totuși era schimbat, altfel decât îi apărea în vise. Exista o diferență tulburătoare. Încercă să-și dea seama despre ce era vorba, din cauză că noutatea îi provoca o reacție pe care n-o mai simțise până acum.

Simțea furnicături pe tot trupul, parcă n-o mai încăpea propria piele. Era mai conștientă de propria feminitate, de mângâierea bluzei de mătase întinsă peste sâni, de fusta care-i mula șoldurile, în contact direct cu pielea coapselor, deasupra ciorapilor.

Ceva se schimbă. Dar ce?

Fizic părea același.

Era mai înalt decât media, dar nu exagerat. Costumul gri îi puneă în valoare umerii largi și picioarele musculoase. Poate că fața era puțin mai dură, pomeții obrazilor ieșind în relief.

Avea o figură parcă dăltuită, cu frunte înaltă și largă, cu maxilar puternic și un nas proeminent. Contrastul cu părul negru, mățos, ondulat, care-i acoperea fruntea, urechile și depășea gulerul îl făcea deosebit de atrăgător.

Oare ochii să se fi modificat? Erau verzi, profunzi, insondabili și umbriți de niște gene bogate. Când zâmbea, exprima un umor blând. În clipa asta zâmbea. Un surâs ciudat, care accentua senzualitatea buzelor pline, capabile să iște senzații magice, după cum Anne știa prea bine.

Mersul lui lăsa o impresie de forță dominatoare. Părea hotărât și stăpân pe sine. Oare acesta era efectul succesului? Al bunăstării? În ochii lui nu se observa nici urmă de bunătate. Erau duri și hotărâți. Poate chiar... nemiloși.

Fu străbătută de un fior. Ce dorea de la ea? Mîntea îi spunea că nu putea obține nimic fără acordul ei, dar trupul Annei demonstra o vulnerabilitate teribilă față de acest bărbat.

Realitatea făcea ca fotografiile sau memoria să pară palide. În vreme ce se oprea în fața ei, Anne observă calitatea costumului, cămașa albă de mătase și cravata, semne vizibile ale succesului. Pe vremuri, neglija îmbrăcămintea pentru a se concentra asupra omului, dar își spuse că acum hainele făceau parte din personalitatea lui, erau o fațetă pe care n-o cunoscuse niciodată.

– Îți mai amintești de mine? întrebă el șoptit.

Anne reuși să-și desprindă ochii de pe cravata colorată. Își impuse să se adune și să se manifeste cu profesionalism. Imaginația i-o luase razna.

– Thady, spuse ea, pe un ton liniștit.

– Ai devenit și mai frumoasă, Anne.

Ochii lui mărturiseau o dorință imediată și intensă.

– Și tu ești mai atrăgător. Cuvintele îi scăpaseră fără voie.

– Nu te-ai măritat? zâmbi el ironic.

– Nu. Se pare că semănăm.

Expresia lui se schimbă pentru o clipă, apoi își reveni.

– Așa mă gândeam și eu aseară. O persoană pe măsura mea. A fost o adevărată revelație să constat cât de bine mi-ai înțeles viziunea, Anne. Să văd că simțim la fel. Făcu o pauză, apoi reluă nonșalant: n-ai nicio legătură sentimentală, pentru moment?

Anne fu copleșită de resentimente. După atâția ani și după ceea ce făcuse, sau mai degrabă nu făcuse, chiar își închipuia că poate reintra așa ușor în viața ei?

Niciodată nu recunoscuse cât de profund îndrăgostită fusese de Thady Riordan. Dar în fața ei nu se afla cel pe care-l iubise. Nici pe departe. Acela o făcea să se simtă un fel de Cenușăreasă de câte ori ieșeau împreună. Frumoasă, prețuită, îndrăgită. Acest Thady îi provoca o senzație... de neliniște.

– Întâmplător, pentru moment n-am nicio legătură, declară ea rece. Dar n-am venit să discutăm viața mea intimă, Thady. Am crezut că dorești să vorbim despre munca mea la piesă.

– Ai impresia că activitatea profesională nu reflectă și viața intimă, Anne? ridică el o sprânceană, provocator.

– Nu în întregime!

– Tocmai din cauza asta vreau să știu tot ce s-a întâmplat cu tine. Cum ai evoluat până în momentul actual.

Era periculos, pregătit să-i contracareze orice manevră. Aura de bunătate și altruism dispăruse complet.

– Mă îndoiesc că putem rezuma șapte ani din viața mea pe parcursul unui prânz, replică ea, cu o urmă de amărăciune.

– Timpul nu contează pentru mine.

Era o minciună. Trebuia să fi fost.

– Ce te-a readus în Australia, Thady?

– Amintirile, fredonă el, cu acel accent irlandez care-i răscolea Annei tot sistemul nervos.

Încercă să nu se lase amăgită de această nouă minciună. Chiar dacă ar fi teaurizat amintirile despre ea, cu siguranță îi luase cam multă vreme să redeschidă cufărul!

– Nicio amintire nu merită să fie păstrată, afirmă Anne, implicând că ceea ce fusese între ei nu mai însemna nimic. Cel puțin, asta-i cazul meu, adăugă ea, hotărâtă să zădărnicească avansurile lui înșultător de facile.

Thady afișă un zâmbet dulce-amărui. Ridică o mână și-i atinse obrazul.

– Atunci, poate vom reuși să iscăm noi amintiri, Anne. Unele pe care să nu-ți mai vină să le renegi atât de ușor.

Toate eforturile Annei de a-și păstra firea se pierdură într-un haos emoțional. Nu se așteptase la un atac atât de direct. Din cine știe ce motive, Thady Riordan decisese că o dorea și că o va cuceri.

Degetele lui îi cuprinseseră brațul cu un gest seducător de posesiv. Atingerea îi provocă un val de căldură în întreg trupul. Stomacul i se contractă sub asaltul dorinței. Thady îi monopolizase gândurile atâta vreme. Acum, dacă voia, putea fi al ei.

Cum ar fi să afle tot ce-i lipsise? Să ajungă la intimitatea după care tânjise atât? Să se abandoneze în brațele lui? Dar acest bărbat mai era oare capabil de iubire?

Nu era cel pe care-l cunoscuse. Era mai degrabă omul care scrisese piesele. Întunecat și periculos, plin de secrete înspăimântătoare.

– Ce vrei de la mine, Thady? bolborosi ea, dorindu-și cu disperare să-i poată descifra gândurile.

– Nimic din ceea ce n-ai putea să-mi dai, Anne.

– Ce înseamnă asta? Îl privi provocator.

În ochii lui se citea determinare.

– Ce-ți dorești cel mai mult, Anne?

Până acum câteva, clipe răspunsul ar fi fost simplu: pe el.

Își zise că era preferabil să-l lase să creadă că prioritatea ei numărul unu era ambiția socială. Își ridică bărbia sfidător și spuse:

– Cariera este cea mai importantă pentru mine.

Afirmația avu darul să-l zdruncine. Mâna lui îi eliberă brațul. Figura păru să i se crispeze. Buzele se strânsură. În ochi îi apărură o expresie cinică.

– Atunci, asta am să-ți dau, declară el fără să pară descurajat.

Fu uluită la rândul ei. Desigur, cunoștințele și influența lui în lumea teatrului i-ar fi putut deschide uși în fața cărora ea n-ar fi ajuns niciodată prin forțe proprii, dar nu se așteptase să-și utilizeze cu sânge-rece poziția pentru a-și face loc în patul ei.

– De ce, Thady? Ce ai de câștigat? întrebă ea, sperând să-i înțeleagă demersul. Cu ce te alegi din afacerea asta?

Din ochii lui dispărură orice expresie.

– Am cerut ca masa să ne fie servită în apartament. Vrei să mergem și să discutăm problema acolo?

Gândul că se va afla singură cu el în apartament îi provocă un fior de teamă. Era copleșită de atâtea emoții încât mișcarea asta nu-i putea aduce decât noi suferințe.

Toutși, mândria o îndemna să se arate neimpresionată de aranjamentele lui.

O îndemna să meargă până la capătul acestei întâlniri, oricare ar fi fost acela. Abia după aceea ar fi fost capabilă să se elibereze de sentimentele care o apăsaseră atâția ani.

– Și după prânz, Thady... ce urmează? Zâmbea, demonstrând că-i pricepuse manevra.

– Păi, ceea ce va urma depinde în exclusivitate de tine.

Pe buze îi apăruse un rânjet ironic, în vreme ce-i luă brațul și o conduse spre lift. Anne nu se împotrivi. Cu toată revolta din suflet, nu avea puterea de a se desprinde. Cel puțin, pentru moment. Poate niciodată.

Capitolul 2

Când ajunseră la ușa apartamentului, Annei îi tremurau deja picioarele. Thady îi eliberă brațul pentru a deschide, iar ea se clătină. Slăbiciunea nu durase decât o clipă, totuși, când el se întoarse spre a o pofti înăuntru, ceva îl făcu să ezite.

Anne nu-și dădea seama dacă o dăduse de gol paliditatea, sau expresia febrilă. În ochii lui apăru o lucire trecătoare de suferință sau regret, posibil amintirea unei alte ocazii, în alt loc, implicând persoane diferite. Dispăru însă atât de iute, încât poate nici nu existase. Figura lui era din nou concentrată asupra prezentului.

– Ești oaspete, îi făcu el semn să intre, dându-se într-o parte.

– Dacă-s numai atât... replică ea ironic și trecu pe lângă el cu toată demnitatea de care era capabilă. Era o cameră cu mai multe nișe. Într-una dintre ele era așezată masa, în altele garderoba, patul și celelalte facilități. O fereastră cât tot peretele, cu draperiile trase, punea în valoare peisajul spectaculos al portului.

Auzi ușa închizându-se în urmă și înaintă spre acea priveliște.

– Te răsfeti, Thady, remarcă ea, absurd de conștientă de existența patului dublu și de privirea lui.

– Acum îmi pot permite.

– Preferi peisajele marine? continuă ea, încercând să risipească tensiunea.

– Da.

– Cu totul altceva față de obiceiurile noastre sărăcicioase de odinioară, nu-i așa?

– Da. Există o diferență.

– Și îți place mai mult?

Deși era imposibil, ar fi dorit să-l audă declarând că nimic nu se compara cu vremurile pe care le petrecuseră împreună, cu distracțiile simple, cu plimbările, discuțiile și râsetele lor.

Thady nu răspunse. Tăcerea lui îi risipi amintirile. Anne privea întinderea de apă, gândindu-se la stupiditatea întrebării. Oare bogăția nu era întotdeauna de preferat sărăciei?

Auzi zgomotele făcute de cuburile de gheață rostogolite în pahare, de extragerea unui dop și de bulele eliberate de șampanie. Sunetele succesului, își spuse ea amărâtă. Ale bunăstării la care ajunsese și pe care o împărtășise cu alte femei.

El veni alături și-i oferi paharul cu șampanie. Apoi îl ridică pe al său, rostind:

– Pentru Annelise Tolliver și cariera ei!

Îi răspunse cu un zâmbet politicos.

– Mulțumesc, Thady. Apoi, incapabilă să-și înfrâneze amărăciunea, continuă: obișnuiești să-ți respecti promisiunile? Sau sunt la fel de înșelătoare ca interesul pe care mi-l arătai cândva?

Ochii lui deveniră parcă opaci.

– Eram interesat, Anne.

– Dar ai plecat fără să spui la revedere.

– Dacă ne-am mai fi întâlnit am fi devenit amanți, declară el liniștit.

– Și era chiar așa de rău?
– Da, răspunse el liniștit. Atunci, ar fi fost o greșeală.
– Iar acum nu mai este.
– Corect. Acum n-ar mai fi.
– Ce ușurare, trăgână ea cuvintele, urându-l pentru hotărârile pe care le luase, fără s-o consulte. Fără vreo vorbă. Nu conta decât părerea lui. Își ridică paharul și-i răspunse ironic la toast: pentru bine și rău! Fie ca răul să învingă macar din când în când.

Amândoi băură șampania, iar Anne fu cât pe ce să se înece. Își dorea să nu fi adus vorba despre trecut. Nu putea nega că i-ar fi cedat oricând. Dar recunoașterea aceluia fapt o rușina.

Îi simțea privirea insistentă. Thady emana un soi de magnetism căruia trupul ei îi răspundea involuntar. I se părea că-l inhalează cu fiecare gură de aer, de parcă atmosfera ar fi fost saturată de prezența lui fizică.

– Anne, cariera te ferește întotdeauna de singurătate? o întrebă el blând. Nu simți nevoie și de altceva?

Știa exact unde să lovească. Cum să-i răsucescă lama în rană. Dar acel cuțit avea două tăișuri. Ridică privirea și-i demonștră că și ea putea mânui arma.

– Toți avem momente în care ne simțim singuri, Thady, cu sau fără carieră. Nu despre asta-i vorba în piesele tale? Singurătatea deplină și coplesitoare pe care niciun om n-ar trebui s-o cunoască.

Degetele lui îi opriră vorbele într-un gest rapid, surprinzător. Ochii îi deveniseră aproape negri. Fruntea se încruntase. Anne pricepu că ceea ce spusese constituia un soi de violare inacceptabilă a lumii lui interioare.

La fel de brusc, dispoziția lui se modifică din nou. Ochii căpătară o nuanță mai deschisă de verde și părură să persifleze încercarea ei de

a-l răni. Ridică mâinile cu palmele în sus, ca pentru a demonstra că n-are nimic de ascuns.

– Țsta-i motivul pentru care sunt mereu singur, recunosc eu. Scriu despre ceea ce cunosc. Pun pe hârtie propriile senzații. Iar singurătatea îmi este familiară. Este viața mea, Anne. Fidela mea companioană.

– Însă nu foarte devotată, rectifică ea, amintindu-și cu câtă suferință aflase despre femeile fascinante din viața lui. Diversele tale aventuri au alimentat adesea coloanele revistelor din întreaga lume.

– Chiar crezi tot ce citești? ridică el o sprânceană, provocator.

– Negi că te-ai încurcat cu o multitudine de femei frumoase?

– N-au fost adevărate legături, nu în sensul implicat de tine. Erau doar lovituri publicitare.

– Doar n-ai pretenția să cred așa ceva? replică ea ironic.

El ridică din umeri.

– N-ai decât să crezi ce vrei.

– Sigur! Duci o viață de călugăr.

– Când doresc.

– Și toate acele femei atrăgătoare rămân cu buza umflată.

– Ele nu contează pentru mine.

– Ai păstrat un celibat total? Nu-i venea să creadă. Mai ales ținând seama de felul în care se manifestase astăzi.

– Sunt un bărbat cu instincte normale.

– Deci ai. . .

– Da, am făcut-o, izbucni el. O suferință întunecată păru să-i tâșnească din priviri. Dar numai după ce te-ai cuplat cu Tom Colby.

Gelozia mâniaoasă a Annei fu înlocuită de o stare de șoc. Triumful aberant de a-l fi obligat să recunoască fu dat uitării. Îl pierduse pe Thady din pricina lui Tom? Cum era posibil? N-avea niciun sens.

– Ce știi despre Tom? strigă ea.

– Destul cât să pricep că-mi doream ceea ce el avea deja.

Anne simți cum tot sângele îi fuge din obraji. Era scuturată de convulsii. Thady aflate despre relația ei cu Tom Colby. Abia apoi apăruseră alte femei în viața lui. Cel puțin așa susținea. Iar din tonul lui răzbătea o pasiune vehemență... dorea ceea ce Tom avea deja...

Ar fi putut avea acel lucru și mult mai mult, dacă n-ar fi părăsit-o. Îl iubise. Numai pe el. Nu se încurcase cu Tom decât la trei ani după ce el dispăruse. Iar atunci reușise să se autoamăgească spunându-și că Tom semăna cu Thady.

Ridică o privire chinuită spre omul care-i provocase atâta suferință.

– Dacă mă doreai, de ce nu te-ai mai întors?

Gura lui se schimonosi. În ochi clocotea mocnit furia.

– Nu m-aș fi putut integra în visurile tale, Anne.

– Care visuri?

– Căsătorie, copii, "și au trăit fericiți până la adânci bătrâneți". Când am auzit despre Tom, am sperat că va fi capabil să-ți împlinească năzuințele.

– Cât altruism, Thady! Să ai asemenea grijă de nevoile mele. Să te joci de-a Dumnezeu pe seama mea.

El se înfioră.

Anne continuă cu sălbăticie, dorind să-l rănească, așa cum și el îi provocase suferință, permițându-și să decidă de unul singur ce era mai bine pentru amândoi.

– Speranța că visurile mele se vor împlini ți-a liniștit cugetul? Te-a ajutat să treci peste eșec?

– Eșec? Râse scurt. Fiindcă nu mă văd în rolul limitat pe care tu îl consideri normal? Amuzamentul amar se topi într-un zâmbet trist, în vreme ce cita din Hamlet. "În ceruri și pe astă lume, există lucruri despre care nici nu visezi", Anne.

– Iar tu le înțelegi pe toate, ricană ea, deranjată de condescendența lui.

– Suficient cât să nu le doresc altora. Ochii lui păreau s-o sfredelească. Dar și tu ai cunoscut partea întunecată a vieții, nu-i așa? Ai învățat despre singurătate, nu? Scenografia la piesă nu a beneficiat doar de priceperea ta artistică. Știi perfect despre ce era vorba. Ai creat într-un domeniu familiar. Tom Colby este responsabil pentru asta?

A fost doar mâna ta, ar fi vrut ea să-i spună, dar își mușcă buzele. N-avea cum să priceapă cât de mult ținuse la el și cât de profund. Totuși, probabil că existase o oarecare reciprocitate, dacă el își pierduse interesul pentru alte femei.

Poate fiindcă nu ajunseseră la intimitate deplină. Ea fusese fructul oprit, tânăra visătoare căreia îi întorsese spatele dintr-un fel de decență.

– Cum ai aflat despre Tom? întrebă ea.

– De la Alex Korbett.

Alex, șeful ei de atunci. Sub îndrumarea lui, Anne învățase multe despre creația scenografică. Își amintea călătoria lui în Anglia. Nu-i spusese nimic despre întâlnirea cu Thady. N-avea niciun motiv. Era preocupat doar de ceea ce se realiza acolo în teatre, subiect interesant pentru amândoi.

Fără îndoială, se întâlniseră întâmplător. Schimbaseră câteva vorbe despre cunoștințele comune din Australia. Lui Alex îi plăcea bârfa mărunță. Îndată ce-i fusese pomenit numele, probabil că spusese tot ce știa despre legătura ei cu Tom.

– L-ai iubit, Anne? Îl privi în tăcere. Ți-am răspuns la toate întrebările, îi aminti el, pe ton de reproș blând.

Reuși să rostească adevărul. Un adevăr de care nu era mândră.

– Nu. Nu-l iubeam.

– Dar i te-ai dăruit.

– Deplin.

Aceasta era realitatea.

Thady o să-și închipuie că putea să spere la o relație asemănătoare, având în vedere cele petrecute. În ultimă instanță, se afla acolo, încă nemăritată, declarându-se o femeie de carieră, eliberată de orice alte iluzii.

– Ai făcut-o din cauza singurătății? vru el să știe.

Din nevoie, își spuse ea. Din necesitatea de a fi iubită, așa cum își imagina că o iubise Thady. Dar nu-i putea spune asta. Afirmația i-ar fi afectat pudoarea și l-ar fi lăsat să priceapă adevărul. Thady n-o iubea. O dorea doar. Căuta o legătură liber consimțită și lipsită de responsabilități.

– Poate că sunt și eu supusă necesităților normale ale oricărei femei, răspuse ea sec.

Satisfacția străluci pe figura lui.

– În acest caz, vorbi el lejer, suntem chit.

Ridică mâna și-i atinse ușor bărbia. Atingerea îi lăsă Annei senzația de arsură și un fior îi străbătu întregul trup. Inima îi bătea haotic. O parte din ea dorea să se retragă, dar cealaltă o împingea înainte. Atracția exista încă, indiferent ce se întâmplase între timp.

El nu-și luase ochii de pe figura ei nici pentru o clipă, urmărind traseul degetelor pe conturul fin al obrazului, de-a lungul gâtului, până la lăntișorul de aur.

– Simți la fel ca mine, Anne, murmură el cu vocea îngroșată de dorință. Atracția reciprocă a rămas mereu vie, nu-i așa? Din clipa în care m-am uitat în ochii tăi, am știut că e neschimbată.

Oare la asta trebuia să se rezume totul? Întrebarea o chinuia. Toată suferința, părerile de rău, singurătatea, dorința? Două trupuri care se împreunează pentru a satisface instincte animalice?

În ea se dădea o luptă între chemarea erotică și repulsie. Mângâierile lui aveau un efect aproape hipnotic. Din această pricină torc pisicile, își spuse ea, urmărind cu gândul senzațiile care-i asaltau terminațiile nervoase.

Degetele lui se ridicară spre acele care-i fixau părul.

– Este minunat. Mult prea frumos ca să-l ții strâns.

Aceleași cuvinte obișnuia să folosească Tom. Cel care crezuse în dragostea ei, măcar o vreme. Dar bărbatul care o atingea iscând acele senzații nu-i oferea iubire; voia să-i dea exact același lucru pe care ea i-l oferise lui Tom.

Anne fu cuprinsă de un sentiment de trădare. Se feri de atingerea seducătoare, departe de Thady, aproape inconstientă. Toate înșelăciunile puse în scenă pentru a potoli dorința fizică nu făceau decât să-i provoace greață.

Ochii îi căzură asupra patului. Se îndreptă spre el, doritoare să se răzbune pe bărbatul care-i redusese iubirea la o simplă partidă de sex.

Fiecare se pricepe cel mai bine să distrugă ceea ce iubește mai mult, își zise ea cu sălbăticie, iar sentimentele pe care Thady i le generase îi deschiseseră pofta de a distruge. N-ar fi trebuit să-i poată face așa ceva. Nu era corect. Puterea pe care demonstrase că încă o are asupra ei trebuia zdrobită o dată pentru totdeauna.

De astă dată, ea îi va pune capăt. Va transforma toate sentimentele pe care le nutrise pentru el în cenușă, astfel încât să nu mai existe cale de întoarcere. Niciodată!

Amintiri! Avea să-i arate ea amintiri. Unele pe care avea să le poarte cu sine tot restul vieții. Vârsta inocenței trecuse, prea bine! Nu mai avea niciun fel de iluzii.

– N-ai nevoie de toate astea, Thady. Nu trebuie să te prefaci. Mă dorești? Poți să mă ai. Nu te costă nimic.

Poți să-ți păstrezi complimentele elaborate pentru alte femei.

Adoptase o atitudine provocatoare, în vreme ce-și scotea taiorul și-i dădea drumul pe jos.

– Hai, Thady, îl îmbie ea mios. Ia ceea ce vrei. Ceea ce a căpătat și Tom.

Privirea lui consternată îi furniză o satisfacție sălbatică, dar tristă.

– Ai o preferință în privința părului, Thady? îl tachină ea, scoțându-și acele care-i fixau cocul. Te excită ceva anume?

Figura lui se crispă, de parcă l-ar fi palmuit. Două pete roșii apărură în partea superioară a obrazilor. Semn de mânie violentă, fără îndoială; o femeie îndrăznise să-i trateze cu atâta dispreț avansurile.

Pe Anne n-o mai interesau gândurile lui. Din partea ei, putea să nu spună sau să nu facă nimic. Avalanșa demolării complete pornise.

Își eliberă părul, își trecu degetele prin el, apoi scutură capul, lăsând bucele să i se reverse peste umeri.

– E mai bine așa? Mai pe gustul tău, Thady? Preferi o femeie senzuală, accesibilă?

Buzele lui se subțiaseră într-o grimasă de dezgust îndurerat, dar nu-și ferea privirea. Ochii lui păreau irezistibil atrași de ea.

Anne își descheie bluza, o dezbracă și-i dădu drumul pe covor. Simți un fel de încântare triumfătoare când ochii lui coborâră spre sânii ce se zăreau peste marginea dantelată a furoului. Paharul din mâna lui se înclinase, iar șampania i se scurgea pe degete. Thady nu părea să fi observat.

– Oprește-te, spuse el, cu glas îngroșat.

– Tu ai început, Thady. Nu fac decât să-ți ofer ceea ce ai cerut. Ce ai dorit.

– Pentru numele lui Dumnezeu, Anne! Nu în felul ăsta.

– Preferi să joc teatru, Thady, nu-i așa?

Crezi că ar fi mai de bun-gust? Trase de fermoarul fustei și o lăsa să alunece peste șolduri. De ce nu te apropii și nu începi să te dezbraci? Sau asta ar însemna să te cobori prea jos?

Păși într-o parte cu același dispreț, fierbând de mânie. Faptul că după șapte ani de chin, la prima întâlnire, el dorea să facă sex, o îndemna să meargă mai departe.

– Anne. Glasul lui suna rugător.

– Ți-am stricat plăcerea? replică ea cu amărăciune. Ai prefera o abordare mai puțin directă? Senzualitatea te excită, Thady, spune-mi? Mătasea și dantela...

Își trecu palmele peste materialul subțire al furoului și își cuprinse sânii.

– Să păstrez lenjeria pe mine?

– Ți-am spus să termini, Anne!

Aruncă pantofii cât colo și se întoarse spre pat, gata să-și ruleze ciorapii de mătase. Sunetul de sticlă spartă reuși s-o oprească.

– Am zis să termini!

Comanda aspră o făcu să-și întoarcă provocator privirea spre Thady. Nu mai ținea în mână paharul de șampanie. Pumnii erau încheștați pe lângă trup. Pieptul îi tresălta puternic. Ochii vedeau un amestec de pasiuni în conflict.

Mânia ei lăsa locul unei răceli calme.

– S-a întâmplat ceva, Thady?

El explodă, parcă sub acțiunea unui resort comprimat.

– Ce te-a făcut așa? Cine? Întrebările îi izbucniră de pe buze, în vreme ce se apropia. O prinse de brațe și o scutură. A fost Tom Colby?

Ironia smintită a ideii păru să-i înlătore și ultima fărâmă de autocontrol. Glasul îi tremură de indignare.

– Să nu-ndrăznești să-l acuzi pe Tom.

Măcar, pentru el eram o persoană. Nu doar... Emoțiile răvăște îi puseră un nod în gât. Ochii i se umplură de lacrimi.

– Dacă nu Tom, atunci cine a fost?

Tu, tu ai fost de vină, vorbi gândul ei. Dar nu fu în stare să pronunțe cuvintele cu voce tare.

– Anne, spune-mi cine a fost cel care te-a rănit atât de crunt?

Ea începu să tremure. Ce făcuse?

– Mai bine să nu ști? se înecă ea.

– De ce?

Cu un geamăt torturat, o prinse în brațe și o strivi la piept, legănând-o de parcă ar fi protejat un copil mic. O bătu liniștitor pe spate, îi mângâie părul, fiecare gest mărturisind o compasiune care-i provocă Annei confuzie. Pentru ea erau toate astea? Sau era doar o reacție automată la necazul altuia?

Nu era conștientă decât de senzația minunată. Ar fi fost atât de simplu să-și sprijine capul pe umărul lui, să închidă ochii și să se abandoneze în grija lui. Nu înțelegea foarte clar dacă tremurul interior se datora celor petrecute mai devreme sau era un răspuns la situația prezentă. Cumva, nici nu mai conta.

N-o deranjară nici sărutările pe care Thady începu să i le depună în creștet. Erau fierbinți, tandre, iscând amintiri din trecut. Suspină, mulțumită. Simți fiorul care trecuse prin el. Apoi brațul lui Thady alunecă spre talie și începu să fie conștientă de excitarea lui.

Înainte să poată decide ce-i rămânea de făcut, el o îndeapătă, făcând un pas înapoi.

– Îmbracă-te! spuse el, cu figura crispată și ochii plini de dorință.

– Thady...

Era o pledoarie pentru înțelegere, dar confuzia o împiedică s-o ducă la bun sfârșit.

– Pentru numele Domnului! Nu-s decât un simplu om, Anne! Acoperă-te înainte să... Scoase un geamăt și se întoarse, îndreptându-se repede spre colțul unde era așezată masa, în partea opusă a camerei.

Îl văzu apropiindu-se de bar. Smulse dopul sticlei de whisky și turnă într-un pahar. Mâna care dusesse băutura la buze tremura. Luă câteva înghițituri mici, își scutură capul și apoi termină conținutul paharului dintr-o dată.

– Ușa aceea dă spre baie. Simte-te ca acasă. Cuvintele sunaseră monoton, iar el nu se întoarse s-o privească.

Rigiditatea spinării lui sugera o hotărâre fermă. N-avea s-o posede acum, indiferent ce-ar fi făcut sau spus ea. Obținuse ceea ce-și dorise. Îi procurase niște amintiri dureroase. Și într-adevăr, totul se spulberase ca cenușa.

Mortificată, începu să se îmbrace. Se retrase în baie pentru a-și aranja părul și machiajul. Când reveni, ochii ei de culoarea ambrei erau resemnați. Știa că nu mai avea nimic de așteptat.

Thady stătea acolo de unde urmărise ea mai devreme peisajul portului. Se îndoia că vedea cu adevărat ceva. Avea un aer singuratic, sugerând detașarea completă de lumea înconjurătoare.

– Îmi pare rău. Cuvintele scăpaseră de pe buzele Annei, deși nu știa de ce ar fi trebuit să-și ceară scuze.

El se întoarse. Avea o privire hăituită. Buzele schițară un început de zâmbet.

– N-ai de ce. Mi-ai demonstrat doar ceea ce am știut dintotdeauna. Nu sunt omul potrivit pentru tine.

– Atunci, de ce ai mai încercat?

– Un bărbat se poate mistifica singur, ridică el din umeri. Dacă își dorește ceva suficient de mult.

– Nu te înțeleg, Thady. Nu pretind nici că aș putea să-mi pricep propriile reacții.

Vorbise repede. Când îl înfruntă, disprețul violent îi schimonosea figura.

– Las-o baltă, Anne, ceru el aspru, apoi făcu un efort pentru a-și recâștiga calmul. Făcu un semn spre masă. Vrei să mănânci ceva?

– Nu, mulțumesc. I-ar fi fost imposibil. Anne pricepea că era doar o invitație politicoasă. Nu mai avem ce ne spune, Thady. O să plec.

El nu se împotrivi. Totul se terminase și n-avea niciun rost ca vreunul dintre ei să insiste.

– Te conduc până la taxi, se offeri el.

– Nu. Aș prefera să n-o faci. Se lupta cu lacrimile. Cunosc drumul. La revedere, Thady.

– La comedia e finita, cită el șoptit.

Erau cuvintele tragice ale clovnului din finalul operei Paiate, rostite în fața cadavrului iubitei soții, moartă de mâna lui.

Distrusese tot ce iubise pe lume.

Oare pricepuse ce voise ea să facă? Sau se referea la propriile acțiuni?

Anne rămase încă o clipă privindu-l fix, dar oricum ar fi luat-o, vorbele se potriveau. Piesa se terminase. Era vremea să lase cortina, momentul propice să dispară din viața lui Thady Riordan.

Ieși fără alt cuvânt, închizând ușa spre un întreg viitor. Și totuși, Anne era convinsă că toată viața va retrăi amintirea acelei zile.

Capitolul 3

Era complet amortită. Pe drumul de întoarcere, nu văzu nimic, nu auzi nimic, nu simți nimic. Se deplasa ca un robot. Abia când ajunsese în propria casă, în Paddington, începu să-și revină.

În vreme ce se dezbrăca, se declanșă prima reacție intensă -tremuratul -de parcă temperatura ar fi scăzut brusc cel puțin cu douăzeci de grade. Cu tot treningul gros și puloverul de lână, nu reuși să oprească dărdăiala necontrolată.

Coborî la subsol, unde-și amenajase camera de lucru. Pe toată durata anului, aici temperatura era constantă, asigurând confortul termic necesar activității creatoare, spre deosebire de condițiile din restul casei, unde vara era prea cald, iar pe timpul iernii înghețai.

Se așază la birou și începu să răsfoiască schițele pregătite pentru nunta lui Jenny. Nu era capabilă să se concentreze asupra detaliilor. Ochii îi fugeau mereu spre machetele de decor ale piesei lui Thady. Minte ei se zbătea zadarnic să scape din acel tumult emoțional.

Orice legătură cu Thady Riordan n-ar fi putut duce la nimic bun, își repeta mereu. Lucrul era evident. Era o pierdere de vreme să se mai gândească la asta.

Totuși, simțea că toate aceste încercări de autoîncurajare erau lipsite de consistență.

Împărtășim aceleași pasiuni. Cuvintele acelea continuau s-o bântuie, indiferent cât se străduia să le uite. Comportamentul lui o făcuse să creadă că nu se gândea decât la sex, dar poate că pricepuse greșit și el se referise la felul cum gândeau, la modul de lucru. Ar fi fost vorba despre o înțelegere mutuală, capabilă să-i scape pe ambii de singurătate, ceea ce însemna mai mult decât împărțirea aceluiași pat.

Totuși, patul era cu siguranță una dintre componente.

În niciun caz nu fusese vorba despre căsătorie.

Thady declarase că nu se vedea însurat, conform visurilor ei. Fără îndoială, din cauza aventurii cu Tom, crezuse că și ea renunțase la acel scop. Asemenea interpretare era complet deplasată.

Adevărul era că nu-și propusese nicidecum să aibă o relație pasageră cu Tom. Pur și simplu ajunsese acolo, gândindu-se tot la căsătorie, copii și un trai fericit "până la adânci bătrâneți". Dar iluzia că asemenea lucruri erau posibile cu Tom îi fusese rapid și dureros destrămată.

Chiar dacă Thady i-ar fi propus o relație mult mai serioasă decât ceea ce obișnuia cu alte femei, aceasta tot ar fi fost departe de ce-și dorea Anne. Iar faptul că sperase ca ea să accepte încă din prima zi era de-a dreptul insultător. Demonstra o atitudine pe care ea o disprețuia -convingerea că o femeie era oricând disponibilă pentru sex.

În mod clar, reacționase potrivit tăindu-i macaroana, deși se îngrozea de fiecare dată când își amintea cum procedase. Thady o desconsiderase prima oară, iar ea îi continuase opera pretându-se la acel spectacol nebun de strip-tease. Se bucura că nu fusese nevoită să-l ducă până la capăt. Acum, s-ar fi autodisprețuit și mai intens.

Totuși, poate că ar fi fost de preferat nesiguranței pe care i-o provocase atitudinea lui grijulie, cuvintele afectuoase. Toate indicau

că-i acorda mai multă importanță decât celorlalte femei care trecuseră prin viața lui în ultimii șapte ani. Sau se prefăcuse doar, ca s-o liniștească și ca să-și ușureze drumul spre sufletul ei?

Încăperea se întunecase progresiv, iar telefonul o trezi din introspecție. Reacționă de parcă s-ar fi aflat în fața unui șarpe încolăcit, gata de atac. Apoi, stânjenită, ridică receptorul. Viața mergea înainte, își spuse ea. Trăise și după ce Thady o părăsise cu șapte ani în urmă și acum va fi la fel.

– Anne, Jenny la telefon. Cum a mers întâlnirea cu Thady Riordan?

Anne se simți parcă înjunghiată în inimă, dar se obișnuise să-și ascundă orice urmă de emoție din glas.

– Ne-am întâlnit. Am discutat. Am depănat amintiri. Atâta tot. Ironia răspunsului nu fu pricepută de sora mai mică.

– Ah! În voce se simțea dezamăgirea. N-o să iasă nimic? Nici măcar pentru carieră?

– Nu, din câte știu.

Jenny răspunse cu un suspin.

– Ce păcat! Speram să aflu vești bune.

– Scuze. Întâmplările fericite sunt foarte rare.

– Poate că nici nu le cauți, murmură Jenny. Oricum, te-am sunat să-ți comunic, mâine Brian o să mă lase la tine în drum spre meci. Cândva după-amiază. Bine?

– OK. Ne vedem atunci.

Își aminti că nu apucase să mănânce. Gândul n-o prea îmbia, dar se duse la bucătărie și-și făcu o omletă. O înfulecă repede, dar nu-i pică bine. Își zise că de vină era extenuarea nervoasă. Dorind cu disperare ca acea zi să se termine, luă un somnifer și se vârî în pat. A doua zi, senzația de nefericire era mai intensă. Ochiul lui Thady o bântuiseră toată noaptea, în visuri dominate de dorință, singurătate și pasiune.

Lumina zilei veni ca o binecuvântare. Aștepta compania surorii ca pe o ocazie de a uita evenimentele de ieri. Discuția despre nunta lui Jenny îi va reaminti că Thady nu avusese niciodată în vedere o căsătorie.

La ora unu, Brian Clark, logodnicul lui Jeny, o depuse pe surioară la ușă. Era un tânăr plăcut, meșter zidar, cu piele bronzată datorată activității în aer liber. A avea o încredere în sine specifică tinerilor de douăzeci și patru de ani care știu ce vor de la viață.

Schimbă cu Jenny câteva replici comice, înainte de a o săruta și de a pleca la un meci de fotbal cu prietenii. Văzându-i împreună, Anne se întrebă dacă nu cumva exista o limită de vârstă până la care își aveau locul aceste planuri de viitor comun, un prag peste care ea trecuse. Cu toate că n-avea decât douăzeci și opt de ani, față de ei se simțea bătrână.

Era vizivil că Brian o idolatriza pe Jenny și că ea îl considera capabil să-i împlinească toate visurile. Odată plecat, vorbi continuu despre el, cât timp soră-sa prepara cafeaua.

Anne își înăbuși o ușoară invidie. Să fii fericită, să fii îndrăgostită și sigură de sentimentele reciproce ale bărbatului, ce minunat! Figura drăgălașă a lui Jenny reflecta toate astea, ochii căprui radiau, tenul îi strălucea parcă, iar ea zâmbea continuu. Chiar și atunci când se plângea că părul blond nu-i crește suficient de repede pentru coafura stabilită, nu reușea să pară nemulțumită.

Odată așezate la biroul Annei din subsol, bucuria ei efervescentă se concentrează asupra schițelor pentru rochia de nuntă. O încântau toate, iar discutarea detaliilor nu făcea decât să-i sporească exuberanța.

Pe la mijlocul după-amiezii, recapitulau hotărârile luate și estimau prețurile. Anne știa de unde să achiziționeze cel mai ieftin materialele și tocmai făcea totalul, când se auzi clopoțelul de la intrare.

– Vrei să deschizi, Jenny? i se adresa ea celeilalte, atentă la calcule.

Sora cea mică se făcu imediat nevăzută, iar Anne continuă să se lupte cu cifrele. Îi trecu prin minte că trebuia să fi fost Brian, întorcându-se de la meci. Nu se mai gândi la întrerupere până nu auzi vorbele lui Jenny:

– Pe aici, vă rog.

Atunci, ridică privirea.

Jenny conducea un vizitator pe scara subsolului. După pantofi și pantaloni, nu putea fi decât bărbat. Cu fiecare treaptă, vedea mai mult din silueta lui. Purta un costum gri. Un buchet enorm de flori de primăvară se odihnea pe încheietura brațului. Părul negru, cârlionțat, se revărsa peste guler.

Inima Annei se opri în loc. Era ultima persoană din lume pe care s-ar fi așteptat s-o vadă. Se întoarse și privirea lui se îndreptă direct spre ea, părând s-o implore să nu-l dea afară.

Anne rămăsese împietrită, incapabilă de a face sau de a spune ceva.

Thady Riordan intra încă o dată în viața ei.

– Este domnul Riordan, Anne. Domnul Thady Riordan, o anunță Jenny, entuziasmul citindu-i-se în voce. Se bucura inocent de impresia pe care vizita neanunțată părea s-o facă asupra Annei și aștepta cu încântare urmarea.

Dar aceasta nu veni. Anne se mulțumi să-i răspundă sec:

– Mulțumesc, Jenny.

Calmul cuvintelor masca furtuna care-i cuprinsese ființa, speranța imposibil de eliminat din inimă, disperarea cauzată de convingerea că această nouă întâlnire nu avea niciun viitor.

Întâmplările zilei precedente stabiliseră acest adevăr. Tom Colby, Thady Riordan, ambii făcuseră lucrurile clare. Așa că, de ce mai venise? Ce spera să obțină din această vizită?

El se apropie, iar tensiunea din aer se intensifica pas cu pas.

Anne era vag conștientă de tăcerea păstrată de Jenny, care pricepuse că era exclusă. Thady nu încerca să zâmbească. Nici nu-și dădu osteneala să găsească niște formule de politețe. Fața lui nu exprima decât hotărâre, decizia de a-și urmări scopul propus cu orice preț, indiferent de împrejurări.

Anne rămase complet nemișcată, în așteptare, privind, amintindu-și agonizant tot ce se petrecuse între ei. Speranța continua să-i șoptească în ureche că se afla în fața unei noi șanse, că poate de astă dată...

– Sper că nu te deranjează vizita mea, Anne, vorbi el calm. Am vrut să-mi iau bun-rămas. Măine dimineață mă întorc la Londra.

Toate posibilele speranțe se năruiră.

– Nu ne-am spus tot, Thady?

– Nu, întări el, scuturând viguros din cap. Nu puteam pleca fără să-mi cer scuze. Fără să te asigur de părerea mea de rău că ți-am provocat suferință și fără să încerc să te recompensez pentru ceea ce ți-am răpit.

– Nu mi-ai luat nimic. N-ai nevoie de iertarea mea, replică ea cu patimă.

El așeză buchetul pe masă, cu gestul cumpănit al celui care depune o ofrandă pe altar. Degetele lui mângâiară petalele delicate ale narciselor și macilor. Ridică spre ea niște ochi plini de regret.

– Cuvintele nu pot exprima întotdeauna sentimentele. Florile astea se vor un semn că și după cea mai aspră iarnă vine primăvara. N-a fost în intenția mea să te rănesc, Anne. Eram nerăbdător, pripit să-mi satisfac propriile năzuințe. Îmi cer iertare pentru egoismul orb care m-a îndemnat să-ți cer ceea ce pentru tine era distrugător. Se opri și păru să-și pună ordine în idei. Întotdeauna mi-ai amintit de primăvară. Acesta a fost anotimpul petrecut împreună. Sper ca primăvara să vină

din nou pentru tine, cu toate promisiunile ei de înnoire și de frumusețe.

Anne se simțea simultan mișcată și îndurerată de acest gest de bun-rămas. Durerea fu cea care prevală și i se revărsă de pe buze.

– Frumoase vorbe, Thady, dar atâta tot. Simple cuvinte! Nevoia de a înfrunta tot ce pătimise de pe urma lui îi răsună în glas, aspră, insistentă. Spune-mi, de ce primăvara nu poate sosi și pentru tine?

O oboseală mohorâtă, lipsită de culoare, îi afecta trăsăturile.

– Sunt unele lucruri pe care nimic nu le poate schimba, Anne. Buzele lui se contorsionară sardonice. Ceea ce pot face este strict limitat.

– Adică să mă lași în voia sorții, îl persiflă ea. Acest nou amestec în viața ei îi provoacă un acces de mânie amară. Ce rost are să pretinzi că-ți pasă de sentimentele mele, Thady? De ce ți-ai mai dat osteneala să te întorci în Australia? De ce naiba ai mai venit aici, astăzi?

Brusc, sări în picioare și mătură cu un gest florile de pe pupitru, împreună cu schițele rochiei de nuntă.

– N-am nevoie de conștiința ta încărcată!

– Anne! Șocul lui Jenny și pasul involuntar pe care-l făcuse îi amintiră de prezența ei.

– Nu-i treaba ta, Jenny! continuă ea, printre dinți. Instinctul de autoconservare o îndemna s-o țină aproape pe Jenny, totuși nu suporta nicio interferență în această confruntare finală.

– Asta-i tot ce contează, nu-i așa? își slobozi ea mânia asupra lui Thady, în vreme ce ochii de culoarea chihlimbarului îl priveau acuzator. Ieri ți-am provocat o senzație de neplăcere și n-ai mai suportat. Înainte de a te eclipsa din viața mea, înapoi la Londra, ai vrut să-ți liniștești conștiința și să mă simt eu mai rău.

El negă din cap, dar nu scoase nicio vorbă. Figura îi căpătase o paloare cadaverică, însă părea chiar mai hotărâtă.

– Nu, răspunse el încet, într-un târziu. Ceea ce simt eu n-are nicio importanță și n-a contat niciodată.

Blândețea și tristetea din ochii lui erau insuportabile. Parcă o acuza de lipsă de înțelegere. Toate emoțiile distorsionate lăsară locul dorinței disperate de a afla adevărul.

– Ai ținut vreodată la mine?

– Da.

– Dă-mi un exemplu!

– Anne... În el se dădea o luptă înspăimântătoare. Ridică o mână, apoi o lăasă să cadă pe lângă trup și dădu să se întoarcă.

– Nu-mi poți da niciun singur exemplu, nu-i așa? A fost doar o minciună care să te ajute să-ți atingi scopul. Oricare ar fi fost acela. Nu te înțeleg. Și n-o s-o fac niciodată. Vreau să te uit, să nu-mi mai amintesc de existența ta. Slobozi un hohot de râs aspru. Ce senzație minunată de libertate trebuie să ai, Thady, colindând lumea și mulțumindu-te cu relații pasagere!

El se întoarse s-o înfrunte, căutându-i privirea.

– Voiam să fiu cu tine. Doream să fii alături de mine. Vocea îi tremura de pasiune. Apoi făcu un gest violent cu mâna. Am procedat greșit. Știi că n-a fost corect. Dar nu-mi spune că n-am ținut la tine, Anne. Te-am iubit întotdeauna.

Îi citi neîncrederea în ochi. Asta îi smulse o declarație și mai pasionată.

– Ți-am făurit cariera pe care ți-o doreai. Era visul pe care puteam să ți-l împlinesc.

Ea izbucni, furioasă:

– Am ajuns unde sunt prin propriile forțe. N-ai niciun merit, Thady.

– În afacerea asta, cele mai importante sunt relațiile, Anne. Știi bine.

Fără...

– Alex Korbett a văzut scenografia pe care o realizasem la Godspell. Mi-a oferit un contract fiindcă aveam talentul necesar. A făcut-o după ce s-a lămurit. N-are nicio legătură cu tine.

– Ce căuta Alex Korbett la un spectacol pus în scenă de un teatru muzical de amatori, Anne? Cine crezi că l-a trimis acolo să-ți aprecieze talentul și priceperea?

Anne îngheță. Își aminti că și ea considerase întâmplarea ca miraculoasă. Se implicase în teatrul amator încă din timpul școlii, interesată mereu de scenografie. Fusese extrem de mândră de realizările ei la Godspell, așa că-l invitase pe Thady la premieră. El se declarase entuziasmat. Petrecuseră împreună o seară memorabilă.

Fusese ultima, deși ea nu știa nimic la vremea aceea. Își aminti cât de entuziast primise reacția favorabilă a publicului. Thady o privise parcă altfel, iar ea crezuse că asta anunța un pas înainte în relația lor, că începuse s-o considere mai degrabă ca pe un egal, că de acum n-avea să mai fie reținut.

Greșise profund. Nu numai că nu se schimbase nimic, dar Thady părăsise Australia fără să-și ia rămas-bun, fără s-o mai vadă.

– Înainte de plecare, i-ai atras atenția lui Alex Korbett? vru ea să fie sigură.

– L-am convins să te ia ca asistent. Mi-am folosit toată influența. L-am uns cu o ladă de șampanie din soiul lui favorit, ca să vină să vadă Godspell.

M-am oferit să-ți plătesc salariul pe perioada de probă, un an.

– I-ai dat bani? strigă ea, îndurerată.

– Alex nu-și căuta un asistent, Anne. N-avea nevoie.

Deci, totul fusese un aranjament, își spusese ea mohorâtă. Toate realizările ei n-aveau nicio valoare. Minunea care-i lansase cariera n-avea nimic miraculos. Venirea lui Alex la ultimul spectacol al

stagiunii, faptul că o căutase în culise, că se prezentase și că-i oferise o slujbă... totul fusese aranjat și plătit de Thady Riordan.

– Ca să înțeleg bine... ceea ce am realizat se datorează doar intervenției tale? rosti ea cu greutate, simțind că n-o mai țin picioarele.

– Nu. Meritul pentru ceea ce ai realizat îți aparține exclusiv, Anne. Eu n-am făcut decât să-ți facilitez o ocazie.

– Cum să mai cred una ca asta?

– Fiindcă ți-ai demonstrat talentul de nenumărate ori. Ești mai dotată decât ar fi putut să prevadă cineva. Tocmai din cauza asta m-a vizitat Alex la Londra. A făcut-o ca să-mi povestească despre tine, cum ai evoluat, perspectivele pe care ți le prevedea, precum și ca să-mi înapoieze banii. Mi-a adus și două lăzi de șampanie.

Anne se simțea parcă amortită. Ce-l putuse îndemna pe Thady să facă așa ceva?

– Probabil că... ar trebui să-ți mulțumesc.

– Măcar atât puteam să fac pentru tine.

– Un premiu de consolare pentru pierderea bărbatului pe care-l iubeam?

– Anne... Părea bolnav. N-ar fi mers. Nu atunci. Făcu o grimasă. Niciodată.

– Atunci, ce-a însemnat ziua de ieri, Thady? Ai vrut să colectezi o parte din datorie?

El scutură obosit din cap.

– Dacă asta vrei să crezi, n-ai decât. Dar nu te teme, n-am să mai încerc niciodată.

– Despărțirea definitivă, murmură ea, mai mult pentru sine.

– Da, spuse el, pe un ton grav. Trebuie să mă apuc din nou de scris. Inspiră profund și continuă ceva mai stăpânit. M-ai întrebat de ce am mai venit în Australia.

Scopul a fost să văd cu ochii mei scenografia pe care ai realizat-o.

Scoase un plic din buzunarul interior de la piept și-l așeză pe masă în fața Annei. Aceasta este o copie a contractului întocmit de avocatul meu din Londra. Mi-a parvenit prin fax azi-dimineață. O poți folosi până la sosirea originalului și-ți acordă drepturi depline asupra scenografiei pentru toate piesele mele viitoare, indiferent unde vor fi montate în lume.

Anne privea fix plicul ce purta asigurarea că numele ei va deveni cunoscut și simțea că tot sângele i se scursesese din obraji. De astă dată, Thady nu se mai mulțumea să-i deschidă uși, ci îi asigura succesul în carieră la cel mai înalt nivel, cum nici nu visase vreodată.

Mintea ei trecu în revistă implicațiile. Dacă semna, viața ei urma să fie inexorabil legată de Thady Riordan. Îi va dăinui mereu în gânduri, chiar dacă nu se vor mai întâlni niciodată.

– Nu pot accepta. . .

– Eu sunt cel care iese în câștig, Anne, argumentă el blând. După ce am văzut ce poți face, nu mai vreau ca altcineva să se ocupe de piesele mele.

– Nu. E vorba de o mică avere. Este prea mult. . .

– Pentru mine, este extrem de important să fiu sigur că piesele mele vor fi corect înțelese și prezentate.

Nu e vorba despre vreun favor. Decizia are motive strict profesionale, Anne. Încerc să-i descopăr pe cei mai buni meseriași, iar tu faci parte din categorie.

Îi căută privirea și nu distinsese decât o hotărâre de neclintit.

– Nu vei avea de-a face cu mine în niciun fel, o asigură el. Toate detaliile de afaceri vor fi derulate prin impresarul meu. Întâmplător, următoarea mea piesă este gata să fie pusă în scenă, așa că va trebui să ajungi la Londra până la sfârșitul săptămânii viitoare. Ți-am notat tot ce

este necesar să știi, cu cine trebuie să iei contact la Londra; totul este pus la punct. . .

– Thady, nu poți. . .

– Ba da, pot. Este lucru deja stabilit, Anne. În plic vei găsi și un bilet de avion. De asemenea, cheile unui apartament din Knightsbridge. Este închiriat pentru mai mult de doi ani, așa că n-o să ai probleme de cazare.

– E prea mult, protestă ea, confuză.

– Mi-ai spus că lucrul cel mai important din viața ta este cariera, îi aminti el. Nu te lăsa influențată de gesturile mele de ieri. N-ai nicio obligație. Contractul este ferm. Semnează-l. Și demonstrează celor din lumea scenei de ce-i în stare Annelise Tolliver.

Ochii ei se umplură de lacrimi generate de neîmplinirile sufletești. Mândria nu mai avea nicio importanță. El se distanța și aceasta era ultima ocazie de a-l vedea. Ochii aceia verzi în care luceau patimi întunecate. Figura puternică ce-i va rămâne mereu în memorie. Buclele negre, matasoase. Tandrețea binecunoscută. Pleoapele lui se lăsară, ascunzând sentimentele reflectate în privire. Vârî mâna în buzunar și scoase o cutiuță în ambalaj auriu. O puse deasupra plicului.

– Un cadou neînsemnat, explică el răgușit. Cândva în viitor, speră că. . . peste ani. . . ai să te uiți la acest nimic și ai să-ți amintești de mine fără resentiment.

Apoi se întoarce și se îndepărtă. Pleca. Pentru totdeauna. Întregul ei trup protestă violent. Trebuia să vorbească, să-l oprească.

– Thady, așteaptă.

El se opri, crispat. Apoi își reluu deplasarea spre ușă.

– Nu pleca, spuse ea rugător. Ajunsese deja la piciorul scării. Nevoia de a creea te îndeamnă să te porți astfel? strigă ea, încercând să-l înțeleagă.

El se opri din nou, de astă dată ceva mai mult. Pumnii i se strâneau spasmodic.

– Da, sosi răspunsul abia auzit.

– Atunci ești mânat numai de egoism, Thady Riordan? continuă ea, în efortul de a-i întrerupe retragerea implacabilă.

Stătea încă întors cu spatele. Umerii i se încovoieră. Degetele încheștate pe balustradă se albiseră.

– Da. Complet egoist, răspunse el aspru. Trebuie să-mi împlinesc destinul, ca oricine. Mai bine să privești lucrurile astfel.

– Nu-mi spune ce-i mai bine pentru mine! replică Anne cu pasiune. N-ai habar!

El începu să urce, ignorându-i remarca și continuând să n-o privească.

– Nu pleca, repetă ea. Nu încă.

Thady întoarse capul. În ochi i se citea o dorință pătimășă.

– N-am reușit să-mi reprim imboldurile sexuale, recunosc el cu amărăciune. Aveai tot dreptul să-mi amintești că nu-s bărbatul pe care-l visezi.

– Și dacă dorințele mele coincid cu ale tale? replică ea, uitând de orice prudență.

– Nu, Anne. N-aș mai putea suporta o repetare a întâmplărilor de ieri.

La asta n-avea ce să răspundă. Amintirea evenimentelor îi umplea pe amândoi de amărăciune.

– Trebuie să plec, Anne, reluă el mai potolit. Nu pot să fac nimic altceva pentru tine.

O privire fugară și dispăru rapid pe scară. Nu apucase decât să întrezărească trăsăturile lui posomorâte. Plecase, după ce făcuse pentru ea tot ce putea. După ce-și luase adio.

Anne fu străbătută de un fior convulsiv, urmat de un tremur accentuat al picioarelor. Se lăsă să cadă pe scaun. Privea fix la plic și la cutiuța aurie de deasupra. Întinse mâna și le atinse, ca pentru a simți o extensie a lui Thady. Dar erau reci, lipsite de viață.

Zăgazul lacrimilor se rupse și nu făcu nicio încercare să le oprească. Își îngropă fața în palme și plânse pentru ceea ce nu mai putea avea.

O atingere ușoară pe umăr o făcu să tresară violent. O descoperi pe Jenny. Faptul că sora mai mică fusese martoră acestei scene era la fel de greu de digerat. Cu un suspin, își ascunse din nou fața între mâini.

– Lasă-mă, te rog, șopti printre suspine. Vreau să rămân singură. Mâna surorii îi mângâie părul, într-o încercare de consolare iubitoare.

– Nu te pot lăsa așa, Anne. Te rog. . . vreau să-ți fiu de ajutor.

– N-ai cum să mă ajuti, își strigă ea disperarea.

– Nu spune asta. Nu pot suporta. Și sunt convinsă că lucrurile pot fi îndreptate.

Brațul lui Jenny îi cuprinse umerii, într-o îmbrățișare frățească. Nu fuseseră obișnuite cu asemenea demonstrații afective. În familie, fiecare știa ce simt ceilalți, dar nu-și manifesta sentimentele decât rareori. Gesturile afectuoase ale lui Jenny avură cumva un efect potrivit, făcând-o să se simtă mai rău. Întotdeauna rolurile fuseseră inversate: ea o consolase și o îmbărbătase pe sora cea mică. Această schimbare nu făcea decât să-i accentueze lipsa totală de speranță.

– Nimic nu se mai poate drege, Jenny, se înecă ea de plâns.

– De ce nu?

– Fiindcă Thady vrea doar ceea ce a primit și Tom Colby. Iar lui Tom nu i-am oferit decât suferință. N-am putut să-l iubesc așa cum dorea.

– Numai din pricină că-l iubeai încă pe Thady, Anne. Iubirea este un sentiment sfâșietor, care te orbește . . .

– Thady nu are nevoie de sentimentele mele. Vrea numai... ceea ce-i trebuie.

– Nu. Are nevoie de dragostea ta, Anne. Despărțirea de tine, aproape l-a ucis.

– Nu înțelegi.

– Ba da. Brian și cu mine ne mai certăm, nu suntem mereu de acord. Așa se petrece cu toată lumea.

– Nu în acest caz.

– Anne, trebuie să accepți că persoana pe care o iubești nu este perfectă. Ia-l pe Thady așa cum este. Cred că l-ai îndepărtat fiindcă nu ți-a împlinit toate visurile. Ți-ai făcut un obicei de a ne îndepărta pe toți.

– Nu-i adevărat. Se ridică de pe scaun îndurerată, cu ochii în lacrimi. De câte ori ați avut nevoie de mine...

– Ne-ai stat la dispoziție, termină Jenny propoziția. Toate îți suntem recunoscătoare și te iubim. Dar asta nu înseamnă că nu ne-ai exclus din viața ta. Ne-ai făcut să credem că nu te interesează decât cariera. Iar asta nu-i adevărat, nu-i așa?

– Ah, Jenny! Doar atât îmi rămăsese. Asta-i tot ce aveam.

– Acum a devenit clar, replică Jenny, tristă. El era singurul bărbat pe care l-ai iubit vreodată. Din cauza lui nu te-ai măritat. Toți anii ăștia de singurătate... Nu ne-ai lăsat să bănuim măcar. Nu ne-ai permis să te ajutăm.

– N-avea niciun rost, scutură Anne din cap.

– Dintr-o dată, am senzația că nu te-am cunoscut deloc. Parcă ai fi o străină. Sunt aceeași. Suspina profund și-și șterse lacrimile. Apoi ridică fruntea, privind-o pe Jenny cu resemnare. Nimic nu se va schimba. Îmi rămâne profesiunea. Atâta tot, Jenny.

– Din dărnicia lui Thady, completă cealaltă cu simpatie și îngrijorare.

Anne râse aspru.

– Fără el, n-aș fi răzbit niciodată. Ridică plicul lăsat de el. Iar acum mă propulsează spre culmi. Nu trebuie decât să semnez acest contract.

– Eu cred că Thady Riordan te iubește.

Gheara din piept păru să se strângă.

– Habar n-am ce simte față de mine. Nu seamănă cu sentimentul lui Brian pentru tine.

– Oamenii se manifestă cu pasiune numai când îndrăgesc pe cineva. Brian ține la mine, iar Thady te iubește. Pentru ambii, sentimentele sunt profunde.

– Thady ține la creațiile lui.

Jenny se apropie și-i luă mâna, încercând să-i rețină întreaga atenție. În glas îi răsună convingerea.

– Greșești, Anne. Nu-i vedeai figura când ți-a spus că într-adevăr ține la scris. Eu da. În ochii lui se citea pură agonie. Te mințea, Anne.

– De ce m-ar fi mințit? replică ea, neluând în seamă ipoteza. M-a părăsit la fel ca data trecută, doar că acum a spus la revedere. Și a adăugat că n-o să mă mai deranjeze niciodată.

– Dar nu voia să plece, replică Jenny. A făcut-o în silă. Mințea când spunea că-i complet egoist. Sunt cât se poate de sigură. Dacă n-ar fi fost cu spatele la tine, dacă i-ai fi văzut figura, ai fi și tu la fel de convinsă.

– De ce? Ce motiv putea să aibă?

– Nu știu. Poate... Jenny se încruntă, apoi scutură din cap. Prea multă fantezie.

– Spune-mi!

– Te-ai gândit că poate vrea să te protejeze?

– De ce? Ce pericol mă pândește?

– Nu știu, recunosc sora. Poate...

– Da?

– Nu s-ar putea să te protejeze de propria lui persoană? De ceva ce nu poate schimba nici măcar pentru tine?

Bărbatul nepotrivit... există unele lucruri pe care nimic nu le poate schimba...

– Dar ar fi putut încerca să-mi explice, obiectă Anne.

De ce nu încercase să apeleze la judecata ei, în loc să ia deciziile de unul singur? Cum să treacă peste o asemenea lipsă de comunicare? N-o iubea suficient. Ar fi fost imposibil. Și totuși, ce-l îndemnase să facă atâtea pentru ea?

– Nu-i egoist, Anne, interveni Jenny, de parcă i-ar fi citit gândurile. Cum să-l bănuiești de așa ceva după tot ce a făcut pentru cariera ta? Și contractul ăsta. Poate că ești cea mai bună în meserie, dar sunt convinsă că ți l-ar fi acordat în orice caz.

Anne inspiră adânc, încercând să risipească durerea din piept. Privirea ei se îndreptă spre machetele decorurilor de pe bancă. Asta le era scris. Destine întrepătrunse, dar mereu separate.

– Oricare ar fi sentimentele lui față de mine, crede-mă, Jenny, nu reprezintă genul de iubire ce se termină cu o căsătorie.

– Nu știi ce să-ți spun.

Anne auzi îngrijorarea din glasul surorii, dar adevărul nu mai putea fi mascat.

– Nu vrea decât sex.

– Pentru numele Domnului, Anne! Ce-i rău în asta? Este lucrul cel mai normal când doi oameni se iubesc.

“Voiam să fiu cu tine. Doream să fii alături de mine...”

Vorbele lui o bântuiau. Dar câtă vreme? Admisesese că orice relație dintre ei avea să se dovedească în cele din urmă distructivă pentru ea. Era convins. Credea cu tărie că era preferabil să se retragă din viața ei. Deși nu dispăruse complet și nici n-ar fi putut s-o facă, cu excepția

prezenței fizice. Dacă semna contractul, legătura dintre ei devenea și mai strânsă, chiar dacă n-avea să-l mai vadă vreodată.

– Ce s-a petrecut ieri? întrebă Jenny. Sau sunt prea indiscretă?

Anne se întoarse spre ea, simțindu-și gura amară.

– Mi-a făcut avansuri. Și a avut grijă să-mi spună că asta era tot ce-mi putea oferi, Jenny. I-am aruncat totul în față.

– Și-ar putea schimba părerea, dacă-i vei da ocazia, spuse Jenny, îndepărtându-i o șuviță de pe frunte.

– Nu-i atât de simplu, scutură Anne din cap. Nu știi cum s-au petrecut lucrurile. Iar eu nu-ți pot explica.

– Poate că nu știu tot, dar mi-e foarte clar ce am văzut astăzi. Bărbatul acela ține la tine. Cu adevărat.

Se aplecă și începu să adune florile și hârtiile răvășite pe pardoseală.

– Ai să zici că nu-i treaba mea, continuă ea repede, dar îmi doresc să te știu fericită. Așa cum erai pe vremuri. Nu vreau să văd cum te amărăști. Orice ar fi de preferat.

– Jenny, mi-am dat toată osteneala să-l împiedic să plece, murmură Anne în apărare. Era hotărât. Nu mai există cale de întoarcere.

– Dar sunt diverse căi de mers înainte.

– Nu-l cunoști pe Thady. Se retrage în sine și nimeni nu mai poate pătrunde până la el.

– Oricâte bariere ar pune în fața ta, pot să-ți confirm un singur lucru -toate erau cât pe ce să cedeze astăzi după-amiază. Era ca un baraj pe cale de-a fi rupt de puhoie.

Se ridică, așezând pe birou schițele și florile adunate și-i aruncă surorii o privire matură, calculată.

– Ce ai de pierdut? Oricum, nu vrei alt bărbat. Dacă numai el există pentru tine, de ce să nu-i mai acorzi o șansă? Nu pleacă spre Londra decât mâine.

Ochii Annei se umplură din nou de lacrimi.

Jenny o cuprinse în brațe și-și lipi obrazul de fruntea ei aplecată. Îmi doresc atât de mult să fii fericită. La fel cum mă simt eu cu Brian. E posibil, nu-i așa?

Thady făcuse ceea ce credea că e bine pentru ea. Era prea târziu să mai încerce să-i schimbe hotărârea. Amândoi știuseră asta încă de ieri. Iar el își confirmase decizia astăzi. Adio însemna un rămas-bun definitiv. Dacă s-ar fi dus acum la el, ar fi însemnat să-l ademenească spre ceea ce în propriii lui ochi era o greșeală.

Se auzi clopoțelul de la intrare.

– Țsta-i Brian, sări Jenny.

Anne o prinse de mână și-i spuse rugător:

– Nu-l invita înăuntru, Jenny. Du-te cu el. Nu-s în stare să fac față.

– Pot să-i spun să vina mai târziu.

– Nu. Nu vreau să... Jenny, te rog să nu scapi nicio vorbă în familie. N-aș suporta să știe și ceilalți. Prefer să creadă că... nu mă preocupă decât cariera -reuși ea să zâmbească șovăielnic.

– Dacă asta vrei, Anne.

– Țți mulțumesc. În ce privește rochia, am să te sun luni seara.

– Nu-i urgent. N-are importanță dacă... Figura ei reflecta îngrijorare. Ai să te mai gândești la ce ți-am spus despre Thady? Cred sincer că te iubește. Dacă Țți vei deschide sufletul și-i vei spune...

– Mă voi gândi, promise Anne posomorâtă, nedorind să continue discuția.

Jenny se aplecă și o sărută pe obraz

– Nu uita că te iubim, șopti ea. Oricare va fi decizia, sunt convinsă că o să fie cea mai înțeleaptă.

Anne nu reuși să răspundă. Se ridică de pe scaun și-și îmbrățișă strâns sora.

Sunetul clopoțelului se auzi din nou.

O mângâie pe părul blond pe mezina familiei, ingenua atât de încrezătoare în puterea iubirii.

– Du-te! murmură ea. Du-te și fi fericită cu cel care te îndrăgește.

Surorile schimbă zâmbete șovăielnice. Anne o urmări pe Jenny cum urca scările și apoi își dădu drumul în fotoliu.

În fața ei, pe masă, se aflau darurile lui Thady -cutiuța aurie, plicul cu contractul și cu cheile apartamentului din Londra și florile. Își trecu degetele peste petalele fine, înmiresmate. ... toate promisiunile ... de înnoire și de frumusețe.

Numai Thady nu promitea nimic. El făcea doar cadouri.

Daruri care s-o determine să-și amintească de el fără resentiment.

Un contract care să-i lanseze cariera.

Încetșor, adună florile și le duse sus, la bucătărie. Umplu cu apă o căldare de material plastic și aranjă tulpinele fragile. Fiecare viață trebuie să aibă parte și de ploaie, își spuse ea. O ploaie hrănitore.

Spera ca soarele să strălucească din plin asupra lui Jenny, în ziua nunții. Pentru ea, soarele nu mai conta.

Își dădu seama că ar fi preferat chiar ploaia, cu condiția să fie alături de Thady. Cine știe ce flori ar fi putut rezista într-o astfel de umezeală? Efemere. Cu viață scurtă. Dar ca mai toate lucrurile efemere de pe lume, acele flori ar fi putut fi întruchiparea frumuseții. Ar fi putut încerca să le mențină în viață. De ce nu ? Orice fel de viață care-l includea era de preferat iernii emoționale care-o aștepta în lipsa lui.

Preocupată să caute o soluție de a-l determina pe Thady să se răzgândească, se îndreptă spre baie. Avea nevoie de un duș. O ploaie care să-i împrășteze părul... minunatele ei plete blonde.

Capitolul 4

Anne bătu la ușa apartamentului lui Thady de la Park Hyatt. În cealaltă mână ținea plicul și cutiuța aurie, astfel încât Thady să poată observa că erau nedesfăcute. Își pregătise cuvintele. Dar când nu răspunse nimeni la ușă, discursul se evaporă parcă.

Oare era definitiv exclusă din viața lui Thady? Venise prea târziu? Părăsise deja hotelul?

Bătu din nou. Mai tare, mai îndelung.

În cele din urmă, ușa se deschise.

El purta un halat de baie gros, specific hotelurilor. Era gata să se întoarcă, crezând ca a fost deranjat de vreo menajeră. Pe figura lui nu se putea citi decât un dezinteres complet față de restul lumii. Anne îl văzu încordându-se. Oboseala din ochi fu înlocuită de o expresie îngrijorată.

– Pot intra? Nu era decât o formulă de politete. Ușa era deschisă. Înainte ca el să aibă vreo reacție, Anne se strecură pe lângă el înăuntru.

– Trebuie să discutăm, Thady, vorbi ea repede. Sunt o serie de lucruri pe care e necesar să le stabilim.

Auzi ușa închizându-se. Înregistrează tremurând acest prim succes.

– Ce anume, Anne?

Concizia întrebării, tonul aproape cinic, îi spuseră că el dorea să închidă discuția cât mai iute. Inspiră profund, încercând să-și recapete stăpânirea de sine. Ritmul inimii devenise haotic. Făcu încă vreo câțiva pași înainte de a se întoarce și de a-l înfrunța.

Thady rămăsese în holișorul de la intrare, vizibil hotărât să scurteze vizita la maximum. Expresia lui mohorâtă îl făcea să pară mai bătrân decât cei treizeci și patru de ani pe care-i avea. Ochii verzi se îngustaseră ca niște fante.

Nu privea spre părul ei de culoarea mierii, care i se revărsa mătășos peste umeri. S-ar fi putut la fel de bine îmbrăca în zdrențe, având în vedere neatentia lui față de puloverul de cașmir și pantalonii de catifea neagră. Părea total imun la maniera în care hainele îi puneau în valoare rotunjimile feminine. Anne avea senzația că el încearcă să nu țină seama de atracția sexuală, concentrându-se numai asupra problemei ce trebuia rezolvată. Anne se strădui să-și gonească toate îndoielile și temerile. Era ultima ei șansă. Trebuia să profite. Observă că privirea lui se oprise pe plic și pe cutiuța aurie și i le întinse. Își dăduse seama că nu fuseseră deschise.

– N-are niciun sens, Thady, spuse ea. Nu vreau să lucrez la piesele tale, dacă nu pot vorbi cu tine și nu te pot vedea. Prezența ta îmi este necesară.

– Nu, Anne, răspunse el hotărât. Te poți descurca perfect și fără mine. Ultima scenografie pe care ai creat-o...

– A fost un adevărat iad pentru mine! îi tăie ea vorba, cu vehemență. A fost ca o permanentă aducere aminte a ceea ce-mi lipsea. Nu doresc să trăiesc din aduceri aminte, oricât de frumoase. Am nevoie de prezența ta. Vreau să trăim împreună. Să te cunosc intim. Iar aceste daruri...

Aruncă plicul și cutiuța pe cel mai apropiat fotoliu.

– Îmi este imposibil să le primesc. N-ar face decât să-mi amplifice dorința. Mi-ar aminti mereu ceea ce n-am. De tine am nevoie, Thady.

Pentru o clipă, figura lui reflectă neîncredere.

– De când m-ai părăsit, de șapte ani, viața mea este deșartă, continuă ea, cu voce tremurândă. Am încercat să umplu golul cu cariera. Nu știu dacă l-ai cunoscut pe Tom Colby. Superficial privind, semăna cu tine în multe privințe. Am reușit să mă amăgesc și să-mi închipui că-l iubesc. Doar fiindcă tu nu mai erai acolo.

– Nu. Șoapta abia se auzi.

Ochii ei se umplură de lacrimi. Cuvintele îi curgeau șuvoi de pe buze.

– L-am făcut pe Tom să sufere, deși nu era vina lui. Nu-ți putea ține locul. Și eu am suferit. Ba chiar, poate că te-am îndurerat și pe tine. Îmi pare rău. Îmi cer iertare pentru tot ce am făcut.

– Anne. Ridică o mână, încercând s-o oprească. Suferința i se citea în ochi. Pentru numele Domnului! Spune-mi că nu-i adevărat.

– Nu-i necesar să mă iubești, Thady, se avântă ea din nou, în voce sunându-i disperarea. Atâta vreme cât ții măcar un pic la mine și nu mă tratezi ca pe o femeie de care poți profita din când în când.

– Doamne, nu! Nu! Protesta vehement la dezvăluirile ei. Nu spune că a fost vina mea. M-am străduit. . . am plecat înainte de a fi mers prea departe.

– Ce înseamnă prea departe, Thady?

– Nimic nu s-a petrecut între noi.

– Ba s-au întâmplat prea multe. Lucruri de neuitat pentru mine.

– Nu! Gestul lui părea să respingă vorbele ei. Încă îți pot face rău, Anne. Mi-e greu că nu pot fi așa cum dorești tu.

– Nu vreau să fii altfel decât ești.

Jur că niciodată n-am să încerc să te schimb, spuse Anne rugător, temându-se că o să-l piardă din nou. Te rog. Nu ne putem întoarce la situația dinainte?

El îi aruncă o privire, în vreme ce pe figură îi apărea o expresie ironică la adresa sugestiilor ei.

– Voiam să spun că vom fi și amănți, adăugă ea corectându-și rapid vorbele. Asta doream cu șapte ani în urmă și nimic nu s-a schimbat.

El își ridică privirea încet până îi întâlnește ochii, întâmpinându-i declarația pasională fără prefăcătorie.

– Crezi că mai e posibil, după ziua de ieri? Mă consideri un fel de animal fără pic de considerație pentru suferința ta, Anne?

– Te doresc, răspunse ea simplu. Asta face parte din iubirea mea. Este normal. Vreau să ne bucurăm de tot ce este posibil împreună, Thady. Ca bărbat și femeie. Ca iubiți. Ca prieteni. Ca oameni care au aceeași pasiune pentru teatru. Pentru creație. N-am putea încerca așa ceva, Thady?

O privea concentrat, de parcă ar fi văzut-o pentru prima oară. Inspiră brusc, de parcă ar fi avut nevoie de oxigen pentru a-și clarifica gândurile.

– Și ce-a fost ieri? Întrebă el răgușit.

– Mi-am exprimat durerea și mânia provocate de aparenta ta nepăsare.

În mod clar, el încerca să ia o decizie, observă Anne panicată. Se apropie și-și întinse mâinile spre Thady, chemându-l, oferindu-i-se, invitându-l.

– În după-amiaza asta, mi-ai demonstrat că-ți păsa. Dacă-i adevărat, te rog, nu mă îndepărta. Am nevoie de tine.

Această pledoarie finală păru să-i înfrângă ultimele rețineri. Brațele lui se ridicară primitiv.

Fuseseră niște vorbe capabile să-i schimbe prioritățile în viață. Îi demonstraseră că este dorit.

Ușurarea o cuprinse pe Anne, în vreme ce se pierdea în îmbrățișarea lui. Trupul lui emana forță. Atâta vreme cât va fi lângă el nu va mai cunoaște singurătatea.

Se lipi mai strâns, sprijinindu-și tâmpla pe umărul lui. Îi auzea bătaile puternice ale inimii. Respirația lui deveni accelerată și profundă. Obrazul lui îi mângâia părul minunat, iar ea îi simți căldura respirației.

– Am ajuns acasă, murmură ea.

– Da, replică el răgușit.

Buzele îi urmăreau conturul urechii. Apoi mâna coborî spre talie, lipind-o mai strâns de trupul lui, iar picioarele li se întrepătrunseră. Era captivă.

– Nu mai există cale de întoarcere, Anne, o avertiză el găfâit.

– Știu.

O sărută cu pasiune pe gât. Ea ridică o mână să îndepărteze materialul gros al halatului de baie. Atingerea era fierbinte și fermă; mușchii umărului încordați; părul, mătăsos. Își lipi buzele de artera care pulsa pe gâtul lui Thady.

El scoase un sunet gutural. Gura înfometată, posesivă, înrobitoare, o găsi pe a ei. Se lăsă cotropită, agățându-se de umerii lui, mângâindu-i părul, pătrunsă de întreaga bucurie a iubirii. Amețise din pricina lipsei de aer, dar și asta i se părea normal; nu-și mai aparținea.

Apoi, buzele lui se desprinseră. Respira greu, sacadat. O ridică în brațe.

– Stinge lumina, îi ceru el, iar ea se execută pe bâjbâite. Întunericul îi învălui protegitor, intim. Credea că Thady o va duce spre pat, dar n-o făcu imediat.

Se îndepărtă puțin de gura aceea devoratoare și-i șopti la ureche:

– Te doresc, Thady. Acum.

– Nu. Inspiră adânc și scutură din cap. Trase de un șnur și draperiile se dădură la o parte, dezvăluind impresionanta panoramă a portului. Vreau să-ți dau tot, Anne, șopti el. Tot ce-mi stă în putință.

O întoarse cu fața spre minunata priveliște, spre luminile orașului reflectate în apă. Brațele lui îi cuprinseseră talia și o traseră aproape. Scăpase de halat, iar atingerea aceluia trup fierbinte îi exacerba excitarea.

– Noapte misterioasă, murmură el, plimbându-și buzele prin părul ei. Atât de efemeră, dar dincolo de ea pândesc profunzimea nesfârșite ale eternității. Iar noi stăm aici, sfidând cu căldura noastră răceala infinitului întunecos. Îi mângâie sânii plini. Pământul nu poate oferi nimic mai frumos.

Anne pricepu intuitiv că el nu se referea la noapte, ci la clipa lor de comuniune.

Îi scoase puloverul de cașmir și bluza de mătase de dedesubt. Ea se undui, ajutându-l. Apoi fu rândul pantalonilor de catifea să cadă pe covor.

Brațele puternice o cuprinseseră din nou. Era ceva primordial în acea împreunare intimă, în vreme ce sub ochii lor valurile reflectau tremurat luminile civilizației și sclipirile stelelor. Dintr-o dată, contactul intim nu-i mai fu suficient. Dorea să-i vadă ochii. Voia să știe. În minte îi apără imaginea Evei, întinzându-se după fructul cunoașterii și a șarpelui încolăcit, gata să se repeadă. Era rău să se îndoiască, își spuse ea. Trebuia să accepte. Asta-i promisese lui Thady, că-l va accepta oricum. Nu avea cum s-o întoarcă.

Evocarea îi provocă o accelerare a pulsului, iar el simți. De parcă i-ar fi recepționat gândurile, o întoarse și o ținu la distanța brațului, astfel încât să se poată privi reciproc.

– Thady... Numele îi scăpase de pe buze ca o chemare pasionată.
– Vreau ca imaginea acestei clipe să-mi rămână permanent în memorie.

Începu s-o mângâie din nou, cu afecțiune infinită. O ridică în brațe și o așează pe pat. Ea îl întâmpină avidă de intimitate. Ritmul pasiunii comune cresc constant, explodând într-un spasm eliberator de împlinire deplină.

Întregul ei trup era cuprins de convulsii, care continuă să străbată în valuri, chiar și după ce ambii rămaseră nemișcați, strâns îmbrățișați. Era o senzație minunată și ar fi vrut să o prelungească. Se arcui și se deplasa puțin.

Trupul ei emana o senzualitate întreținută de mângâierile lui Thady. Parcă știa dinainte exact ce-și dorea ea și făcea tot ce-i stătea în putere pentru a-i amplifica trăirile.

Peste puțină vreme, Anne îi simți din nou dorința. O trase deasupra, iar mâinile lui se desfătară cu rotunjimile ei femeiești,acompaniate de gura nesătulă. Dorea să-l posede, să nu mai țină cont de nimic în afara instinctului sexual, a plăcerii comune.

Dacă era o nebunie, măcar le aparținea amândurora. Dispăruseră toate inhibițiile, nimic nu mai era interzis.

Își doreau să epuizeze acum toate senzațiile, tot ce pierduseră de-a lungul celor șapte ani, de parcă n-ar mai fi urmat un mâine. Nu mai existau întrebări. Doar răspunsuri. Și toate erau pasionate, senzuale, suspinate, triumfătoare și, în cele din urmă, extenuate.

Rămaseră unul în brațele celuilalt, în vreme ce Thady o mângâia liniștitor, aducându-i relaxarea binecuvântată. Apoi dormiră, refăcându-și forțele pentru noi partide de amor. Uneori, Anne se deștepta întrebându-se dacă nu cumva visase, dar nu trebuia decât să întindă mâna pentru a se convinge de realitatea încântătoare.

Nu vorbeau. Fiecare sărutare și fiecare mângâiere constituia o acceptare care făcea cuvintele inutile. Singurătaea pe care o cunoscuseră amândoi dispăruse.

Deocamdată.

Era singurul lucru important.

O trezi lumina zilei. Soarele dimineții colora orizontul cu nuanțe roșii și aurii. Apele portului reflectau azuriul cerului.

Nu avea nicio senzație de oboseală, deși ar fi fost cazul. Noaptea de somn intermitent ar fi trebuit s-o lase epuizată; însă vibra de energie, mai vie ca oricând.

Thady dormea alături, cu un braț vârât sub capul ei, pe post de pernă. Celălalt i se sprijinea posesiv peste piept.

Îl simți mișcându-se și știi că se trezise. Privea pe fereastră spre panorama minunată.

– O altă zi, murmură ea.

Mâna lui îi cuprinse sânul cu fermitate. Întregul lui trup părea s-o ia în posesie.

– O viață nouă.

Trecutul era depășit, exultă Anne. Le stătea înaintea o viață nouă. Împreună.

– Ce faci astăzi, Thady? întrebă ea zâmbitoare, știind dinainte ce urma să audă.

Faptul că nu-i răspunse imediat nu-i diminuea încrederea. Felul cum o ținea captivă îi spunea destul de clar că n-avea de gând s-o lase să mai plece de lângă el. Se cuibări mai bine lângă trupul lui puternic.

Revedea în minte ce se petrecuse în ultimele nouă ceasuri. Până aseară, experiența ei în domeniu fusese extrem de limitată. Pentru ea, dragostea se limita la două trupuri care se împreunează, conduse de instinct. Așa se întâmplase cu Tom Colby. Abia acum pricepea că era

vorba de o formă de artă, incluzând intimitate, legături afective, împărtășire; ceva atât de profund încât participanții nu se mai puteau desprinde.

– Astăzi, încep Thady, o să-mi anulez rezervarea pentru Londra. Am să te ajut să te pregătești de plecare. Vom călători împreună. Dacă-ți convine.

Zâmbetul Annei deveni mai liniștit parcă. Știuse că nu se putea altfel. Nu după o astfel de noapte.

– Nu există aranjament mai bun, declară ea.

– Ți-e foame?

– De lup.

– Am să comand micul dejun.

Se rostogoli într-o parte ca să ajungă la telefon. Anne îl urmă, decisă să nu piardă contactul. Își trecu mâna peste mușchii bine definiți ai spatelui și umerilor. Avea un corp senzațional. Liniile ferme și suple contrastau plăcut cu masivitatea pieptului și a coapselor puternice.

Desena cu vârfurile degetelor modele complicate pe piele, distrându-se pe seama reacțiilor lui, în vreme ce încerca să transmită comanda.

Receptorul fu în cele din urmă trântit, Thady se întoarse și-i prinse mâinile, imobilizând-o. Juca rolul masculului dominant, dar ochii lui verzi scăpărau de plăcere.

– Ești o femeie foarte vicleană, declară el, pe un ton incitant.

– Să arunce piatra cel care n-are niciun defect, replică ea.

Thady izbucni în râs, iar figura i se luminează parcă de bucurie interioară. Anne îl considerase întotdeauna frumos, dar în clipa aceea i se părea cel mai încântător bărbat din întreaga lume.

– Cred că se impune să mă bărbieresc, aprecie el, eliberându-i o mână pentru a-și verifica asperitatea obrazului. Da, fără discuție. Ochii

verzi adăposteau luminițe jucăușe. Doar nu vreau să-ți stric cheful, prezentându-mă în fața ta sub standardul perfecțiunii.

Sări jos din pat și se îndreptă hotărât spre locul unde-și abandonase halatul de baie, în seara precedentă. Anne se așeză în vârful patului să-l urmărească. Se deplasa cu o grație arogantă.

Pentru o clipă chinuitoare, se întrebă câte femei mai avuseseră prilejul să-l cunoască în această ipostază. Apoi alungă cu hotărâre gândul. Îi spusese doar că toate celelalte femei nu reprezentaseră nimic în ochii lui. Se întorsese în Australia pentru ea. Ținea la ea. Era cu totul altceva. Se iubeau cu adevărat. Nu exista nicio altă cale, după noaptea trecută.

Thady ridică halatul și-l îmbracă. Îi adună apoi hainele lăsare pe pardoseală, lângă fereastră. Tocmai se întorcea spre ea când ceva îl făcu să se oprească. Îl văzu privind încrunțat spre unul dintre fotolii. Apoi se aplecă și ridică micul pachetel auriu, pe care ea îl aruncase acolo.

– N-ai deschis cadoul. I-l aduse, cu un zâmbet indulgent pe buze și anticipare în ochi. Acum nu mai ai nicio scuză să-l refuzi.

Ea îi aruncă o privire în care se amestecau mulțumirea și curiozitatea. Desfăcu panglica mimând nonșalanță, ca să-l necăjească pe Thady. Avea să-și exprime încântarea și surpriza, orice ar fi fost înăuntru, dar în realitate nu mai conta. Deja primise cel mai frumos cadou și singurul important, pe Thady însuși.

Rupse ambalajul auriu și descoperi o cutiuță de catifea neagră. O bijuterie, își spuse Anne. Bărbații obișnuiau să facă asemenea cadouri iubitelor. Probabil că gestul era înscris în codul lor genetic. Menținându-și prefăcutul aer de nonșalanță, deschise capacul.

Ceea ce era înăuntru îi provocă un șoc. În minte îi răsunară din nou vorbele lui. Cândva în viitor, sper că... peste ani... ai să te uiți la acest nimic și ai să-ți amintești de mine fără resentiment.

Inima i se strânse, gândindu-se la cruzimea acelu gest amabil. Nu că Thady ar fi fost crud, dar un asemenea cadou îl făcea de neuitat. Amintirea lui i-ar fi rămas mereu vie. De neegalat pentru oricare alt bărbat.

Reuși să-și desprindă ochii de pe cadoul regesc. Extravaganța gestului avea în sine ceva aproape obscen. Trebuia să fie o greșeală. Ceva complet nepotrivit. Își mișcă violent capul dintr-o parte în cealaltă.

– Nu, Thady. Este prea mult. Nu se cade.

El se așeză alături. Îi cuprinse obrajii în palme, pentru a-i calma agitația. Ochii verzi păreau să-i străpungă ființa și să-i impună propriul punct de vedere asupra binelui și răului, încercând să prevină orice protest din partea ei.

– Vreau să văd cum îți vin, Anne. I-am comandat special pentru tine la De Masters, în Bruxelles. Te rog, pune-i!

Comandați special înainte de revenirea în Australia. Oare astfel își conducea relațiile sentimentale, fluturându-le femeilor pe dinainte bijuterii unicat? Anne își înghiți cu greu nodul din gât.

– Voi ai să-i folosești pentru a mă convinge?

– Nu. Se încruntă și scutură din cap hotărât. Erau pentru tine. Indiferent de ceea ce s-ar fi întâmplat între noi.

Dovedise deja, își aminti Anne. Totuși, simțea încă reținere în fața acelor cercei cu diamante. Erau concepuți ca niște floricele, totuși diamantele din petale erau mai mari decât cel care împodobea inelul de logodnă al lui Jenny, iar pietrele centrale erau cele mai mari pe care le văzuse vreodată, amețitor de clare și strălucitoare.

Era genul de cadou pe care un bărbat l-ar fi făcut unei amante excesiv prețuite, iar Anne ar fi dat orice ca în cutiuță să fi găsit o simplă verighetă, purtând promisiunea implicită a unui angajament pentru

întreaga viață. Cu toate că acceptase ca relația lor să se deruleze în alți termeni, încă o durea gândul că Thady n-avea s-o ceară în căsătorie niciodată. Chiar mai mult acum. Totuși, îi promisese că nu va încerca să-l schimbe.

– Nu-ți plac? întrebă el, îngrijorat și dezamăgit.

– Ba da. Cui nu i-ar plăcea? Sunt cei mai frumoși cercei pe care i-am văzut vreodată, replică ea onest, dar în continuare nu se simțea în stare să-i accepte.

– Atunci, te rog, pune-i!

A continua să refuze n-ar fi însemnat decât să provoace o reacție de respingere reciprocă, își spuse Anne. Dorința de a-i face pe plac, de a instaura armonia îi înlătură rezervele. Cu degete tremurătoare, așeză cutiuța pe pat și își scoase cerceii de aur pe care-i purta. Îi lăsă pe masă și își îndreptă atenția spre cadou, conștientă de faptul că el o urmărea cu nerăbdare.

Își impuse să ridice fruntea și să-i susțină privirea, în vreme ce-și fixa pe rând cerceii în lobii urechilor. Observă cum nerăbdarea era înlocuită în ochii lui de o expresie de satisfacție intensă. Privirea lui îi trecu în revistă figura, gâtul, părul unduind peste umeri și se opri asupra sânilor încă goi.

Anne simți un fior incontrollabil. Gândul lui apărea scris parcă pe figură: femeia mea. În același timp, în mintea ei lua naștere o replică teribilă: cumpărată și plătită.

– Ești atât de frumoasă, murmură el răgușit.

Anne își impuse un zâmbet forțat.

– Mă bucur că așa crezi. Thady izbucni în râs, radiind fericire.

– Vino să-ți arăt. Se ridică și-i întinse mâna s-o ajute.

O conduse în fața unei oglinzi și rămase în spatele ei, răsfirându-i părul cu degetele. Diamantele străluceau cu noianul lor de fațete,

fiecare reflectând câte o rază de lumină, dându-i un aspect stilat de lady, cu toată nuditatea.

– Ți se potrivesc perfect, spuse Thady triumfător. Le sporești frumusețea.

Bunuri materiale, cele mai puțin importante în viață, își zise Anne și fu ușurată să audă o bătaie în ușă, scăpând de corvoada de a formula un răspuns civilizată.

– Trebuie să fie micul dejun, spuse Thady și se duse să deschidă. În baie mai există un halat.

Anne se refugie în baie, brusc stânjenită de situația în care se găsea. Nu era normal ca majordomul apartamentului să intre și să constate că în camera lui Thady Riordan se afla o femeie. Cerceii cu diamante făceau ca întreaga scenă să devină dezgustătoare. Păreau să demonstreze că ea și Thady nu se aflau pe picior de egalitate în acea relație sentimentală.

Putea accepta lipsa unei viitoare căsătorii, dar nu voia ca el s-o răsplătească disproporționat. Legătura lor trebuia să fie bazată pe respect reciproc. Altfel n-o putea concepe.

Se spală și-și puse la punct aspectul cât putu de bine, dorindu-și să-și smulgă cerceii din urechi, dar conștientă că deocamdată nu era posibil. Gestul ar fi generat întrebări la care nu era încă pregătită să răspundă. Mai târziu, ar fi putut pretinde că nu se potriveau cu hainele.

Alte scuze i se perindară prin minte. Urma să le păstreze pentru alte ocazii. Nu știa ce fel de ocazii, dar îi era foarte clar că n-avea să mai poarte vreodată floricelele de diamant. Poate că Thady îi considera potriviți, dar nu și ea; atâta timp cât nu dorea să-l rănească refuzându-i cadoul special comandat, singura soluție era ca cerceii să rămână în cutiuța de catifea.

Când ieși din baie, masa era deja pusă.

Majordomului i se permisesse să plece, iar Thady se ocupă ca ea să fie servită cu orice și-ar fi dorit. Era foarte ușor să te relaxezi. Apetitul le fusese serios stimulat; toate alimentele păreau mai gustoase ca niciodată.

Vorbiră despre ce trebuia pus la punct în Australia, înainte ca Anne să poată pleca. Trebuia făcute bagajele, găsită o agenție care să se ocupe de închirierea casei, avutul personal trebuia depozitat, sau lăsat în grija mamei și a lui Jenny.

Netinând seama de propriile ei angajamente profesionale, Anne trebuia să deseneze rochiile pentru nunta surorii. Promisese și n-avea de gând s-o lase baltă pe Jenny.

Trebuia să dea telefoane, să-și informeze cunoștințele că urma să plece din țară -atât prietenii și rudele, cât și pe cei din lumea teatrului. Una peste alta, își făcu socoteala că ar fi putut termina până spre sfârșitul săptămânii.

Dar acea estimare nu ținuse seama de influența lui Thady. Părea doritor să savureze la maximum noua viață, trăind-o cu pasiune, moment de moment. Nu era doar un amant creativ, inventiv și incitant, dar dovedea grijă și considerație față de Anne. Toate pregătirile fură terminate în trei zile.

Era atât de obișnuită cu singurătatea, încât se simțea copleșită în mod ciudat de atenția cu care o trata Thady. Exista o diferență enormă față de ceea ce cunoscuse lângă Tom Colby. Relația era mult mai intensă, mai intimă.

Parcă nu mai era aceeași persoană. Cuvântul "cuplu" căpătase noi înțelesuri. Nu se mișca, nu se gândea și nu simțea fără ca Thady să facă parte integrantă din acele acțiuni. Era o experiență încântătoare și înspăimântătoare, în același timp. După ce atâta vreme îi fusese departe, omniprezența lui părea că n-are cum să dureze.

Această teamă ascunsă o determină să fie rezervată în discuțiile cu Jenny, când se duseră împreună la croitor cu schița rochiei de mireasă.

– Te simți bine cu Thady Riordan, nu-i așa, Anne? o iscodi Jenny, în vreme ce ochii ei căprui-deschis mărturiseau încântare. Pur și simplu radiezi, așa că trebuie să fie OK.

– Pentru moment, acceptă Anne. Dar întrucât nu știu cum va evolua relația noastră, aș prefera ca restul familiei să privească plecarea mea în Anglia ca pe o etapă în carieră. Doar atât, Jenny.

Apelul aduse o expresie mai îngrijorată pe figura surorii.

– Sper că n-am... O să se însoare cu tine îndată ce se va obișnui cu ideea, nu-i așa?

– Decizia îmi aparține, Jenny, o asigură cu blândete cealaltă. Orice s-ar întâmpla, nu-i vina ta. Pur și simplu nu vreau ca mama să-și facă speranțe neconforme cu realitatea. Știi bine că-i tot dă zor cu măritișul.

– N-ai cum să ții secretul, Anne. În afară de asta, pun pariu că nu-i decât o chestiune de timp până ce Thady te va cere de nevastă, veni replica generată de tinerețea ei încrezătoare. Dacă ai să te ocupi de scenografia pieselor lui, înseamnă că vă potriviți perfect.

Aceasta era și senzația ei, își spuse Anne, dar deși atitudinea și acțiunile lui Thady demonstrau o afecțiune profundă, el nu pronunțase niciodată cuvântul iubire.

Totuși, Jenny avea părerile ei în privința situației. După ce o conduse pe Anne acasă, în Paddington, unde Thady îi împacheta cărțile, își făcu opiniile cunoscute în privința căsătoriei.

– Am să fiu teribil de dezamăgită dacă Anne nu va participa la nunta mea, îl informă ea pe Thady, cu o privire rugătoare. Este chiar înainte de Crăciun, știi?

– Da. Mi-a spus Anne, replică el liniștit.

– Trebuie să faceți oricum o pauză de Crăciun, insistă Jenny.

– Întotdeauna. Pentru o clipă, în ochii lui verzi apăru o expresie bântuită. Apoi zâmbi indulgent. Nicio grijă, Jenny. O să mă asigur că Anne vine la nuntă. Și că o să-și petreacă sărbătorile aici.

Jenny îi aruncă Annei o privire cu înțeles, de parcă ar fi rezolvat o dată pentru totdeauna problema familiei.

Anne nu era atât de sigură, dar își impuse să nu se gândească la semnificația momentului de durere din ochii lui Thady. Își imagina că anul trecut Crăciunul însemnase pentru el o perioadă de singurătate apăsătoare și își jură că lucrurile se vor schimba acum, dacă va avea vreun cuvânt de spus.

Imediat ce sora ieși pe ușă, Thady o cuprinse în brațe și o sărută, căutând parcă o confirmare a legăturii dintre ei, sau dorind să dea uitării alte gânduri. Ajunseră să facă dragoste printre cutiile cu cărți și orice altă idee fu îndepărtată din mintea Annei. Abia mult mai târziu se întrebă dacă discuția despre nuntă, sau apropierea Crăciunului stârnise acea izbucnire pasională.

Avea multe de aflat despre el, dar simțea instinctiv că orice încercare de a cerceta acele abisuri întunecate nu putea decât să ridice între ei bariere. Nu împărțeau decât prezentul. Și viitorul. Nu-i rămânea decât să spere că timpul le va aduce un nivel sporit de încredere.

Poate că era o soluție lașă, dar Anne apelă la telefon pentru a-și lua rămas-bun de la mamă și de la celelalte două surori. Toate se plânseseră că le văduvea de o ultimă ocazie de a o vedea înainte de plecare. Anne insistă că nu avea vreme și că urmau să se întâlnească la nunta lui Jenny.

Adevărul era că nu dorea ca relația ei cu Thady să devină subiectul curiozității întregii familii. Era ceva mult prea nou și intim. Avea să le scrie de la Londra și să le pună-n temă gradat. Nu se aștepta ca mama să aprobe o legătură neconvențională, dar trebuia să pregătească

terenul pentru o eventuală apariție a lui Thady alături de ea. Dându-i vreme să se obișnuiască, spera că Leonie Tolliver ar fi putut în cele din urmă accepta ideea.

Își dădu seama că de fapt nici ea nu era încă resemnată cu situația, atunci când, ajungând la aeroportul Mascot, joi dimineața, Thady se ocupă automat de îmbarcarea bagajelor amândurora.

Nu regreta că-și pusese viața în mâinile lui, dar constată cu nervozitate că-și tăiasă toate căile de retragere atunci când pășiră la bordul Boeingului companiei Qantas. Un steward îi conduse la locurile lor de la clasa întâi și le oferă șampanie. Thady ciocni cu ea, în semn de toast, iar zâmbetul lui reuși să-i înlăture parțial emoțiile.

Parcă se căsătoriseră și plecau în luna de miere, își spuse Anne. De-a lungul timpului, toate femeile trecuseră prin așa ceva. Se îndrăgostiseră, apoi își urmaseră alesul, pentru a pune bazele unei noi familii. Nimic nou. Era captivant, constituia o provocare, dar nu motiva în niciun fel lacrimile care erau gata-gata s-o podidească. Își goli paharul, hotărâtă să întâmpine viitorul într-o dispoziție cât mai optimistă.

– Domnișoară Tolliver, domnule Riordan, doriți să vă umplu paharele? Stewardul se învârtea pe lângă ei, fără să bănuie că-i amintise adevărul. Annelise Tolliver nu era măritată. Era doar noua amantă a lui Thady Riordan. El îi arătase clar că n-avea rost să spere într-o căsătorie. Fotografia ei de nuntă n-avea să apară niciodată pe căminul mamei, alături de cele ale sursorilor. Ea nu va avea o familie. Se grăbi să alunge gândurile negre. Îi dăduse cuvântul că nu va încerca să-l schimbe, dar asta nu însemna că schimbarea nu poate veni din partea lui. Motoarele începură să vuiască. Avionul uriaș se deplasă spre locul de decolare. Thady îi luă mâna și o strânse ușurel, în vreme ce călătoria începea.

Ochii lui păreau să-i reflecte gândurile - începea o nouă viață. Și adăugă ea pe tăcute - singurătatea se sfârșea.

Capitolul 5

La sosire, douăzeci și patru de ore mai târziu, Londra o surprinse pe Anne. Orașul era mai liniștit decât își imaginase. Înțelese imediat că șarmul lui se datora mai ales arhitecturii tradiționale, respectate de-a lungul timpului. Zgârie-norii lipsiți de personalitate n-aveau istorie.

Ziua era friguroasă și cenușie. Ploi mărunte, intermitente urmăriră taxiul de la Heathrow până la destinație, în Knightsbridge. Dacă așa arăta toamna în Anglia, oare cum va fi iarna? Cu siguranță, va fi obligată să-și cumpere haine mai călduroase.

Taxiul se opri în fața unei impresionante clădiri de cărămidă, cu patru etaje, cu multe ferestre în arcadă. Când bătea soarele, probabil că lumina pătrundea prin ele, își spuse Anne și gândul că se muta acolo deveni mai suportabil. Bagajele fură transportate la lift, iar Thady apăsa butonul pentru ultimul etaj.

Ușa liftului se deschise în ceea ce părea un hol particular, întrucât nu conducea decât spre o singură ușă dublă. Anne îi aruncă o privire întrebătoare lui Thady, care scotea valizele și pachetele din lift.

- Folosește cheia pe care ți-am dat-o, o instrui el.
- Apartamentul ăsta ocupă întregul etaj? întrebă ea.

– Da.

Se conformă cu o senzație ciudată de neastâmpăr, conștientă de prețul unui asemenea apartament spațios, situat practic în buricul târgului. Îndată ce pași înăuntru, pricepu că se afla într-o casă locuită. Căminul extrem de luxos al cuiva.

Faptul că Thady îi dăruise cheia însemna că el avea acces. Să-i fi aparținut vreunui prieten plecat din oraș pentru doi ani? Asta însemna o încredere desăvârșită, întrucât nu era evidentă nicio încercare de a depozita undeva obiectele personale, ce împrumutau caracter locului.

– Cum de a ajuns la dispoziția ta, Thady? spuse ea gânditoare.

Era atât de absorbită cu studiul salonului imens, încât nu observă imediat lipsa unui răspuns. Fără discuție, muzica era o componentă esențială în viața posesorului. Într-un colț, trona un pian cu coadă impecabil lustruit. Tot capătul încăperii era ocupat de două boxe gigantice, aparținând unui sistem audio ascuns în biblioteca masivă. Cărțile se vedeau prin ușile de sticlă, dar existau și compartimente de dulap.

Covorul era maro-închis. În jurul unei măsuțe de marmură pentru cafea erau grupate mai multe sofale îmbrăcate în piele neagră. Gresia cu nuanțe roz era vârstată cu dungulițe gri și negre. Existau în încăpere și câteva sculpturi abstracte care parcă te invitau să le atingi. Și tablourile de pe pereți erau tot abstracte, dar sugerau o experiență vizuală mult mai complexă, pe diferite niveluri de semnificație cognitivă.

În vreme ce se familiariza cu atmosfera încăperii, încărcată de pasiuni întunecate, senzualitate și gusturi personale, Anne simți nevoia de a afla răspunsul la întrebare. Se întoarse spre el și descoperi că o privea, așteptând să-i poată evalua reacțiile.

– Este casa ta, afirmă ea încet.

– Am stat aici câțiva ani, o corectă el subtil. Ar fi trebuit să-mi iau lucrurile personale înainte de venirea ta, Anne. Pot s-o fac oricând, dacă și când vei prefera să nu locuim împreună.

– De ce? întrebă ea, în ochi citindu-i-se neîncrederea în aparenta lui nepăsare. Ridică mâinile într-un gest de uimire neajutorată. De ce să renunți la toate astea pentru mine?

– Ai nevoie de un loc unde să stai în Londra, ridică el din umeri. Eu n-am.

– Dar unde te-ai fi dus dacă-ți acceptam oferta inițială?

– Altundeva. În Irlanda, în America. N-ar fi contat. Când scriu, nimic altceva nu mai contează.

Anne fu străbătută de un fior rece. Oare avea s-o îndepărteze din nou atunci când se va apuca iar de scris? Ce fel de viață împreună ar mai fi fost aceea?

– Faptul că m-ai acceptat, schimbă complet situația, Anne, o asigură el blând.

Se apropie și o luă în brațe. Căldura îmbrățișării îndepărtă senzația înghețată. O sărută cu o pasiune care-i demonstra mulțumirea, faptul că nu-și dorea nimic altceva decât o cât mai completă intimitate fizică și emoțională în doi.

Despachetatul rămase pentru mai târziu.

Dormitorul era aranjat în nuanțe de verde, o încăpere în care abunda mătasea, satinul și catifeaua, iar mobila era din lemn de trandafir. Baia era la fel de somptuoasă, dispunând de un jacuzzi placat cu onix verde, de armături aurite și de tot ce ar mai fi fost necesar. Pe parcursul primei săptămâni petrecute la Londra, Anne avu ocazia să se familiarizeze temeinic cu ambele încăperi. Thady avea propriile lui convingeri în privința depășirii problemelor legate de fusul orar. În afară de faptul că vremea nu prea era potrivită pentru plimbări.

În bucătăria bine echipată se găseau de toate, așa că-și puteau pregăti câte o gustare de câte ori li se făcea foame. Thady îi spuse că o menajeră venea în fiecare zi de lucru pentru a întreține curățenia.

Una dintre camerele de oaspeți urma să țină loc de birou al Annei. Dacă avea nevoie de mai mult spațiu, putea utiliza încă un dormitor.

Alt dormitor devenise camera lui de lucru. Acolo se izolă Anne să citească ultima piesă, în vreme ce Thady asculta muzică în salon. Nu fu surprinsă când până la ea ajunseră acordurile operei *Götterdämmerung* de Wagner. Atmosfera întunecată din Amurgul Zeilor și creația lui Thady se potriveau perfect.

Era o dramă puternică, înaintând inexorabil spre o confruntare pasională, capabilă să impresioneze orice audiență. Thady o intitulase "The Long Cold Winter", dar era departe de a fi rece. Fiecare scenă pulsa de o tensiune care scotea treptat personajele din posturile autoimpuse, conducându-le spre un final paroxistic, în care fiecare se prezenta lipsit de orice prefăcătorie, singur și vulnerabil.

Fără putință de tăgadă, era cea mai captivantă dintre piesele lui de până acum, iar asta se datora în special efervescenței erotice. Anne știa că era vorba despre reflectarea trăirilor lui interioare. Nu se putea împiedica să creadă c-o acceptase în viața lui din pricină că avea nevoie de eliberare, de exprimarea puternicei sale sexualități.

Îi reveni în minte acea după-amiază teribilă la care Jenny fusese martoră, când îl implorase să nu plece, iar el îi spusese că nu-și poate înăbuși imboldurile fizice. Își aminti dorința și hotărârea de care dăduse dovadă la prima lor întâlnire, la Park Hyatt. La fel se manifestase și în noaptea când îl vizitase; de parcă apetitul lui sexual nu era doar inten, ci și insașiabil. I-o spusese. O avertizase. Îi demonstrase.

Ba mai mult, ajunsese până la a-și înăbuși propriile instincte, pentru a o proteja.

N-avea să se simtă lezată acum fiindcă era împins spre ea doar de o atracție predominant fizică.

Nu observă că muzica se oprișe. Nici nu-l auzi intrând în camera de lucru și venind până în spatele fotoliului ei. Deveni conștientă de prezența lui abia când îi simți atingerea pe umeri. Mâinile acelea începură să-i exploreze rotunjimile pieptului, iar el se aplecă peste spătar și-i sărută părul.

– Gata? murmură Thady.

Mintea protestă la răspunsul instinctiv al trupului, repetat șoptit de buze.

– Da, iar dorința o cuprinse, copleșind orice alte considerente.

– Așteptam cu nerăbdare să-mi spui ce părere ai. Te-ai retras aici de mult. Începusem să mă întreb dacă este un semn bun sau rău.

– Știi bine că-i grozavă, Thady. Oricine ar citit-o ți-ar spune că va fi un succes răsunător.

– Hmm... O sărută din nou, prelung, pe creștet. Atunci, la ce te gândeai?

– La cât de mult mă bucur să fiu aici, lângă tine.

Întoarse capul și-i zâmbi. El scoase un mormăit grav, teribil de sexy și o ridică de pe fotoliu, cuprinzând-o în brațe.

– Acum, să-mi spui adevărul, insistă el, bucurându-și ochii cu răspunsurile din privirea ei. Ai reușit să-ți formezi o imagine scenică?

– Destul cât să am de la ce porni.

– Hai în pat să aprofundăm problema. Măine ne punem pe lucru.

Nu se rezuma totul la sex. Discutără diferitele aspecte ale punerii în scenă până târziu în noapte. Împărtășirea ideilor dădu noi dimensiuni iubirii fizice. Anne se simțea profund mulțumită că-i devenise amantă, oricare ar fi fost semnificația situației pentru el.

Luni dimineață, Thady trecu la treabă.

O duse pe Anne la Gray's Inn, la o întâlnire cu avocata lui, Paula Wentworth. În primul rând, voia să finalizeze legal contractul lor de colaborare.

Paula era o femeie înaltă, slabă, al cărei aspect lăsa impresia de profesionalism total, de la părul roșu prins într-un coc ordonat și până la pantofii fără toc. Avea un ten perfect, foarte alb, ochi verde-cenușii foarte inteligenți, o figură prea lungă și îngustă pentru a fi considerată frumoasă și emana un aer de eleganță trufașă.

Thady o salută călduros, iar din conversație era clar că avea legături de afaceri vechi cu ea și cu soțul ei. Manifestau comportamentul degajat al unor prieteni apropiați, spre surpriza Annei. Se părea că Thady nu fusese chiar atât de singuratic.

Comportamentul ei față de Anne era amical, dar felul atent și scrutător în care o privea mărturisea o curiozitate intensă. Desigur, insistențele lui Thady privind întocmirea contractului ridicaseră nelămuriri din partea Paulei, care nu primiseră încă un răspuns satisfăcător.

Discutară întregul contract, iar Paula modifică unele detalii devenite inutile acum, că Anne se afla în Anglia.

– Ai deja o adresă în Londra? întrebă ea, ridicând o sprânceană și așteptând să audă numele unui hotel.

Anne îi dădu adresa apartamentului din Knightsbridge.

– Ah! Paula își mască rapid surpriza în spatele unui zâmbet înțelegător. Stai cu Thady până ce...

– Nu, Paula, o întrerupse el liniștit. Asta este adresa ei la Londra. Fermitatea răspunsului îi provocă o încruntare.

– Ești pe cale să te muți, Thady?

– Nu, răspunse el. Cel puțin, nu în viitorul apropiat.

Paula se uita la el de parcă nu-i venea să creadă ce auzise.

Thady îi întoarse privirea fără să clipească. Șocul se întipări pe figura avocatei și rămase vizibil câteva secunde. Ochii cenușiu-verzui clipeau din când în când, întrebători, speculativi.

Buzele ei se strânsă într-o linie subțire, demonstrându-i hotărârea de a fi discretă. Reveni la contract și, din clipa aceea, nu se mai abătău de la chestiunile profesionale.

Totuși, de fiecare dată când ridica ochii spre Anne, privirea ei era ciudată, prea intensă pentru a o pune pe seama aspectelor legale ale contractului.

De câteva ori, Anne avu senzația că aude întrebarea nerostită: "știi la ce te-ai înhămat?"

Când toate aspectele legale fură lămurite, aprobate și semnate, Paula îi conduse până la ușă.

– Va trebui să veniți la cină cât mai curând, i se adresă ea lui Thady. Soțul meu, Richard, va fi încântat să te cunoască, Anne. Este mare amator de teatru, ca și mine.

Thady își petrecu brațul peste umerii ei, într-un gest posesiv și proteguitor și răspunse în numele amândurora:

– Dacă nu te superi, Paula, cred că o să cam evităm societatea o lună sau două. Încă n-am avut suficient timp pentru noi, iar Anne va fi ocupată până peste cap cu scenografia piesei.

– Desigur, acceptă avocata cu degajare. Apoi atinse afectuos brațul lui Thady și adăugă: sper că va fi o asociere fericită și productivă pentru amândoi.

Urarea venea din inimă, dar Anne simți o urmă de reținere, poate chiar de resentiment. Îndată ce ajunseră afară, se întoarse spre Thady, privindu-l întrebător.

– De ce a fost atât de surprinsă? Doar ai mai avut legături cu alte femei.

Gura lui se strâmbă într-un rictus ironic.

– Niciuna ca tine, Anne.

– Ce vrei să spui?

– N-am obiceiul de a mă implica în relații stabile. Paula știe asta, fiindcă de când ne cunoaștem nicio femeie n-a reușit să se insinueze în intimitatea mea.

– Dar spuneai că...

– Activitatea sexuală nu implică intimitate, Anne. N-am mai căutat stabilitate.

– Cât durau relațiile tale?

– O oră sau două și mă lăsau pustiit, nesatisfăcut și înfiorător de singur, răspunse el, disprețuindu-și instinctele ce-l împinseseră în patul unor femei pentru care nu simțea nimic.

O cuprinse în brațe, nepăsător la privirile curioase ale trecătorilor. Pe chip îi apărură din nou acea expresie de hotărâre cutezătoare și nemiloasă, iar Anne simți încă o dată că, acceptând-o alături, el își înfrunta un demon interior. Ochii verzi străluciră intens, posesiv.

Ridică mâna și-i atinse obrazul.

– Știi că în cazul tău lucrurile stau altfel, Anne. În asemenea măsură, încât încerc să te posed în totalitate, cât încă e posibil.

O sărută lung, devorator. Casele serioase și respectabile dimprejur încetaseră să existe. Doar pasiunea lor comună rămăsese reală, până ce Thady se desprinsese cu părere de rău.

În ochii lucea încă dorința fierbinte. Zâmbi strâmb.

– Afacerile au întâietate. Oricât mi-aș dori să te duc acasă și să-ți cotropesc simțurile, avem întâlnire cu regizorul, iar lipsa de punctualitate nu i-ar face plăcere.

Opri un taxi și o ajută să urce. Se așeză alături, pe bancheta din spate, ținând-o de mână. Era o formă de intimitate liniștitoare.

Nu mai avea nicio îndoială că reprezenta pentru el altceva decât toate celelalte femei. Surpriza Paulei Wentworth constituia o confirmare suficientă a spuselor lui Thady. Totuși, în el exista ceva care se opunea unei relații de durată.

Să fi fost vorba de un pesimism înrădăcinat care-l avertiza continuu că poate rămâne oricând cu buza umflată? Sau exista o constrângere, despre care ea încă nu aflase, care-l împingea să trăiască pentru prezent? Oare avea vreo boală ereditară, ceva capabil să-i curme viața înainte de vreme, sau avea vreun defect care-l împiedica să aibă copii?

– Thady?

Întoarse spre ea o privire caldă, mângâietoare. Aspectul lui mulțumit o făcu să renunțe la întrebarea ce-i stătuse pe buze. Oare chiar dorea să afle? Nu era mai bine să lase lucrurile să evolueze de la sine?

– Toată lumea va reacționa față de noi ca Paula?

Râse și-i duse mâna la buze.

– Te-ar deranja? Întrebă el, pe ton de tachinare.

– De ce să mă deranjeze dacă lumea mă vede ca pe femeia remarcabilă care a reușit acolo unde altele au dat greș? replică ea sfidător.

Luminița glumeață din ochii lui se tulbură și dispăru.

– Anne... va veni o clipă când n-o să mai corespund tuturor dorințelor tale, o avertiză el serios. Promite-mi că, în acel moment, n-ai să te simți obligată să rămâi lângă mine. Nu vreau să se întâmple una ca asta.

– De ce crezi așa ceva, Thady?

În vreme ce-și întorcea chipul, observă că devenise indescifrabil. Scoase un suspin profund, temperându-l apoi cu un zâmbet.

– Sunt destul de egoist încât să sper că nu așa vor sta lucrurile.

Dar am vorbit cât se poate de serios. Ești liberă să faci ce vrei. Niciodată n-am să mă pun de-a curmezișul.

Anne își aminti ce citise undeva, anume că dacă iubești pe cineva trebuie să-i acorzi libertate absolută. Voia să interpreteze vorbele lui ca pe un semn de iubire, totuși nu se putea împiedica să bănuiască existența unei semnificații ascunse.

Orice ar fi fost -dacă într-adevăr era ceva -știa că Thady se hotărâse să păstreze pentru sine. Fie ca s-o protejeze, fie ca să mențină cât mai mult relația dintre ei. Își zise că trebuia să se declare mulțumită cu implicațiile vorbelor lui. Nu plănuia s-o părăsească. Acea decizie urma să-i aparțină exclusiv ei.

Iar ea n-avea de gând s-o facă vreodată. La bine și la rău, se simțea profund legată de Thady Riordan. Visa să-și petreacă alături de el tot restul vieții. Din punctul ei de vedere, era ca și când ar fi purtat verighete. N-avea nevoie de inelul de aur de pe deget pentru a pecetlui realitatea.

Pentru Anne, urmară două săptămâni extrem de captivante, de solicitante, cea mai plină de satisfacții perioadă din viața ei. Lucra cu oameni care pretindeau și așteptau excelență, într-un mediu social unde perfecțiunea era normală.

Din când în când, simțea nevoia de singurătate pentru a se putea concentra asupra îmbunătățirii ideilor scenografice. În afara acelor clipe, Thady o însoțea permanent. Când începu lucrul la piesă, o însoți zilnic la teatru. Avea grijă să-i ușureze sarcinile, de la stabilirea contactelor necesare până la acordarea unui sprijin total pentru toate punctele ei de vedere, de câte ori apărea câte o controversă.

Thady Riordan nu lăsa nimănui vreun dubiu asupra faptului că el și Annelise Tolliver erau parteneri în tot ce privea punerea în scenă a piesei *The Long Cold Winter*, ceea ce-i conferea o autoritate și un

respect foarte anevoios de obținut de una singură. Nici relația lor personală nu era ascunsă de ochii lumii. Pentru observatorii atenți, cei doi dăduseră conviețuirii un statut de artă.

Unul dintre cei care manifestau o curiozitate intrigată era Alex Korbett, fostul șef al Annei. Acesta se mutase în Anglia cu câțiva ani în urmă și actualmente realiza scenografia spectacolelor de la English National Opera și Royal Shakespeare Company. Îndată ce auzise de venirea ei și de relația intimă cu Thady Riordan, luase contact cu ei, oferindu-și sprijinul necondiționat.

Alex era singura persoană care cunoștea istoricul legăturii lor. Dar cu toată slăbiciunea lui pentru bârfă, nu suflă nicio vorbă despre trecut. Deși uimită de faptul că se abținuse, Anne se simți ușurată. Thady era o persoană atât de izolată, încât avea să se bucure că speculațiile deja formate în jurul lor nu erau astfel încurajate.

Alex se ținu de cuvânt în privința ajutorului oferit. Anne bănuia că-l încântă situația de a fi singurul care știa ceva mai mult și că profită de orice ocazie pentru a-și mări avantajul asupra celorlalți.

Apoi, Thady și Anne acceptară o invitație la cină din partea Paulei și a lui Richard Wentworth. La petrecere era prezent și Alex.

Era un individ micuț, rotunjour și afabil, foarte căutat la sindrofii, din cauza spiritului său vioi și a faptului că era mereu la curent cu cele mai noi zvonuri privind personalitățile. Conferea strălucire conversațiilor din jurul mesei, își zise Anne. Se simțea puțin stânjenită de perspicacitatea lui vicleană.

Mai târziu, când venise vremea cafelei, neplăcerea ei crescuse în intensitate.

În vreme ce Paula acaparase atenția lui Thady, Alex o trase deoparte. O conduse spre o canapea, la oarecare distanță de ceilalți invitați. Ochii lui albaștri pătrunzători observaseră neplăcerea cu care

se îndepărtase de Thady, iar prima remarcă fu destinată de a-i concentra întreaga atenție asupra subiectului.

– Anne, de ce nu mai scrie Thady?

Întrebarea o luă prin surprindere. Dar răspunsul i se părea foarte clar.

– Știi că ne-am implicat în punerea în scenă a piesei *The Long Cold Winter*, Alex. De ce crezi că ar trebui să scrie în clipa asta?

– Fiindcă în trecut așa a procedat întotdeauna.

Argumentul o zdruncină și fu străbătută de un fior. Thady îi spusese la Sydney că trebuie să se întoarcă la scris. Dacă nu se conformase, nu putea fi decât din vina ei și a vieții în comun. Considerase normal interesul lui pentru punerea în scenă a piesei.

Se încruntă, încercând să reevalueze situația.

– Vrei să spui că până acum nu s-a mai interesat de scenografie?

– Niciodată, replică Alex.

– Dar toate problemele care apar . . .

– Nu contau pentru el. Ați căpătat textul, ar fi spus. N-aveți decât să-l maltratați cum vreți. Oricum, n-o să reușiți niciodată să-l respectați întocmai. Și dragă Annelise, asta-i un citat exact.

Imitația reușită a vocii lui Thady îi sugera autenticitate. Nu cunoscuse niciodată acest aspect disprețuitor al personalității lui. Mai degrabă îi simțise voința puternică, îi intuise felul de a fi nemilos.

Demonstrase că era capabil să renunțe la legătura lor, dacă aceasta o punea în pericol pe ea, dar în rest se purtase frumos, o ajutase, fusese binevoitor, chiar încântător. N-ar fi putut cere nimic în plus de la un bărbat, ca iubit, companion și amic.

Îi venea greu să accepte o asemenea atitudine, mai ales că toate piesele lui primiseră recunoaștere de capodopere teatrale. Totuși, după Alex, iar ea nu îndrăzne să nu-l creadă, comportamentul actual

al lui Thady era complet neobișnuit. Se schimbase de dragul ei. Sau ea îl schimbase involuntar.

Se simți apăsată de responsabilitate. Nicio mirare că deveniseră un subiect favorit de comentarii și speculații. Ce-i fac? De ce s-a implicat pentru întâia dată în producție? De ce s-a încurcat cu mine?

Anne privi împrejur, împinsă de nevoia de a-l vedea. Stătea lângă Paula, în celălalt capăt al încăperii, dar nu o privea pe interlocutoare. Ochii lui erau fixați asupra Annei, iar sprâncenele erau încruntate. Paula spuse ceva și-l atinse cu mâna pentru a-i atrage atenția. El nici nu observă. Privirile lor se întâlniseră, iar restul lumii fusese exclus.

Alex i se adresa pe un ton coborât, insistent:

– Anne, îmi dau seama că a fost o revelație șocantă, dar trebuie să faci în așa fel încât să se reape de scris. N-are voie să se oprească acum. Este geniul acestei generații. Probabil că va deveni cel mai important autor de teatru din secolul XX, dacă nu cumva este deja. Trebuie să-l ajuți.

Inima îi palpită și ameți. I se întâmpla adesea în momentele de stres și n-avea nicio putere de a se opune fenomenului. Ultima dată, slăbiciunea o cuprinsese la Park Hyatt, în fața apartamentului lui Thady, când lucrurile degeneraseră.

Nu era motiv de sperietură. Doctorul îi spusese că sunt un soi de reflexe vegetative. Pentru o fracțiune de secundă, fluxul de sânge spre creier se diminuea și ca urmare simțea amețelă. Apoi revenea rapid la normalitate. Reprezenta un motiv de iritare minor, nimic mai mult. Instinctiv, se sprijini de spătarul canapelei, nu fiindcă ar fi avut nevoie, ci pentru senzația de siguranță pe care i-o dădea gestul.

Thady ridică fruntea alertat, ca un animal ce simte pericolul. Încruntarea se accentuă. În clipa următoare se ridicase în picioare, total nepăsător față de atingerea Paulei.

Anne își reveni din momentul de slăbiciune. Observând că ceva nu era în ordine cu ea, Alex se grăbi să-și repete îndemnul, înainte ca Thady să-l poată auzi.

– Pentru numele Domnului, Anne! Fă-l să se întoarcă la scris!

Apoi Thady fu lângă ea, îngenunche și-i prinse coatele în mâini, în vreme ce figura lui exprima un amestec de teamă și îngrijorare.

– Te simți rău? Până și glasul îi suna răgușit, de parcă ar fi așteptat un răspuns de importanță crucială.

Ea zâmbi indulgent, impresionată de atitudinea lui afectuoasă.

– Nu. N-am nimic, Thady.

– Am văzut, Anne. Ți-am citit în ochi. Suna ca o acuză că încerca să-i ascundă adevărul.

– Totul e în ordine. Pe cuvântul meu, îl asigură ea, stânjenită de agitația inutilă. Toate discuțiile dintre cei prezenți încetaseră. Erau în centrul atenției.

În ochii lui apăru o lucire periculoasă.

– Te-a supărat cu ceva Alex? Se întoarse spre bărbatul de alături, iar privirea lui mărturisea intenții criminale. Ce i-ai spus? Întrebă el printre dinți.

Alex era vizibil speriat de privire și de ton. Reacția i se părea complet disproporționată.

– Nimic! strigară în același timp Alex și Anne.

– Pe cuvântul meu, Thady. Absolut nimic! reluă Alex cu o voce tremurândă.

Thady se întoarse încet spre ea.

– Atunci, ce s-a întâmplat? insistă el mai liniștit, în vreme ce degetele i se înfingeau dureros în brațele ei.

– Nimic, zău...

– Spune-mi!

Nu voia s-o facă. Nu-și dădea seama din ce pricină. Ceva nu era cum ar fi trebuit. Tensiunea creștera amețitor. Alex își ștergea palmele ca și când ar fi fost transpirate. Pulsăția pieptului lui Thady era înspăimântătoare.

– Spune-mi! repetă el.

Pricepu că n-avea încotro. Era singura soluție de a detensiona situația. Petrecerea Paulei era ruinată de comportamentul lui. Anne era singura în măsură să calmeze situația.

– O problemă medicală trivială... începu ea, scuturând din cap.

– Continuă!

– Pentru o clipă...

– Da?

– Sângele nu-mi mai alimentează creierul. N-are nicio importanță...

– Doamne... Dumnezeule... ah, Doamne!

Disperare pură, așa cum ea nu mai auzise niciodată. Capul lui Thady se înclină, de parcă n-ar mai fi suportat loviturile sortii. Anne se înfioră și începu să tremure violent.

Asta provocă o nouă reacție din partea lui. Mișcându-se cu viteza fulgerului, îi cuprinse umerii cu un braț și o ridică la piept parcă fără efort. Se îndreptă. Îi simțea inima bătând nebunește, îi vedea paloarea de moarte a obrazului și nu mai pricepea nimic.

Thady se întoarse spre ceilalți musafiri, ale căror expresii mărturiseau nelămurire, surpriză, sau curiozitate. Singura excepție era Paula Wentworth. Ea dusesse o mână la gură într-un gest de oroare desăvârșită. Anne consideră că și reacția ei era exagerată. Într-adevăr, finalul petrecerii fusese puțin agitat de comportamentul lui Thady, dar o femeie atât de sofisticată și de inteligentă știa desigur cum să treacă peste asemenea ciudățenii.

Închise ochii, simțindu-se incapabilă să facă față situației. Nimic nu avea sens.

– Este bolnavă. Plecăm acasă, anunță Thady, pe un ton care nu admitea opoziție.

Ar fi putut afirma cu mâna pe inimă că niciodată în viață nu se simțise mai bine, dar nu dorea să-l contrazică. Ultimul lucru pe care l-ar fi dorit era să-i provoace o nouă izbucnire violentă. Cu cât mai repede rămâneau singuri, cu atât mai iute avea să descurce ițele acestei aiureli.

– Pot să merg, Thady, șopti ea, întredeschizând ochii pentru a-i confirma spusele.

– Te duc în brațe, veni răspunsul.

Richard Wentworth îi conduse până la ușă.

– Îmi pare atât de rău, i se adresă Anne, profund stânjenită de scenă.

– Ne pare rău tuturor să te vedem suferind, răspunse politicos gazda.

Schimbară saluturi scurte. Thady o duse repede la mașină, în vreme ce respirația îi devenea sacadată.

– Mă simt bine, Thady. Vorbesc serios, poți să mă lași jos, încercă ea să-l convingă. Părea că nici n-o aude. După ce o așeză comod pe bancheta din față, unicul lui răspuns fu:

– Te duc acasă.

Încă gâfâia, când își luă locul la volan. Drumul fu un adevărat coșmar. Thady insistă să afle fiecare detaliu al celor petrecute și apoi să-i relateze tot istoricul ei medical, din ziua nașterii. Era atât de bănuitor în privința aceluia "reflex vegetativ", încât Anne se oferă să-i facă rost de un certificat medical, de la medicul ei curant din Sydney, care să-i confirme spusele. Thady acceptă, spre neplăcerea ei.

N-are încredere în mine, își spuse ea.

Sau poate că are o părere proastă despre doctori, rectifică Anne, amintindu-și cât de preocupată fusese de sănătatea lui. Și-ar fi dorit să aibă curajul să-l întrebe, dar nu voia să intre pe un teritoriu care le-ar fi putut pune în pericol viitorul. Știa sigur că n-are nimic. Și dorea din toată inima ca și Thady să fie deplin sănătos.

La sosirea în Knightsbridge, între ei se instaurase o tăcere tensionată. Thady răsuci cheia-n contact, se întoarse spre ea și-i spuse hotărât:

– Doresc să nu te mai întâlnești cu Alex Korbett, să nu mai vorbești cu el niciodată.

Cererea surprinzătoare o lăsa pe Anne fără replică. Știa foarte bine că e capabil să îndepărteze oamenii fără milă, dar Alex nu făcuse nimic să merite un asemenea tratament. Era absolut normală îngrijorarea lui privind viitorul de autor al lui Thady.

– De ce? întreabă ea într-un târziu.

– Despre ce-ți vorbea Alex în seara asta?

– Are vreo importanță?

– Da.

Era extrem de serios și o privea cu intensitate. Anne nu știa dacă ar fi bine să aducă vorba despre scris. Dar ceea ce făcea el îl privea exclusiv. Promisese că nu va încerca să-l schimbe.

– Nimic important, declară ea cât putu de degajat.

– Vorbea despre mine? insistă Thady.

– Nu, minți ea, simțindu-se instantaneu vinovată.

– Atunci, despre ce?

– Despre trecut, la Sydney.

De ce apelase la un neadevăr? Răspunsul era clar. Nu voia să-i provoace suferință. Nici nu dorea ca relația dintre ei să fie afectată.

Nu-și dădea seama dacă Thady o va crede sau nu. Inima i se opri sub privirea lui suspicioasă.

– Promite-mi că n-o să mai ai de-a face cu Alex, îi ceru el aspru.

– Este un vechi prieten, Thady, protestă ea. De ce să-l trec pe linie moartă? Ochii verzi străluciră cu o ferocitate nemiloasă.

– Fiindcă am să-mi ies din minți de gelozie, izbucni el, emoțiile fiindu-i vizibile pe figură.

Anne îl privea fix, nevenindu-i să creadă, înțelegând că acum el era cel care mințea. N-avea niciun motiv de gelozie, față de nimeni. Mai mult, era convinsă că Thady nu era omul care să sufere de gelozie fără pricină. Era un bărbat esențialmente corect, un altruist.

Unde am ajuns? își spuse ea. Cum e posibil? Mințeau amândoi într-o chestiune banală. Făceau din țânțar armăsar.

– Promite-mi, Anne.

Scutură din cap. Era total greșit. Anormal.

– N-o pot face, Thady.

– De ce nu?

– Fiindcă ar fi incorect față de Alex.

– Încorect! Scuiپase cuvântul, apoi se întoarse spre fereastră, scrutând întunericul de afară. Râse gros, apoi se cufundă într-o tăcere mai neplăcută decât veselia forțată.

Îl simțea cum se retrage în sine. Fu cuprinsă de panică. Un șuvoi de cuvinte îi părăsi buzele.

– Spuneai că pot să fac ce vreau, Thady. De ce încerci să-mi impui restricții? Sunt aici fiindcă doresc să fiu cu tine. Am lucrat cu Alex vreme de trei ani. Știi bine că nu-i nimic între noi, cu excepția camaraderiei. Cu ce te poate deranja dacă ...

– Acordă-mi dreptul de a decide singur, Anne! exclamă el, în ochi citindu-i-se aceeași hotărâre de nezdruncinat.

– Așa cum ai decis că-i bine să dispari din viața mea, vreme de șapte ani? replică ea.

Era încordat. Un mușchi i se contracta spasmodic pe obraz. Vorbi încet, dar apăsător:

– Fie că mă crezi, fie că nu, lui Alex Korbett îi stă în putință să intervină între noi. Dacă spui că ai nevoie de prezența mea, Anne, trebuie să-mi dai această asigurare. Acum. Fără echivoc.

Nu-i plăcea că punea la îndoială nevoia ei de a-i fi alături. Nu-i plăcea, dar erau cuvinte pline de forță. Thady nu le-ar fi utilizat cu ușurință. Bănuia că aveau semnificații mult mai profunde decât cele mărturisite. Nu era vorba de gelozie. Nici nu demonstau un caracter posesiv. De asemenea, n-avea legătură nici cu scrisul.

Îi ascundea ceva. Era obligată să-i satisfacă cererea, oricare ar fi fost motivul real. El era mult mai important decât Alex și nu putea să riște să-l piardă din amicitie pentru alt bărbat.

– Îți promit, acceptă ea posomorâtă, dorindu-și să nu fi mers la petrecerea Paulei.

Thady scăpă un suspin de ușurare. Scoase cheia din contact. Erau acasă, dar acest gând nu-i mai făcu plăcere Annei. Între ei se insinuase neîncrederea, mângîind tot ceea ce fusese imaculat între ei.

Noaptea părea să pulseze de taine. Ceea ce ieșise la lumină la petrecerea Paulei păru să rămână în mașină, odată cu portiera trântită de Thady. Dar secretele continuau să existe... gata să se ivească din nou, altă dată.

Anne inspiră adânc. Dintr-o dată, i se părea foarte important prezentul. N-avea habar ce-i rezerva viitorul. Nu mai spera să-i aducă o fericire atotcuprinzătoare.

Capitolul 6

În zilele următoare, Thady deveni chiar mai atent cu ea și cu toate dorințele ei. Anne se întreba dacă nu cumva atitudinea lui mărturisea convingerea că timpul se scursese pentru ei.

Când nu se afla în imediata ei apropiere, părea obsedat să n-o scape din ochi.

Obținu o copie fax a fișei medicale de la Sydney, care-i întărea spusele privind starea de sănătate. Thady păru ceva mai relaxat. Anne pricepu că era pur și simplu extrem de preocupat ca ea să nu pățească nimic. Nu era posesiv, doar protector.

Dacă ar mai fi avut nevoie de vreo dovadă, aceasta se prezentă fără echivoc atunci când Tom Colby primi rolul principal în *The Long Cold Winter*. Repetițiile începuseră de vreo trei săptămâni, când actorul din distribuția originală, un faimos star londonez se accidentă grav, căzând cu un lift. Alegerea unui înlocuitor australian, relativ necunoscut, generă o adevărată furtună de comentarii.

De asemenea, Anne fu șocată. Pierduse orice legătură cu el și habar n-avea că se află în Anglia. Când Thady îi aduse vestea, îi fu dificil s-o accepte.

– Cum? De ce? se împotmoli ea, încercând să descifreze în ochii lui Thady cum primise apariția fostului ei iubit în distribuție.

– Este capabil să facă rolul așa cum trebuie, răspuse el, cu un calm autoritar. Apoi o întrebă: te deranjează, Anne?

– Nu. . . nu, mă bucur pentru el. Este o ocazie importantă. Poate că o să-l recompenseze pentru. . . își înghiți restul vorbelor, stânjenită de ideea de a vorbi cu Thady despre suferințele pe care le provocase altui bărbat.

– I-a trecut, Anne, spuse el blând. Acum e căsătorit cu o englezoaică, pe care a cunoscut-o într-un turneu.

– De unde știi? întrebă ea, scuturând din cap uimită.

– Ne-am întâlnit cu vreo șase luni în urmă, la Birmingham. M-am dus să-l văd jucând în ultima mea piesă.

– De ce?

– Voiam să văd cât este de bun. Schiță un zâmbet ironic. De asemenea, doream să aflu dacă există vreo șansă ca tu să-l urmezi în Anglia.

– Și dacă ar fi fost așa? vru ea să știe.

– În acel caz, însemna că eu n-aș mai fi avut nicio șansă, răspuse el simplu.

Explicația îi dădu o senzație ciudată. Cât de multe se întâmplaseră fără știința ei, fără ca ea să aibă vreun cuvânt de spus. În minte îi apărură imaginea unei schelării în bătaia vântului. Era demoralizant că echilibrul la care ajunsese acum cu Thady putea fi amenințat de cine știe ce factori secreți, cu pondere necunoscută.

Cum fusese cu sănătatea ei. Problemă acum clarificată. Dar reacția exagerată a lui Thady rămânea inexplicabilă pentru ea. Până și atitudinea Paulei Wentworth nu părea veridică. Când o sunase ca să-și ceară scuze pentru scenă, Paula încercase să-i alunge temerile.

– Înțelegem toți, Anne, spusese ea degajat. Thady a trăit singur atâta vreme încât gândul că te-ar putea pierde l-a scos din minți. Aveai o paloare cadaverică. Mă bucur enorm că n-a fost nimic serios.

Anne simțise că nu fusese doar atât. Nelămurirea rămânea în picioare. De ce refuza Thady să se însoare cu ea? Erau atât de fericiți împreună, atât de clar făcuți unul pentru celălalt. Totuși, dacă ar mai fi existat vreo șansă ca Tom Colby s-o ia de nevastă, Thady s-ar fi ținut deoparte.

Măcar această chestiune fusese lămurită. Lucrurile deveniră și mai clare a doua zi, când ea și Thady se întâlniră cu Tom, la repetiții. Neîndoielnic, Tom aflase despre relația dintre ea și Thady, dar chiar de la început demonstră că propria lui aventură cu Anne era de domeniul trecutului.

Îi salută pe amândoi cu vizibilă plăcere, felicitând-o pe Anne pentru întorsătura fericită pe care o luase cariera ei și mulțumindu-i din suflet lui Thady pentru șansa care-i fusese oferită. Gratitudea lui părea să se extindă și la Anne, de parcă ea ar fi avut de-a face cumva cu distribuirea lui în rol. Atitudinea lui avu darul de a-i stârni curiozitatea. Îndată ce regizorul îl chemă pe Tom, se întoarse spre Thady.

– De ce-ți mulțumea Tom?

– Mi-am folosit influența ca să fie cel ales dintr-o listă de posibili înlocuitori.

Pentru o clipă, în ochii lui apăru acea lucire nemiloasă, care-l ajutase să ajungă acolo unde se afla în lumea teatrală. Voise ca Tom Colby să primească rolul principal masculin, își exprimase preferința și făcuse tot posibilul ca lucrul să se întâmple, indiferent de părerile altora.

Și totuși, dacă vorbele lui Alex reprezentau adevărul, Thady nu mai făcuse niciodată așa ceva.

– De ce? întrebă ea, bănuind că astfel Thady i-ar fi putut pune la încercare sentimentele.

– Pentru a-ți da cele mai mari șanse, Anne, răspunse el calm.

L-am văzut jucând. Știu de ce-i în stare. Voiam să lucrezi cu cei mai buni.

Fu rușinată pentru bănuielile anterioare și profund mișcată de implicarea deplină cu care încerca s-o propulseze spre succes. Poate că nu dăduse nicio ceapă degerată pe punerea în scenă a celorlalte piese, dar era preocupat de aceasta, fiindcă îi putea stabili sau distruge ei reputația.

Stătuse mereu prin preajmă, atent la toate detaliile doar de dragul ei. Ca să-i asigure succesul, renunțase până și la scris.

Cu toate că nu i-o declarase niciodată, Anne era convinsă că toate astea erau semne de iubire. Relația dintre ei era tot ce-și dorise, totuși stătea sub semnul provizoratului.

Sosi și invitația la nunta lui Jenny. Cercetau corespondența, pregătindu-se de cină. Anne îi întinse lui Thady cartonașul cu ornamente aurii. Zâmbetul lui se stinse instantaneu. Întoarse ochii verzi spre ea.

– Îmi pare rău dacă a fost o neînțelegere, Anne. Eu nu particip niciodată la căsătorii. Chiar dacă e vorba de Jenny.

– Dar ai spus că... tăcu în fața refuzului decis care se citea pe figura lui.

– Am zis că am să am grijă să nu lipsești, Anne. Ca și de la Crăciunul în familie. Ți-am făcut deja rezervările. Mi-am respectat promisiunea.

Anne era șocată. Îi cumpărase bilet de avion! Voia ca ea să se întoarcă singură acasă!

– Mi-am închipuit că... Își simțea inima parcă strânsă într-un pumn de oțel. Făcu un efort să continue.

Credeam că ai să vii cu mine, Thady.

– Anne... Pe figura lui se vedeau semnele unei lupte, provocată de dezamăgirea ei.

În clipa următoare era în picioare și o strângea la piept, încercând să-i ușureze durerea cu o avalanșă de sărutări.

– Să-ți fiu alături este o fericire neașteptată, la care nu mai speram, murmură el răgușit. Îmi pare rău că te-am dezamăgit, dar îmi este imposibil să vin cu tine în Australia. Am unele treburi de rezolvat în America.

– Atunci vin cu tine, insistă ea, căutându-i în ochi asigurarea că nu era necesar să se despartă.

– Nu. I-ai promis surorii tale.

– Jenny va înțelege, argumentă ea.

Thady inspiră profund. Ochii lui se înnegură. Vorbi pe un ton reținut, fără inflexiuni.

– Nu. Este singurul răspuns posibil, când trebuie să călătoresc în America. Asta-i tot ce-ți pot spune, Anne. Trebuie să fiu singur. Te-am avertizat că s-ar putea să vină vremea când n-am să-ți pot împlini toate dorințele.

Acum s-a ivit o astfel de ocazie. Am să stau lângă tine până în clipa când îți vei lua zborul spre Australia. În America trebuie să ajung singur. Te rog să accepți situația.

Nu voia, dar Thady nu-i dăduse de ales. N-avea rost să mai argumenteze. Putea să accepte ceea ce i se oferea, sau să plece. Iar despărțirea definitivă era un lucru de neconceput pentru ea. Minte îi lucra cu frenezie, încercând să descopere motivul pentru care trebuia să fie singur.

– Are legătură cu scrisul?

Pe chip îi apăru o grimasă.

– Poate.

Nu știa ce să înțeleagă. Cu siguranță, de când erau împreună, nu scrisese nimic. Dacă prezența ei constituia o interferență, împiedicându-l să creeze, ar fi fost incorect să-l oblige să-i rămână alături toată vremea.

– Cât vei lipsi? întrebă ea îngrijorată.

Figura lui căpătă o expresie pierdută, posomorâtă.

– În viața asta, Anne, nu există certitudini. Cine poate ști cum vor evolua lucrurile? Mi-am propus să revin în Londra pe la mijlocul lui ianuarie.

Nu era asigurarea pe care o sperase, dar reuși să-și mascheze dezamăgirea sub un zâmbet fericit. Se lipi de el și-i cuprinse gâtul cu brațele.

– Asta înseamnă că trebuie să profit la maximum de timpul rămas, concluzionează ea.

Văzu licărul de ușurare care-i apăruse în ochi, înainte ca buzele lor să se întâlnească, demonstrând aceeași dorință pătimașă. Totuși, nu era suficient.

Dacă dorea să scape de ea pentru a scrie, atunci urmau să apară multe alte despărțiri.

Mai târziu, când Thady dormea alături, Anne continuă să se gândească la despărțirea asupra căreia insistase el. Își făcuse obiceiul de a decide singur în numele ei. Și dacă de fapt nici nu intenționa să se mai întoarcă din America?

Trecu în revistă din nou întreaga lor relație. Thady era fericit. Chiar mai fericit decât se așteptase.

Recunoscuse. Dar continuau să existe acele zone obscure ale personalității lui, pe care se ferea să i le arate.

Poate că încerca să-și înăbușe pornirile de dragul ei.

Era posibil să creadă că după premiera piesei ea va avea o carieră de succes asigurată, chiar în lipsa lui. Să considere că făcuse pentru ea tot ce era posibil.

Poate că ăsta era felul lui, să se dedice deplin lucrului pe care-l făcea, eliminând orice distragere. În mod clar, hotărâse să i se dedice deplin până la plecarea în America. Dacă dorea să acorde aceeași importanță muncii, avea ea dreptul să-și considere îndepărată ca pe un fel de exorcizare?

Thady o mai îndepărtase o dată fără să-i dea de știre. De ce să creadă că acum lucrurile aveau să stea altfel? Își petrecuse mare parte din ultimii șapte ani complet singură, dar nu voia s-o facă tot restul vieții. Existau atâtea incertitudini, încât Anne nu vedea decât o singură soluție.

O pritoci până ce lumina dimineții începu să se filtreze prin perdele. Își aminti de primul răsărit pe care-l urmăriseră împreună. O nouă zi, murmurase ea, iar el replicase: o nouă viață.

Abia acea amintire contribui decisiv la luarea unei hotărâri. O viață nouă urma să fie.

Dacă se petrecea ceva care s-o împiedice să-și petreacă restul vieții alături de omul iubit, măcar își va putea revărsa sentimentele asupra copilului lui.

Asta însemna să renunțe imediat la măsurile contraceptive. Cu puțin noroc, putea rămâne gravidă înainte de plecare. Mai erau aproape trei săptămâni până la premiera spectacolului și apoi încă patru zile până la zborul ei spre Australia. Destul timp.

Apoi își aminti teama că Thady ar fi putut avea o boală ereditară, care să-l împiedice să conceapă copii sănătoși. Merita să riște? El nu avea încă patruzeci de ani și nu dădea niciun semn că ar suferi de ceva. Era un risc acceptabil, își spuse Anne. El luase destule decizii de unul

singur. Acum venise rândul ei. Va suporta consecințele, oricare ar fi fost acestea.

Hotărârea îi dădu liniștea de a trăi fără s-o mai îngrijoreze viitorul. Se simțea parcă nesăbuită, eliberată de temeri. Pentru prima dată în viață, era stăpână pe situație, iar secretul îi spori plăcerea traiului cu Thady.

Se dăruia mai intens când făceau dragoste, îl considera tatăl viitorului ei copil. După aceea, rămânea lipită de trupul lui mult timp, întrebându-se dacă aceea era noaptea concepției unei noi vieți.

Nu menționa deloc despărțirea, sau viitorul mai îndepărtat, dar intensitatea sentimentelor ei îl determină pe Thady să încerce s-o asigure că va reveni.

Devenise mai tandru, mai grijuliu cu ea, ceea ce echivala cu iubirea absolută.

Era o perioadă de armonie deplină, iar Anne teauriza în memorie fiecare clipă. Era preferabil să ai parte de o perfecțiune trecătoare decât să nu știi ce-i aia. N-avea niciun control asupra momentului în care urma să se sfârșească, cu excepția planului ei secret.

Singurul dezacord cu Thady avu loc în noaptea premierei. Spectacolul strălucitor trebuia să fie urmărit de prințesa de Wales și de o mulțime de celebrități, care ar fi înspăimântat-o pe Anne cu trei luni în urmă. Așa stând lucrurile, își tot verifica în oglindă aspectul, pregătindu-se să plece la teatru.

– Ești minunată, o asigurase Thady

– Spui asta doar fiindcă rochia a fost aleasă de tine, râsese ea.

Era o rochie fabuloasă de catifea. Anne n-ar fi dat niciodată atâția bani, dar se bucura că el insistase. Corsetul strâns de culoarea ambrei îi dădea un aspect medieval, care i se potrivea de minune, punându-i în valoare ochii și părul ca mierea, sofisticat aranjat.

Era satisfăcută de eleganța ținutei, dar știa că multe perechi de ochi o vor supune unei cercetări atente.

Desigur, în costumul de ocazie, el era grozav de frumos și părea absolut stăpân pe sine.

– Pierzi vremea degeaba, o tachină el. Amănuntul care ți-ar desăvârși aspectul sunt cerceii pe care ți i-am dăruit la Sydney.

– Cred că diamantele nu se potrivesc cu rochia, găsi ea rapid o scuză. Nu m-aș simți în largul meu.

Ultima parte reprezenta adevărul. Poate că nu era vorba decât despre o formă de superstiție, dar în viziunea ei diamantele erau legate de căsătoria lor. Presimțea că dacă le-ar fi purtat prematur, Thady n-ar mai fi luat-o niciodată de nevastă. Oricum, s-ar fi putut să nu se însoare cu ea. Era atât de pornit împotriva căsătoriilor, încât nici nu participa la asemenea ceremonii. Totuși, Anne spera că va veni și ziua când se va răzgândi.

– De ce, Anne? se încruntă el. Credeam că diamantele merg cu orice, dar găsești mereu câte o scuză. Nu i-ai purtat niciodată de când ți i-am dăruit.

– Aș prefera să-i păstrez pentru o ocazie specială, răspunse ea fără să se gândească.

– Asta nu-i suficient de importantă?

Părea jignit de refuz, iar ea simți că-i vine să intre în pământ.

– Voiam să spun, o ocazie cu semnificație specială pentru noi doi, rectifică ea. Nu să-i expun privirilor unor străini.

Inițial, Thady părea dispus să continue discuția, dar se răzgândi și o abandonează, spre ușurarea Annei. Își consultă ceasul de mână și declară că vremea ultimelor retușuri trecuse.

Însoțindu-l spre limuzină, Anne își mângâie pe furiș pântecul. Ciclul ar fi trebuit să înceapă cu o zi în urmă. Desigur, întârzierea putea fi

motivată de activitatea haotică dinaintea premierei, dar ideea că ar putea însemna și altceva îi inducea o mulțumire interioară minunată. Dacă aducea pe lume un copil, era posibil ca el să-și schimbe părerea asupra căsătoriei.

N-avea să-l preseze.

Dar era posibil.

Premiera piesei *The Long Cold Winter* se dovedi un triumf pentru toți. De la ridicarea cortinei și până la ultima scenă, publicul fu vrăjit. Tom Colby se potrivea perfect cu rolul. Toată distribuția părea cuprinsă de pasiune.

Decorurile create de Anne rimau cu stările sufletești și amplificară subtil momentul culminant al intrigii.

Și totuși, dincolo de diversele contribuții ale celor implicați, gloria îi aparținea lui Thady Riordan. Geniul lui de autor dramatic era complet pus în lumină. Când cortina se lăsă asupra scenei finale, întreaga audiență era încă subjucată de emoțiile violente provocate de ultimul act.

Tăcerea era întreruptă doar de suspine, răsuflări zgomotoase și nasuri suflate în batiste.

Apoi aplauzele începură ezitant, prinseră putere și se transformară în ovații. Oricare ar fi fost firea fiecăruia -somnolentă, placidă, sobră, sofisticată, cinică -cei de față se ridicară în picioare, aclamând.

Chemările la rampă continuară multă vreme, dar entuziasmul spectatorilor nu era adresat în primul rând distribuției. Prestațiile actorilor se datorau mai ales autorului.

Anne pricepu că Alex Korbett nu spusese decât adevărul. Thady Riordan era geniul generației și poate cel mai mare autor al secolului. Dacă avea nevoie de singurătate pentru a crea, atunci ea nu-i putea sta în cale.

În foaier se dezlănțui tot iadul. Anne îl zări în mulțime și pe Alex. Îi trimitea bezele și făcea semne victorioase. Se bucura că promisiunea pe care i-o făcuse lui Thady nu afectase prietenia dintre ei.

Fură înecați de un potop de felicitări, în vreme ce Thady o conducea prin mulțimea înfierbântată, spre ieșire.

Dacă asta ar fi dorit, s-ar fi putut complăce în atmosfera de adulație, dar Thady lăsă în urmă toată nebunia, dorindu-și să rămână singur cu ea. Limuzina îi aștepta. Erau deja departe, când mulțimea începu să se reverse în stradă.

În noaptea aceea, rămaseră îmbrățișați multă vreme, conștienți că producția la care lucraseră era de domeniul trecutului. Exaltarea provocată de succes își pierde din importanță în fața senzației că timpul rezervat acestui stadiu al vieții era pe cale să se sfârșească.

Puținele zile rămase fură punctate de nenumărate întreruperi: nesfârșite convorbiri telefonice și solicitări de interviuri. Primeau flori și telegrame de felicitare. Se părea că nu mai au timp de petrecut împreună, cu excepția nopților. Momentul despărțirii se apropia inexorabil, totuși niciunul nu-l menționa. Nu-i lăsa inima să atace acest subiect.

Thady o conduse la Heathrow. Nu mai era nimic de spus; nu-și făcură jurăminte și nu-și dădură asigurări. Un simplu sărut, iar Anne se trezi îndepărtându-se de bărbatul pe care-l iubea.

Dar purta cu ea o promisiune de viitor. Acum era aproape sigură că rămăsese însărcinată.

Fericirea revenirii acasă fu oarecum întinată. Pentru Leonie Tolliver nici faima, nici succesul la nivel internațional nu făceau mai acceptabilă relația Annei cu Thady. Profita de ea. Fiindcă n-o însoțise, fu considerat o pierdere de vreme pentru Anne. Dovedea, dincolo de orice îndoială, că n-avea intenții serioase.

Anne ocoli subiectul cât putea de mult, ocupându-și vremea cu vizite la surorile ei măritate, Liz și Kate, rămânând cu copiii când acestea plecau după cumpărături de Crăciun. Dar ambele manifestară o îngrijorare tăcută privind direcția în care evolua viața surorii mai mari. Și Jenny se arăta dezamăgită de lipsa lui Thady. Spre norocul ei, pregătirile de nuntă însemnau o distracție binevenită.

Ceremonia fu încântătoare. Rochiile desenate de Anne păreau luate din basme, iar invitații remarcară la unison cât de bine se potriveau cu Jenny și cu domnișoarele ei de onoare. Brian păru transfigurat de imaginea miresei sale. După ceremonie, atât el cât și Jenny radiau fericire.

Anne fu obligată să clipească pentru a-și ascunde lacrimile de emoție. Își tot spusese că nunțile nu erau decât niște manifestări sentimentale, superficiale ale iubirii, fără mare importanță pe termen lung. Totuși, nu se putea abține să tânjească după genul de jurăminte publice pe care le schimbaseră Jenny și Brian.

Fu mai dificil să-și înăbușe lacrimile când Jenny veni să-și ia rămas-bun.

– Îți mulțumesc mult pentru tot, Anne. Fără tine, nunta mea n-ar fi fost nici pe departe așa de frumoasă.

– Aiureli! Tu și Brian ați făcut-o frumoasă.

Jenny ezită o clipă, căutându-i privirea.

– Ești fericită cu Thady, nu-i așa? E omul potrivit pentru tine?

– Sunt foarte mulțumită. Niciun alt bărbat nu i-ar putea ține locul.

Zâmbetul surorii mărturisea ușurare.

– Atunci, e bine. Până la urmă, sunt sigură că se va da pe brazdă. Nu ține seama de predicile mamei.

Încercă să se folosească de optimismul plin de vlagă al lui Jenny pentru a-și întări propria convingere că Thady o iubea. Sarcina se confirmase. Purta copilul lui Thady, dar nu știa care va fi reacția lui la aflarea vestii.

Ar fi vrut să se arate încântat, ca Brian dacă ar primi o astfel de veste de la Jenny. Totuși, habar n-avea cum va reacționa el. Dacă se arăta nemulțumit, relația lor n-ar mai fi fost niciodată la fel. Încercă să alunge asemenea gânduri neliniștitoare.

Însă nu scăpă de senzația de singurătate pe întreaga perioadă a sărbătorilor. Liz, Kate și Jenny își aveau soții alături, iar Thady se afla dincolo de ocean. În ciuda prezenței familiei, Anne trebui să lupte permanent cu senzația că nu se afla la locul ei.

Realitățile lor, nu-i mai aparțineau. Tânjea după apartamentul ei din Londra, unde să aștepte întoarcerea lui Thady. Chiar în lipsa lui, acolo îi putea simți prezența.

Își devansă întoarcerea, motivându-și gestul în proprii ochi prin dorința de a pregăti casa pentru întoarcerea lui Thady, la jumătatea lui ianuarie. Ajunse la Londra pe data de opt.

Însă Thady nu apăru pe cincisprezece ianuarie. În zilele următoare, Anne oscilă între nerăbdare și dezamăgire. Continua să-și spună: trebuie să vină în orice clipă, dar minutele treceau chinuitor de încet și Thady nu sosea. Zilele se transformă în săptămâni. Luna ianuarie se sfârși.

Vremea era mohorâtă, umedă și foarte rece, contribuind la senzația de pustietate ce se instalase în inima ei. Niciun mesaj nu-i parvenise. Tăcerea părea să se prelungească infinit, înecându-i toate speranțele.

Nepăsarea față de sentimentele ei nu-i era caracteristică lui Thady. Chiar dacă nu-i scria, ar fi putut să-i dea un telefon, s-o liniștească.

Anne începu să se îngrijoreze. Poate că era internat în spital undeva, incapabil să ia legătura cu ea din cine știe ce motive. Înlătură posibilitatea înfiorătoare a decesului. Moartea lui Thady Riordan n-ar fi trecut nevăgătată-n seamă de agențiile de știri. Dar dacă trăia, însemna că ea era moartă pentru el.

Oricât de greu i-ar fi fost, pe la mijlocul lui februarie, Anne începuse să se resemneze cu ideea. Primi un telefon de la agentul lui Thady, care acceptase să-i reprezinte și ei interesele. Era interesată de a face scenografia unei versiuni moderne la *The Pirates of Penzance*?

Anne nu știa ce-i cu Thady, sau când va trebui să se ocupe de următoarea lui piesă. Bunul-simț o îndemnă să accepte și să-și facă de lucru. Trebuia să se gândească și la viitorul copilului. Era foarte posibil ca Thady să nu mai creeze nimic, sau să dispară din viața ei.

O sună pe Paula Wentworth, pretinzând că dorea să se asigure că e liberă să accepte și alte propuneri de lucru, în afara celor prevăzute de contractul cu Thady. De fapt, încerca să afle dacă Paula știa ceva despre situația lui actuală.

– Te poți angaja la orice altă lucrare, oricând, o asigură Paula.

Anne trecu peste umilința neștiinței și întrebă:

– Cât timp crezi că va trece până ce Thady va avea din nou nevoie de serviciile mele?

– Nu-ți pot spune, Anne. Pur și simplu, habar n-am.

– Dar poate știi când se va întoarce la Londra? insistă Anne.

Urmă o tăcere stânenită. Apoi, Paula întrebă pe ton compătimitor:

– N-ai primit nicio veste de la el?

– Nu. Nicio vorbuliță. A luat legătura cu tine?

Altă pauză.

– Sper că înțelegi, n-am voie să divulg nimic despre client, spuse ea calm.

– Dar poți să-mi spui dacă intenționează să mai revină la Londra?

– Depinde doar de el, veni răspunsul precaut.

– Thady este sănătos, Paula? întrebă ea, lăsând la o parte toată mândria.

Urmă un suspin.

– Nu știi ce să-ți spun, Anne. Am vorbit cu el ieri. Este încă în America. Părea obosit... extenuat... preocupat.

Anne fu străbătută de un fior.

– Te rog, Paula, spune-mi ce s-a întâmplat. Mi-ați ascuns ceva, tu și Thady. Cred că și Alex e la curent. Nu pricepi că trebuie să aflui? Nu mai rezist așa.

– Anne, deja am mers prea departe.

Aproape că-i putea simți reticenta. Descurajată, adăugă:

-Atunci, spune-mi ce să fac. Știi mai mult ca mine. Dă-mi un sfat.

– Vrei sfatul meu?

– Da.

– Fii independentă. Trăiește-ți viața. Urmează-ți talentul. Făurește-ți un viitor.

– Doar atât? întrebă ea, sperând să primească o încurajare de care să se poată agăța. Sfaturile Paulei eliminau posibilitatea unui viitor comun cu Thady.

– Nu. Nu-i tot, păru Paula să-și smulgă propriile cuvinte împotriva voinței.

Urmă un oftat prelung. Apoi continuă cu un glas tremurat de emoție: ca femeie, ca prietenă, dacă ții la Thady Riordan cu adevărat, arată-i-o atunci când se va întoarce. Nu-i pune întrebări. Acceptă-l așa cum este. Nu există altă cale.

Legătura se întrerupse brusc. Paula spusese tot ce putea, iar Anne rămase impresionată de afecțiunea cuvintelor. Mesajul era clar. Oricare ar fi fost chinul prin care trecea el, Anne trebuia să se țină departe.

Nu știa și nici nu putea ghici dacă asta avea ca scop s-o ferească pe ea de suferință, sau să-i permită lui să uite de chin atunci când se afla lângă ea. Trăise ca un călugăr, ca un om condamnat la solitudine, până ce ea se insinuase în viața lui.

Pricepu dintr-o dată că Thady n-ar fi recunoscut niciodată că are nevoie de ea. Nicăcând n-avea s-o considere a lui. Oricare ar fi fost motivul, sau impedimentul, considera că n-are niciun drept s-o lege de sine altfel decât profesional. Nu se așteptase la fericirea pe care o trăiseră împreună, nici n-o sperase. Totuși o dorea. Avea nevoie de ea. Acesta era mesajul transmis de Paula.

Obosit... extenuat... preocupat. Să fi fost o boală teribilă care necesita tratament regulat în America? Thady insistase asupra necesității de a călători singur în America. Deci, orice se întâmpla acum cu el avea să se repete. Mereu.

Mîna ei coborî protectoare asupra propriului pântec. Ce făcuse oare, rămânând însărcinată? Era posibil să-i agraveze chinul? Să provoace un nou motiv de suferință pentru amândoi? Se purtase complet egoist și dăduse dovadă de o neglijență criminală, nediscutând cu el.

Acum, era prea târziu. De fapt, toată această zbatere în necunoștință de cauză era complet inutilă. Dacă nu lua niște decizii corecte privind propriul drum, ar fi putut înnebuni.

Cel mai bine era să-și găsească o preocupare diferită și imediat își sună agentul pentru a anunța că accepta să se ocupe de scenografia spectacolului și că dorea să ia legătura cu regizorul cât mai curând posibil. Deoarece urma să lucreze în Londra, ar fi fost imposibil să

rateze momentul întoarcerii lui Thady.

Chiar dacă n-ar fi fost acasă, el și-ar fi dat seama imediat că încă locuia acolo, că-l aștepta.

Împinsă de necesitatea activității, Anne cumpără un CD cu *The Pirates of Penzance*, de Gilbert și Sullivan. Se lăasă pătrunsă de muzică și de versuri, astfel încât să fie familiarizată cu ambele atunci când va fi pusă în discuție modernizarea viziunii. Se cufundă în muncă, alungând orice altă preocupare.

Capitolul 7

Zilele treceau cu repeziciune. Numai când se retrăgea pentru noapte, Thady îi revenea în gânduri. Nu prea avea ce face. Noaptea era perioada singurătății.

În ultima zi de februarie, primi un telefon de felicitări de la Alex Korbett. Când o invită în oraș să sarbătorească succesul, Anne se simți tentată să accepte, în ciuda promisiunii făcute. Era o ocazie de a-l descoase pe Alex, pentru a obține informațiile dorite. Totuși asta ar fi însemnat înșelăciune. Pretinse că o durea capul și refuză invitația.

Peste noapte se perpelii, gândindu-se la întrebările pe care i le-ar fi putut pune lui Alex. Nu știa dacă răspunsurile i-ar fi adus liniștea. Thady credea că nu. La fel și Paula. Poate că și Alex ar fi reacționat așa.

Gândurile îi fură în cele din urmă curmate de somn, înlocuite fiind de visuri cu fantome. Când reuși să se scuture din mrejele ultimului coșmar, constată cu ușurare că venise dimineața. I se păru că lumina era diferită, dar trecură câteva clipe până să priceapă motivul.

Razele soarelui pătrundeau pe fereastră, neîntinate de filtrul mohorât al norilor. Toate suferințele nopții fură uitate. Soarele era de bun augur, își spuse ea, plină de speranțe.

Părea să fie însoțit de parfumul florilor de primăvară.

Inspiră profund, bucurându-se de mireasmă. O clipă, inima i se opri, când pricepu că nu-și imagina. În aer plutea un parfum floral. Se ridică în capul oaselor, cu ochii larg deschiși. Pe perna lui Thady se odihnea un buchet minunat!

Inima i-o luă razna.

N-avu nicio ezitare. Sări din pat și o zbughi prin apartament, fericită. Thady se întorsese.

Îl găsi întins pe una dintre sofalele de piele neagră din salon. Imaginea îi frânse elanul. Dormea, dar nu asta o opri să i se arunce la piept. Șocată, observă că arăta îngrozitor.

Slăbise atât de mult încât figura lui arăta cadaveric. Pielea părea să fie întinsă peste bărbie și pomeți. Gropițele din obraji se prelungeau cu riduri adânci în jurul gurii. Cearcăne întunecate lăsau senzația că ochii i se cufundaseră în orbite și contrastau cu paloarea frunții. Se simți îngrozită, gândindu-se la ce îndurase el ca să ajungă într-un asemenea hal.

Ar fi vrut să-l cuprindă în brațe ca pe un copil rănit, să-i adăpostască fruntea la piept, mângâindu-i tandru părul. Dar părea atât de obosit și secătuit, încât își zise că n-avea voie să-l trezească. Se mulțumi cu o atingere ușoară, o dezmierdare care s-o asigure că viața pulsa încă sub acel ten palid.

Pleoapele lui clipiră și se deschiseră.

– Mi s-a părut că simt atingerea unui înger, murmură el, cu un accent irlandez domol.

– Thady... ah, Thady. Lacrimile îi umplură ochii.

Aparent, forța lui fizică nu fusese afectată de slăbiciune, fiindcă în clipa următoare Anne se simți răsturnată pe sofa, alături de el, în vreme ce buze avide îi sorbeau lacrimile.

– Te doresc atât de mult. Spune că n-ai nimic împotriva, șopti el, iar năzuința evidentă în glasul răgușit fu suficientă pentru a-i risipi toate îndoielile.

– Întotdeauna stârnești pasiunea în mine, răspunse ea din toată inima.

Trupul lui fu străbătut de un tremur. O sărută, iar ea i se dăruie complet, voind parcă să-i împrumute propria forță vitală. În brațele care o ridicară și o duseră în dormitor nu se simțea nici urmă de oboseală, în mersul lui grăbit nu exista ezitare. În ochii verzi ardea un foc interior mistuitor.

– Florile! strigă ea în vreme ce se prăvăleau pe așternut.

Thady le dădu la o parte, neinteresându-se unde și cum cădeau.

– Ești primăvara mea, și o posedă cu ardoarea disperării.

Intensitatea pasiunii lui era atât incitantă cât și neliniștitoare pentru Anne. Elimina complet orice posibilă îndoială, dar părea să se datoreze exclusiv imboldurilor sexuale. Întreaga lui ființă părea concentrată asupra prezentului. Felul cum o ținu apoi strâns în brațe mărturisea lăcomie posesivă. Dorința de a o simți lângă el nu fusese deloc diminuată de actul sexual. Fiecare moment, fiecare mișcare erau impregnate de o senzualitate atotcuprinzătoare.

Anne nu avea vreme de întrebări. Prezența lui îi era suficientă. Putea să vină sfârșitul lumii și nu i-ar fi păsat, cât timp se afla în brațele lui.

Își deplasă capul pe pernă, dorind să-l vadă, să-i soarbă mulțumirea din priviri. Avea ochii închiși, dar pe buze îi persista un zâmbet împlinit. Ridică mâna și-i mângâie buzele, bucurându-se să constate că el considera din nou că viața merită să fie trăită.

Genele bogate se ridicară numai cât să dezvăluie o lucire verde-închis. Mâna lui îi atinse obrazul și apoi i se încurcă în păr. Atingerea era tandră, iar zâmbetul iubitor.

– Trebuie să-ți spun ceva, se lăsă ea pradă impulsivității.

– Spune-mi, o invită el blând.

Ezită. Oricum trebuia să-i comunice că avea să devină tată, dar era oare momentul potrivit? Nu cumva avea să-l piardă din nou? Un fior îi străbătu ființa.

– Am acceptat să fac scenografia pentru *The Pirates of Penzance*, murmură ea.

– E de bine, sau de rău? o privi el întrebător.

Preferabil să amâne clipa decisivă care i-ar fi putut afecta viitorul.

– Depinde de tine, Thady. Nu știam dacă n-o să ai nevoie de mine.

Dacă ai mai scris ceva.

Pe figura lui apăru o grimasă.

– N-am mai scris nimic. Cel puțin, nimic important. N-am nicio însărcinare pentru tine, Anne.

Era clar că trecuse prin iad câtă vreme fusese departe, iar ea nu dorea să-i amintească.

– Pirații reprezintă o provocare pentru tine? întrebă el.

– Da, aprobă ea, dar nu era capabilă să manifeste entuziasm. Minteaa îi era ocupată cu probleme mai presante.

– Nu asta voiai să-mi spui, îi atrase el atenția.

– De unde știi? întrebă anxioasă. Să fi ghicit oare? Privirile lui o mângâiară, invitând-o parcă să aibă încredere.

– Te-am simțit tremurând, mărturisi el, demonstrând cât de atent era la reacțiile ei fizice.

În ea se dădea o bătălie. Venise clipa adevărului, a încrederii. Nu mai putea amâna. Ei îi priise hotărârea. Putea doar să speră că și Thady va fi fericit.

Își lăsă mâna pe pieptul lui, încercând să-i deslușească bătăile inimii. Îl încolăci instinctiv cu picioarele.

Totuși, cuvintele nu voiau să-i vină pe buze. I se uscaseră gâttele. Înghiți în sec.

Îi întâlnește privirea liniștită și se străduie să rămână calmă și să-i urmărească reacțiile. Propozițiile se formează în creier și iesiră monoton, mascându-i emoția puternică.

– Sunt însărcinată în trei luni. Tu ești tatăl.

Anne urmărește expresia lui șocată, ținându-și respirația. Urmă o clipă de nemișcare absolută. Apoi o trase mai aproape, o lipi de piept, odihnindu-și bărbia pe fruntea ei.

– A fost o întâmplare, Anne? Întrebă el liniștit, din voce lipsind orice inflexiune.

Mintea ei se bloacă din pricina fricii. Oare își ascunsese voia figura, astfel încât să nu-i poată urmări reacția? Își aminti explicația pe care i-o furnizase pentru dispariția din urmă cu șapte ani, că nu se putea integra în visurile ei de măritis, de întemeiere a unei familii și de viață fericită până la adânci bătrâneți.

– Nu, n-a fost accident, replică ea, simțind că hotărârea de a fi independentă câștigă teren în fața temerilor. Cu o voce fermă care i-ar fi permis să țină capul sus dacă el i-ar fi dezaprobat acțiunea, declară: a fost premeditat, Thady. Absolut premeditat.

Brațele lui își întăriră strânsoarea. Anne se simți ușurată. Thady nu voia să-i dea drumul. Sărutări ușoare începură să-i atingă creștetul, tâmplele, turnând un balsam liniștitor peste îngrijorările ei.

– Ești atât de curajoasă. De puternică. Șoapta era răgușită. Bravă până la nesăbuintă și fără nicio frică de autonomie. Îți urmărești telurile ca și când n-ar mai exista ziua de mâine și n-ar trebui să dai socoteală în fața nimănui. În vocea lui răsuna o admirație profundă, aproape venerație. Deși cuvintele îi provocară un fior de plăcere, semnificația lor părea teribil de ironică.

– Nu-i atât de simplu, obiectă ea. Apoi, dorind să-i audă răspunsul, întreabă: îți dorești acest copil, Thady?

Nu-i răspunse. O strânse-n brațe din nou. Anne simți niște stropi fierbinți, scurgându-i-se pe frunte. Se alarmă. Thady plângea.

Oare faptul că-i admira hotărârea însemna c-o și aproba? De unde reacția asta, dacă nu exista un motiv de teamă?

Anne se desprinsese din îmbrățișare pentru a-l putea privi în ochi. El o eliberă cu părere de rău, iar Anne se așeză pe marginea patului, dorind cu disperare să afle tot.

– Ce-i, Thady? Îi urmărea atent fiecare trăsătură.

Pleoapele grele erau umede. Își trecu degetele peste figură și reuși să încropească un zâmbet.

– Cred că niciodată n-am mai fost atât de fericit. Atât de împăcat cu lumea. Glasul lui păru mai emoționat când adăugă: nu credeam că voi ajunge să am un copil.

– De ce? insistă ea, căutându-i adevărul în ochi.

– N-am crezut că va exista cineva care să facă una ca asta pentru mine, răspunse el simplu. Apoi se aplecă și-i sărută pântecul, într-un gest de adorație față de viața care se forma înăuntru. Am să-l iubesc pe copilul nostru, Anne, șopti el.

Lacrimile începură să apară și în ochii ei, în vreme ce o voce interioară striga: dar cu mine cum rămâne? De ce nu poți spune că mă iubești?

Își înăbuși pornirea. Știa că, în felul lui, Thady chiar o iubea. Într-o bună zi, își promise ea, îl va obliga să mărturisească, chiar dacă nu se vor căsători niciodată.

Pentru moment, mult mai importantă era întrebarea care o chinase în ultimele trei luni. Degetele i se încurcară în părul lui cârlionțat.

– Thady... ezită ea.

– Hmm?

Inspiră rapid și lasă cuvintele să curgă șuvoi.

– Nu există niciun motiv pentru care să renunț la acest copil, nu-i așa?

El o sărută din nou.

– Absolut niciunul, din punctul meu de vedere.

– Nu există impedimente ereditare de care trebuie ținut seama? insistă ea.

Thady își înalță capul și se așează lângă ea, cu ochi strălucitori și un zâmbet indulgent.

– Este absolut normal să-ți faci astfel de griji, dar îți jur, după știința mea nu există probleme genetice în familie care să poată afecta sănătatea copilului. Vom avea cel mai adorabil, cel mai minunat copil conceput vreodată, afirmă el convins. Mâna lui îi mângâie rotunjimea pântecelui, apoi degetele se ridicară spre sâni. Vei fi o mamă excelentă. Iar eu am să încerc să fiu un tată cât mai bun.

Fără îndoială, credea ce spusese. Anne îi întoarse zâmbetul. Asigurarea aceea era o binefacere. Nu numai atât, dar Thady se angajase să fie mai mult decât un tată biologic. Asta însemna că vedea viețile lor îngemănate în viitor.

Măcar atât cât era posibil.

Totuși, sănătatea lui părea să ridice aceleași semne de întrebare. Anne era conștientă. În vreme ce se apleca s-o sărute, deasupra claviculelor apărură niște goluri adânci și, cu tot zâmbetul, figura lui era mult prea ascuțită.

– Cred că va trebui să facem din nou dragoste, murmură el, abia atingându-i buzele.

– Nu, răspunse ea hotărât.

– De ce nu? Avea o expresie întrebătoare. E posibil să afectăm copilul?

– Nu. Dar nu te mai las să te apropii de mine până nu te îngrași cu cel puțin zece kilograme, îl necăji ea, adăugând apoi pe un ton mai serios: ai slăbit groaznic.

El arboră o grimasă ironică.

– Nu-ți mai sunt pe gust?

– Ba da, dar n-aș vrea să-ți pierzi cunoștința. Îl cercetă cu îngrijorare. Ai pățit ceva, Thady?

– Probabil că aveam nevoie de tine ca să-mi trezești din nou pofta de viață, replică el, trecând ușor peste îngrijorarea ei. Ridică o sprânceană. Crezi că avem destule alimente în casă ca să recuperez cele zece kile la micul dejun?

Asta era, își spuse Anne, cu o senzație de neputință. Simțea cum obloane grele se lasă asupra ultimelor trei luni. Dar viitorul va fi altfel, își jură ea, ridicându-se în picioare și căutându-și halatul.

– Am să-ți prepar un gogeamite mic dejun și ai face bine să-l mănânci în întregime, îl avertiză ea. El se conformă.

În câteva săptămâni începu să arate ca mai înainte, iar în privința poftei de viață nu exista nicio îndoială. Radia fericire și mulțumire. O bătu la cap să angajeze ajutoare care s-o scape de toată alergătura pentru procurarea materialelor necesare pentru scenografia Piraților. Când trebuia să plece undeva, o însoțea întotdeauna, asigurându-se că nu se va extenua cu munca. Anne râdea de această grijă obsesivă, dar în secret se bucura de ea.

Thady cumpără cărți despre îngrijirea copilului. Despre creșterea lui. Niciun tată nu s-ar fi putut dovedi mai preocupat de eveniment.

Cel mai adesea, Anne era încântată de atitudinea lui, totuși, uneori se simțea nesigură în privința motivelor. Nu cumva Thady îi prevedea

un viitor nesigur? Oare din pricina asta se dădea de ceasul morții să-i asigure o viață cât mai bună? Întreaga lui existență era centrată pe copil. Nu făcea nicio încercare de a se apuca de scris. Nu intra în camera de lucru decât pentru a verifica mesajele primite prin fax.

Un lucru i se părea complet lipsit de noimă. Dacă Thady își dorise mereu un copil, cea mai simplă metodă de a-și atinge țelul ar fi fost să se căsătorească. Dacă ar fi făcut-o cu șapte ani în urmă, până acum ar fi avut o familie numeroasă.

Dar poate că în acest caz n-ar mai fi scris nimic. Aparent, o variantă o excludea pe cealaltă. Trebuia să fie singur ca să poată scrie. Asta-i spusese. Poate că-și impusese cele trei luni de singurătate în America, dar nu mai avusese spor fiindcă ea îi devenise atât de importantă.

Încă nu era dispus s-o ceară în căsătorie, nici măcar de dragul copilului. Lucrul îi deveni dureros de clar când Thady îi prezentă copia documentului de înființare a unui fond menit să asigure confortul financiar al ei și al copilului, pentru tot restul vieții.

– Thady, copilul nici nu s-a născut încă, protestă ea, uimită de generozitatea cifrelor.

– Vreau să vă asigur viitorul, indiferent ce s-ar putea întâmpla, fu răspunsul.

– Te aștepti să se ivească ceva? vru ea să știe.

El ridică din umeri.

– Cine poate ști? Dacă mâine mă calcă o mașină, nu vreau să fii nevoită să muncești ca să crești copilul. Astfel vei putea angaja o bonă, dacă vrei să lucrezi, sau vei putea sta acasă să te ocupi de copil tot timpul.

– N-ar fi mai simplu... Își mușcă limba, oprind cuvintele. Doar promisese că nu va încerca să-l influențeze. El ridică sprânceana întrebător. Anne își îndreptă ochii spre document.

– Probabil că ai avut grijă de toate.

– Paula este foarte atentă la amănunte, dădu el din cap. Dacă se ivește vreo problemă, Anne, apelează la ea și te va ajuta s-o rezolvi.

Paula cea atotștiutoare, își spuse Anne, dar se mulțumi să zâmbească.

– Nu trebuia s-o faci, Thady. Am luat de una singură hotărârea de a rămâne însărcinată.

– Va fi copilul nostru, îi aminti el. Nicio sumă de bani n-ar fi suficientă să-ți răsplătească darul pe care mi l-ai făcut.

Nu dorea bani. De el avea nevoie. Însă după ce o luă în brațe și o sărută pasionat, Anne își spuse că nu-i rămânea decât să procedeze ca el și să se bucure deplin de prezent.

Din păcate, conceptul respectiv nu însemna nimic pentru mama Annei. Leonie Tolliver n-avea pic de respect pentru un bărbat care nu-i cerea mâna celei pe care o lăsase gravidă. Mai ales dacă femeia se întâmpla să-i fie fiică. De când îi scrisese s-o anunțe despre evenimentul ce urma să aibă loc în august, epistolele mamei erau presărate cu tot felul de comentarii acide.

Totuși, Anne găsi și motiv de bucurie într-una dintre remarcе. "Jenny tocmai a aflat că e însărcinată. Desigur, n-am de ce să mă îngrijorez pentru mezină, fiindcă ea are un bărbat care s-o facă în locul meu. Poate că nu-i bogat și faimos, dar Brian e muncitor și cinstit, și pot avea toată încrederea că se va purta bine cu Jenny."

Correspondența purtată cu Jenny avea un ton mai vesel. Sora cea mai mică îi devenise cea mai loială susținătoare.

Premiera muzicalului *The Pirates of Penzance* avu loc în iunie. Critica acordă prețuire unanimă scenografiei inovatoare semnată Annelise Tolliver. Presa de scandal nu omise faptul că Annelise era vizibil însărcinată. Desigur, venise escortată de Thady Riordan,

cunoscutul dramaturg care părea să fi abandonat scrisul pentru a se dedica însărcinărilor de viitor tată.

Următoarea lună o petrecură căutând o casă. Thady considera că apartamentul din centru nu era cel mai potrivit loc pentru a crește un copil. Voia o proprietate rurală, nu foarte îndepărtată de Londra, astfel încât Anne să poată ajunge ușor dacă ar fi avut chef. Când găsiră ceva pe gustul amândurora, Thady insistă s-o cumpere în numele ei.

Ajutat de Paula Wentworth, întocmi documentele necesare. Ca întotdeauna, avocata fu cât se poate de discretă, îndeplinind instrucțiunile lui Thady fără să comenteze. De fapt, când Anne o vizită la birou să semneze actele, Paula arbora un zâmbet aprobator.

Era deranjată de ideea de a accepta o casă și un venit, dar știa că ambele se datorau hotărârii lui Thady de a proteja mama și copilul. Ajunsesse la concluzia că Jenny îi interpretase corect motivele. Întotdeauna încercase s-o protejeze. Unica problemă era că Anne n-avea încă habar de ce ar fi trebuit să fie apărută.

Terminând de semnat, ridică ochii spre Paula și spuse jalnic:

– Asta mă face să mă simt ca o femeie întreținută.

Următoarea întrebare îi scăpă înainte s-o poată înăbuși.

– De ce nu se însoară cu mine, Paula?

O expresie precaută înlocui imediat buna dispoziție a femeii. În ochii ei verde-cenușii apărură o strălucire trecătoare de simpatie, dar și aceasta fu repede înlocuită de impasibilitate.

– Nu ești mulțumită cu felul cum stau lucrurile, Anne?

– Nu-i vorba de asta...

– Atunci, las-o baltă. Știi că n-am voie să discut cu tine despre clientul meu.

– Da, știu. Iartă-mă, Paula. Numai că -zâmbi ea liniștitor -mama m-a luat în focuri.

Era o scuză insuficientă pentru atacul la etica profesională a celeilalte, dar fu acceptată cu grație.

– Este o capcană în care cad aproape toți părinții, încearcă să le impună copiilor cum să-și trăiască viața. Toți încercăm să influențăm viețile celor la care ținem și, din păcate, nu facem decât să-i îndepărtăm.

Avertismentul subtil fu priceput. Acceți sau pierzi. Acesta era mesajul pe care i-l mai transmisese cu luni în urmă.

Întrucât nu voia să-l piardă, nu-i rămânea decât să accepte ceea ce dorea Thady să-i dea.

Perioada premergătoare nașterii fu una de bucurie. Făcură cumpărături pentru camera copilului. Se răzgândiră de nenumărate ori asupra numelui. Luară cărți de decorațiuni interioare și de grădinărit. Petrecură multe ceasuri stabilind cum își vor mobila casa și ce trebuia făcut cu terenul dimprejur.

Apoi, cu doar două săptămâni înainte de termen, întreaga fericire păru să se destrame. Momentul nu fu marcat de niciun cataclism. Anne nu avusese nicio presimțire. Intrase în bucătărie să prepare micul dejun. Ca de obicei, el intrase în birou să verifice faxul.

Ouăle cu șuncă, pâinea prăjită, totul era gata, doar Thady lipsea. Anne îl strigă. Nu primi răspuns. Așeză farfuriile pe masă și se îndreptă spre birou, crezând că n-o auzise fiindcă citea ceva.

Ușa era deschisă.

El stătea lângă aparat, cu o foaie de hârtie în mână, privind fix textul tipărit. Culoarea îi pierise din obraji. Avea o expresie mohorâtă. Stătea nemișcat.

– Thady? încercă ea să-i atragă atenția, să-l facă să revină cu picioarele pe pământ.

Se întoarse spre ea agonizant de încet. Avea o privire pierdută.

Ochii se fixară asupra abdomenului ei supradimensionat și păru îndurerat.

– Ce-i? strigă ea, cuprinsă de o teamă fără nume.

– Nimic. Pe figură îi apăru o grimasă sălbatică, mototoli hârtia și o aruncă în coșul de gunoi.

Anne nu știa cum să reacționeze în fața acelei minciuni.

– Te-am chemat la masă, murmură ea.

– Îmi pare rău. Nu te-am auzit. Un zâmbet forțat îi apăru pe buze și se apropie de ea. Atunci, să mergem și să mâncăm.

Dar nu avea apetit. Înghiți câțiva dumicați, gata-gata să se înec și nici nu se atinse de slănină. Luă o înghițitură de ceai. În cele din urmă renunță la simulacru.

– În dimineața asta o să ies puțin, declară el. Îi întâlni privirea în trecere. Nu te ridică de la masă, continuă el, împingându-și scaunul înapoi. Îi adresă încă un zâmbet fals. Știi că-ți place să-ți savurezi în tihnă cafeaua.

N-o sărută, cum proceda întotdeauna. Părăsi bucătăria în grabă. Anne nu încercă să-l urmeze. Se simțea paralizată, de parcă orice mișcare ar fi putut distruge echilibrul delicat dimprejur. Auzi ușa de la intrare trântindu-se și simți parcă un cuțit înfipt în inimă.

Rămase pe loc multă vreme, ca și când nimic nu s-ar fi întâmplat. Thady se va întoarce și totul va fi ca mai înainte. Doar că ideea nu era convingătoare. Faxul acela i-l răpise.

Imaginea cocoloșului de hârtie îi reveni în minte. Cum să lupte împotriva necunoscutului? Dacă tot era să-l piardă, acceptarea n-avea s-o ajute cu nimic. Trebuia să știe cu ce se confruntă.

Tot trupul protestă când se ridică. Pentru prima dată se simțea urâtă și grasă. Își aminti durerea de pe chipul lui când privise spre pântecul ei uriaș.

Oricare ar fi fost noua preocupare, era răvășit de atracția pentru copilul pe care nu crezuse că l-ar putea avea.

Thady închisese ușa biroului. Ea o deschise. Timpul ușilor închise tocmai expirase în dimineața aceea. Se lăsă în genunchi în fața coșului. Mâna îi tremura, în vreme ce încerca să netezească îndoiturile foi.

Nu se simțea vinovată cu nimic. N-avea niciun rost să-și sacrifice curiozitatea în avantajul armoniei de cuplu. Momentul îndelung amânat al adevărului venise.

Capitolul 8

Mesajul era succint.

"Decizia a fost luată.

Data stabilită este douăzeci și unu august.

Dacă Richard sau eu îți putem fi de folos cumva, nu trebuie decât să ne spui. Suntem alături de tine în aceste clipe.

Paula"

Era confuză. Nu se gândise niciodată la o problemă legală. Asta trebuia să fie, dacă Paula era implicată. Totuși, ce fel de problemă legală putea să-i provoace lui Thady o asemenea reacție?

Studie cuvintele cu atenție, încercând să descopere semnificații noi, deși nu prea avea ce. Nu se putea deduce decât că ceea ce urma să se întâmple era definitiv și că-i provoca Paulei compasiune.

Nu se îndoia de asta și simțise același lucru din atitudinea lui Thady de azi-dimineață. Totuși, rămânea misterioasă natura evenimentului. Anne mototoli la loc hârtia și o aruncă la coș. Mai avea de așteptat până să primească răspunsuri.

Dimineața trecu. Era deja după-amiază târziu când reveni Thady. Anne se odihnea pe una din canapelele de piele neagră din salon. Incertitudinea provocată de mesajul indescifrabil al Paulei îi dăduse o senzație de rău. Când auzi ușa, se ridică instinctiv în șezut, hotărâtă să înfrunte situația cu capul sus.

Orice ar fi făcut în vreme ce ea trecea prin torturile acelei dimineți, nu părea s-o ducă mai bine. Intră în cameră fără să fie conștient de prezența ei. Avea umerii căzuți. Figura era palidă și tensionată, dar vădea hotărâre.

– Ai stat mult, remarcă Anne.

El întoarse capul, surprins. Se opri din mers. O privea de parcă s-ar fi aflat foarte departe, ca pe o străină fără importanță. Anne avu o senzație de greață. O durea să vadă cu cât efort se aduna Thady.

– Am avut multe de făcut.

– De ce nu-mi spui ce s-a întâmplat, Thady? Întrebarea suna ca o acuză. Era imposibil să-i ignore durerea.

Pe figură îi apărură o grimasă. Ochii mărturiseau suferință. Nu veni spre ea. Evită să se așeze pe aceeași canapea. Ridică una dintre sculpturile abstracte de pe mășuță și rămase cu ochii pe ea, în vreme ce degetele mângâiau rotunjimile de marmură.

– Trebuie să plec în America. Sunt obligat. Afirmația nu lăsa loc de discuție.

Anne fu cuprinsă de revoltă. Trei luni de America îl costaseră aproape toată dorința de viață. Efectul mesajului o convinsese că nu se putea aștepta decât la rău. Încă o vizită i-ar fi afectat nu doar sănătatea, ci și relația cu ea.

– Când? întrebă ea, încercând să-și păstreze calmul.

– Măine.

– Pentru câtă vreme, Thady?

El așeză încet statueta la loc.

– Nu știu. Poate dura câteva săptămâni, sau câteva luni. Pur și simplu, habar n-am.

Anne inspiră profund.

– Atunci, vin cu tine. Copilul se poate naște și acolo la fel de bine, argumentă ea, nedorind să accepte o nouă separare.

– Am aranjat lucrurile, Anne, spuse el scuturând din cap. S-ar putea să nu te descurci singură aici. Am considerat că ar fi preferabil să stai cu Paula și cu Richard. Sunt gata să aibă grijă de tine și să. . .

– N-ai vrea să renunți să mai decizi în locul meu? izbucni ea indignată. Se ridică greu în picioare, trecând peste durerea de șale. Știu perfect ce-i bine pentru mine, insistă ea. Voi fi mult mai mulțumită să te urmez în America. De fapt, aș fi foarte nefericită dacă nu m-ai lua.

Figura lui părea sculptată în piatră.

– Nu te pot lua cu mine, Anne.

– Dar vrei să fii de față când voi naște, protestă ea. Cum poți să mă părăsești tocmai acum, după tot ce s-a petrecut între noi, exact când copilul trebuie să vină pe lume?

Se întoarse și se apropie de fereastră. Îi văzu umerii mișcându-se în ritmul respirației profunde. Își aplecase fruntea, parcă apăsas de o povară insuportabilă.

– Îmi pare rău. Știu că ți-am dat speranțe că o să-ți fiu alături la venirea pe lume a copilului, dar mi-e imposibil, Anne.

Îi întorsese spatele nu doar ei, ci și copilului. N-avea nicio scuză în ochii ei. Absența lui era impardonabilă. Suportase atâtea emoții violente, încât îi fu aproape imposibil să accepte civilizat situația ce-i era impusă acum. Vocea îi tremură, în vreme ce solicită o explicație.

– Dă-mi un singur motiv valabil, doar unul. De ce nu poți să fii lângă mine, Thady?

Nu-i răspuse.

– Thady, pentru numele Domnului! Suntem o familie. Ar trebui să nu mai apară asemenea separări inexplicabile. Poate că nu suntem căsătoriți, dar ar trebui să rămânem împreună, oriunde te-ai duce.

– Am făcut tot ce puteam pentru perioada lipsei, spuse el.

– Este insuficient, Thady.

– Te-am avertizat de la început că așa vor sta lucrurile, vorbi el împovărat.

Rănită și frustrată, Anne îi aruncă în față:

– Dacă nu-mi dai un motiv plauzibil pentru care să nu te însoțesc, atunci nu te mai obose să te întorci. N-am să te mai aștept. Nici eu, nici copilul. Se întoarse să-i înfrunte privirea.

– Ai fi în stare de una ca asta? După tot ce am făcut pentru tine?

Rușinea îi coloră obrajii, dar continua să considere că atitudinea lui e incorectă.

– Mă părăsești când am cea mai mare nevoie de prezența ta.

– De dragul tău mi-am înăbușit propriile sentimente vreme de șapte ani. Nu mai poți aștepta încă vreo câteva luni?

– De ce? Spune-mi! strigă ea, incapabilă să mai accepte o încredere oarbă.

– Pentru numele Domnului, Anne, las-o baltă!

– Nu! replică ea vehement. N-am s-o las. Nu mai vreau să fiu abandonată. Nu accept șapte ani, șapte luni, șapte săptămâni, nici chiar șapte zile! Nu fără să cunosc motivul, Thady.

El începu să măsoare cu pas agitat camera și-i aruncă o privire chinuită.

– Am încercat să procedez cum era mai bine pentru tine. Ai spus că ai nevoie de mine, Anne. Decizia de a aduce pe lume un copil îți aparține. Nu ti-am cerut-o.

- Și tu țineai la mine, argumentă ea febril. Și-ți doreai un copil.
- Da. Spre veșnica mea damnațiune!
- De ce spui așa ceva?
- Nu-i clar?
- Nu.
- Ei bine, ar trebui să fie, murmură el, mânat de frustrare. De ce credeai că te-am părăsit acum opt ani?
- N-am priceput niciodată.
- Te doream atât de mult. M-ai readus la viață, mi-ai umplut zilele de bucurie, mi-ai inspirat simțăminte pe care le credeam pe veci moarte. Știam că nu-i corect să cedez atracției, dar reprezentai o asemenea încântare, încât n-am putut să rezist. Măcar pentru o vreme, mi-am zis. Apoi, ai început să privești lucrurile serios, să-ți faci planuri, să aștepti promisiuni pe care nu ți le puteam face. N-aveam cum, Anne! Asta nu-ți spune nimic? Ea scutură din cap, incapabilă să discearnă vreo noutate față de ce-i declarase mereu.
- Nu vrei să înțelegi, nu-i așa? o acuză el, amar. E mai simplu ca eu să iau hotărârile dificile. Dorești să-ți păstrezi visurile intacte. Eu sunt cel care trebuie să înfrunte realitatea.
- Despre ce realitate vorbești?
- Pretinzi că din toate visurile tale n-a mai rămas decât interesul pentru carieră, dar nu-i adevărat. Ai răstălmăcit toate gesturile, încercând să mă legi de un viitor pe care nu-l pot garanta.
- Pieptul îi sălta violent. Mâinile tăiau aerul, în vreme ce acuzațiile continuau să se reverse.
- Să fii cu mine, să lucrăm împreună. . . asta mi-ai cerut. Dar după un timp, n-a mai fost suficient, nu-i așa? Deci te-ai hotărât să-mi faci un copil. Un urmaș pe care-l folosești acum, șantajându-mă să rămân lângă tine, când îți spun că nu pot.

Anne bătu în retragere.

– Nu-i șantaj. Ai spus că ai să iubești acest copil. Ce fel de iubire e aceea, dacă nu vrei să fii de față la venirea lui pe lume?

– Este acel soi de iubire care are grijă să nu-i lipsească niciodată nimic, oricât de extravagantă și cu capul în nori ar fi mama! Nu suntem căsătoriți, Anne. Nici "ca și când". Nu ți-am promis niciodată și nici nu te-am lăsat să sperii așa ceva. De ce crezi că am înființat un fond de rentă și ți-am cumpărat o casă?

– Nu ți-am cerut să te însori cu mine, replică ea. Am vrut doar să trăim împreună. Și încă nu mi-ai spus de ce nu se poate.

– N-ai vrea să afli. Dacă ai fi dorit, până acum îți dădeai seama.

– Ei bine, îmi pare rău că nu-s perspicace! Îi aruncă vorbele ca pe o insultă. Apoi îl imploră cu disperare: spune-mi, ca să pot pricepe ce se întâmplă, Thady.

El se opri din mers. Durerea și expresia abătută din ochi erau greu de suportat.

– Am încercat să te protejez, declară el răgușit.

O clipă, Anne ezită. Dar trebuia să afle. Deja merseseră prea departe.

– Sunt însurat, Anne. M-am căsătorit cu mult timp înainte de a te cunoaște. Cu toate că n-am mai trăit împreună de mai mult de zece ani, acea femeie mi-e încă nevastă.

Dacă ar fi fost o simplă declarație, poate că ar fi suportat mai ușor șocul. Dar cuvintele fuseseră rostite cu o pasiune care anula orice posibilitate ca mariajul să fi fost depășit pentru el. Toate acele pasiuni întunecate, ascunse atâta vreme... toate se învârtteau în jurul acestei căsătorii.

În vreme ce potrivea fragmentele de informații cunoscute, simți că ametește. Thady o părăsise cu visurile ei, trăind ca un călugăr cu

excepția momentelor în care era presat de frustrări fiziologice, apoi revenise atunci când crezuse că ea ar putea accepta o conviețuire liberă, insistând că putea oricând să plece... așa cum și el avea s-o părăsească pentru a se duce la nevastă.

Înghiți greu nodul din gâtlee, încercând să-și recapete echilibrul.

– Ar fi trebuit să-mi spui de la început, vorbi ea înecat.

El închise ochii, încercând să elimine suferința.

– N-am vrut să-mi amintesc.

– Dar de ce nu mi te-ai destăinuit, a doua oară?

Ochii lui se deschiseră încet. Gura i se contorsionă ironic.

– La început, n-avea relevanță. Apoi, când mi-ai deschis ochii asupra suferinței pe care ți-o provocasem și asupra faptului că aveai nevoie de mine... Ar fi fost mai bine sau mai rău pentru tine dacă-ți mărturiseam că-s însurat, Anne?

Își aminti senzația de disperare din noaptea aceea, temerea că Thady o va respinge, fericirea de a fi acceptată. Dacă i-ar fi spus că e căsătorit...

– Mi-ai declarat că sunt singurul bărbat posibil pentru tine, îi aminti el. Ai fi ales adulterul, Anne? N-a fost mai bine să-mi asum toată vinovăția și să-ți ofer ceea ce-ți puteam da? Să te feresc de tortura morală astfel încât să te poți bucura de ceea ce-ți doreai?

Nu știa cum ar fi reacționat. Dacă ar fi știut că el aparținea alteia...

– Soția ta... de ce n-a stat lângă tine toți anii ăștia?

Aparent, întrebarea îl secătui de energie. Figura lui căpătă aspectul unei măști mortuare.

– Dar trăiește cu mine. În inima mea. A fost și va fi mereu prezentă acolo. Marea pasiune a vieții mele.

Anne simți că pălește.

– O iubești... atât de mult?

– Da.
– Dar ea nu dorește să te aibă alături.
– Dumnezeu știe ce vrea! Am făcut tot ce-mi stătea în putere pentru a ajunge până la ea, pentru a o readuce lângă mine, dar m-am lovit de o barieră impenetrabilă. Luni de zile m-am zbatut degeaba. Până ce propria supraviețuire și sănătate mintală m-au obligat să mă retrag. Am evadat în scris.

– La ea te duci în America, înțelese ea posomorătă.
– Anne, mi-ai dăruit nespusă bucurie, recunosc el. Privind-o sfredelitor, adăugă: și sper că a fost reciproc.

– Da, spuse ea. Dar fără un final fericit. Nu-l putea acuza pentru asta. Îi atrăsese atenția încă de la început că nu se putea încadra în speranțele ei de viitor. Nu-l crezuse.

– Ai insistat să afli Anne, îi aminti el, sumbru. Acum trebuie să te decizi.

Își ridică bărbia sfidător. Ochiul ei de culoarea ambrei mărturiseau hotărârea de a trece peste durerea ce-i răvășea ființa. Măinile i se încrucișeară pe pânțele, parcă pentru a-și proteja copilul nenăscut încă.

– Aș vrea să știu de ce-i atât de important să te întorci acum la nevastă. De ce nu poți aștepta încă vreo câteva săptămâni?

Ochiul lui se opriră asupra brațelor ei.

– Trebuie să plec, rosti el, întorcându-se și apropiindu-se iar de fereastră. Avea pumnii încleștați. Soția are întâietate. Copilul se va naște și dacă nu-s aici. Este ultima șansă de a o convinge să se întoarcă la mine.

– Și dacă vei reuși, ai să rămâi acolo?

– Da. Am să stau cu ea.

– Iar dacă nu, te vei întoarce la mine. Ăsta-i planul?

Văzu cum pumnii i se strâng și se desfac succesiv.

– Vrei să revin, Anne?

Nu, își spuse ea. Nu suporta ideea că se află pe locul doi. Nu putea trăi cu el, știind ceea ce aflase. Mai avusese accese de gelozie, când găsisese fotografiile cu Thady și alte femei, dar ceea ce simțea acum era atât de intens, încât îi suporta cu greu prezența.

Aproape orbită de durere, se împletici printre mobile și ajunse în dormitorul care fusese atât de des scenă de adulter. Iar pentru el, nevasta era pe primul loc.

Se opri lângă măsuța de toaletă, deschise sertarul și scoase cerceii cu diamante. Nu-i putea păstra o amintire plăcută. Nici când nu i-ar fi spus că o iubește, niciodată nu s-ar fi însurat cu ea. Luă cutiuța de catifea. Simți o durere ascuțită în șale. Simți un lichid scurgându-i-se pe picioare.

Țipă de deznădejde, crezând că-și va pierde controlul. O nouă durere o săgetă și pricepu că n-avea nimic de-a face cu suferința sufletului.

– Anne. În glasul lui Thady răsuna alarma. Se afla în prag.

Cumva, reuși să se întoarcă spre el și-i aruncă la picioare cutiuța.

– Ia-i înapoi! Dăruiește-i celei pe care o iubești! strigă ea, apoi se încovoie sub durerea unei noi contracții.

– Anne, pentru numele Domnului. . .

– Și dacă nu te. . . deranjează prea mult, du-mă la spital. . . înainte de a pleca.

Capitolul 9

Ajunși la spital, Thady nu vru s-o părăsească. Rămase lângă ea în rezervă. Nu făcu nicio tentativă de a se ridica.

– Nu-i nevoie să stai cu mine, zise Anne, hotărâtă să-i respingă orice manifestare de grijă. Cum spuneai, copilul se va naște chiar dacă nu ești aici. Mi-am asumat această răspundere, atunci când am luat decizia de una singură.

Ochii lui cerșeau îndurare.

– Vreau să stau, Anne.

Amărăciunea o copleși. Bineînțeles, acum putea să stea. Biletul de avion era pentru mâine. Dacă nu dura prea mult, ar fi putut să-și vadă întâi copilul. O progenitură la care nu sperase, deoarece nevasta nu voia sau nu putea să rămână însărcinată.

– Cum dorești, spuse ea cu tristețe. Dar nu te aștepta să sar în sus de bucurie.

– Anne... Îi luă mâna și i-o frământă între degete. Sper că n-o să transferi ura față de mine asupra pruncului... nu-i așa?

– Este copilul meu. Al meu, accentuă ea vehement. Nu mai am nevoie de tine, Thady. Și n-avem nevoie nici de fondul tău de rentă.

Sau de casă. Nu-mi trebuie nici ajutorul tău în carieră. Îndată ce voi fi în stare, o să plecăm acasă, în Australia și o să ne făurim o viață nouă, care să te excludă!

Își trase mâna și se rostogoli astfel încât să nu-l mai vadă. După câteva clipe, îl auzi așezându-se pe un scaun. Era decisă să nu-l mai privească. N-avea decât să-și vadă copilul, își zise ea cu sălbăticie, să știe la ce renunța pentru femeia care nu-i merita iubirea.

În mod ciudat, prezența lui avu darul de a-i ușura suferința, chiar dacă nu schimbară niciun cuvânt. Nu discutară decât cu doctorul sau cu sora de caritate.

Copilul veni pe lume la ora trei, în dimineața următoare.

Extenuată, Anne nu mai avu puterea să protesteze când sora îi înmână nou-născutul lui Thady, pentru a i-l aduce ei. În vreme ce se apropia, îi observă expresia de uimire iubitoare care i se așternuse pe chip. Așeză cu infinită grijă prețioasa povară lângă ea și se aplecă s-o sărute.

– Îți urez să ai parte de o soartă fericită, fiule, șopti el răgușit. Se ridică și făcu un semn cu mâna pentru a atrage atenția Annei. Îți mulțumesc, spuse el simplu.

Înainte ca ea să-i răspundă, se întoarse și plecă. Oricum, Anne își dădu seama că n-avea nicio replică potrivită. Se terminase. Thady îi acceptase decizia.

Privind spre micuța întruchipare a perfecțiunii de lângă ea, golul lăsat de plecarea lui Thady dispăru sub un val de iubire maternă. Era fericită că nascuse un băiat. Cu bucle negre. Iubirea ei pentru Thady fusese de la început sortită eșecului, dar nu ea pierdea. Fiul lui era doar al ei.

În cele din urmă fu mutată într-o rezervă. Își lăsă copilul în grija personalului și se cufundă într-un somn binemeritat.

Se deșteptă aproape de amiază. Până acum, Thady trebuia să fi părăsit Londra, își zise ea și se întrebă ce anume urma să se petreacă pe douăzeci și unu august. Nu că ar fi interesat-o. Chiar dacă ar fi fost vorba despre o hotărâre de divorț, nu-i afecta cu nimic viitorul. Astăzi, începea noua ei viață de mamă.

Michael John. Îl va numi Michael John Tolliver. Un nume frumos. Thady ar fi preferat Patrick, dar asta nu mai conta. Pe fiul ei o să-l cheme Michael John.

Pe noptiera de la capul patului tronau două minunate aranjamente florale. Cărțile de vizită fuseseră lăsate la vedere. Le ridică, sigură fiind că niciuna nu purta numele lui Thady. Un buchet venea de la Paula și Richard Wentworth, iar celălalt fusese trimis de Alex Korbett. Desigur, Thady o informase pe Paula, iar aceasta îl anunțase pe Alex, ca vechi amic al Annei.

O asistentă intră, aducând un al treilea buchet, compus din margarete și stânjenei bleu.

– Ah, exclamă ea veselă, bine că nu trebuie să te trezesc. Se apropie vremea alăptării. Pe cuvântul meu, are niște plămâni zdraveni, când începe să-și cheme mama!

Anne râse, încântată de ideea că fiul ei o chema, chiar dacă era vorba doar despre alăptat.

– Am să le las aici, bine? întrebă asistenta, așezând buchetul pe măsuta de la capătul patului. Au fost comandate din Australia. Ce spui de asta? Îi zâmbi Anei, în vreme ce-i înmâna un plic.

Probabil că Thady îi informase familia. Se grăbi să scoată bilețelul. Ochii i se lărgiră din cauza surprizei.

"Thady a sunat. Mi-a rezervat bilet de avion ca să vin să stau cu tine. Ne vedem peste două zile. Ai grijă de tine. Cu toată dragostea, Jenny."

Lacrimile îi inundară ochii.

- Hei! Sper că nu-i vreo veste proastă, interveni asistenta.
- Nu. Veștile sunt minunate, o asigură ea, zâmbind ezitant. Vine sora mea în vizită.
- Minunat! Acum o să-ți aduc o ceașcă de ceai, iar apoi o să-ți comand prânzul.

Anne se bucură de acest ultim gest amabil al lui Thady.

Iubirea nu putea fi comandată. Exista, sau nu. Poate că fusese o greșeală să-i interzică accesul la copil. Luase hotărârea mână de amărăciune și durere, nu gândindu-se la viitorul fiului ei. N-avea nicio îndoială că Thady l-ar fi tratat cu toată dragostea paternă, dacă și când și-ar fi făcut vreme pentru el.

Își spuse că trebuia să mai analizeze problema. Mai târziu. După ce se va obișnui cu ideea, când revederea lui Thady nu i-ar mai fi provocat atâta suferință.

Lacrimile o podidiră din nou, amintindu-și de Jenny care lăsase la o parte tot ca să vină la ea. Neținând seama de Brian, probabil îngrijorat că soția lui pleacă la celălalt capăt al pământului. Își imagina cum decurseseră lucrurile. "Brian, Anne are nevoie de mine. Dacă ai suna-o și i-ai spune că eu am nevoie de ea, ar veni într-o fugă. Asta înseamnă dragostea de soră."

Iar Brian o iubise și mai mult, își spuse Anne.

Măcar îi rămăsese copilul. "Michael John", îi șopti ea numele, simțind că inima i se umple de fericire. N-avea să-și regrete niciodată decizia.

Sentimentul fu mai puternic în timpul alăptării, când îl ținu la piept. Viața merita să fie trăită fie și numai pentru această experiență minunată.

Michael John stătea cuibărit în brațele Annei, când Paula Wentworth bătu la ușă, întrerupând scena intimă.

– Te deranjez? întrebă ea zâmbitoare.

În mintea ei, Paula era strâns legată de Thady, așa că avu o strângere de inimă, dar nu putu respinge prietenia avocatei, manifestată de atâtea ori.

– Te rog. Îți mulțumesc pentru flori, Paula.

– Mi-a făcut plăcere. Doarme? șopti Paula, privind spre copil.

– Da.

– Ah, cât este de frumos! exclamă cealaltă. Seamănă leit cu Thady.

Anne primi comparația cu o strângere de inimă. Paula îi atinse mâna și spuse cu blândețe:

– Îmi pare foarte rău că Thady n-a putut rămâne cu voi.

– A trebuit să plece, declară Anne fără inflexiuni.

– Știu.

Anne inspiră profund și se hotărî să profite de moment pentru a-și anunța despărțirea de Thady.

– A spus că o să aranjeze să stau cu voi, Paula, dar nu va fi cazul. Vine sora mea. O să ne descurcăm.

– Desigur. Dar dacă putem să te ajutăm cu ceva, te rog, nu ezita să spui. Preocuparea ei grijulie aduse pe buzele Annei un zâmbet strâmb.

– Nu-i nevoie să mai păstrezi discreția, Paula. Thady mi-a spus că este însurat.

– Ah! Pentru moment, păru tulburată. Trase un scaun aproape de pat și se așeză. Ochiul ei pătrunzător exprima înțelegere.

– Cred că a fost un șoc.

– Da.

– A venit în cel mai prost moment pentru tine.

– Într-adevăr, recunosc Anne.

În ochii Paulei apărură un zâmbet indulgent, în vreme ce-și muta privirea asupra lui Michael John.

– Bine măcar că a fost de față la venirea lui pe lume. Că l-a văzut. Este o amintire minunată, pe care a putut-o lua cu el.

Anne simți resentiment. Paula sprijinise mereu orice acțiune a lui Thady. Inclusiv adulterul și înșelătoria.

– Sora ta rămâne la Londra până se va întoarce Thady? întrebă Paula.

– Nu. Și nici eu. De astă dată, n-am să-l mai aștept. Mă duc acasă, în Australia. Și voi rămâne acolo.

– Doar nu vrei să... se încruntă avocata. Sper că nu vă despărțiți?

– El a decis să mă părăsească. Pentru soția pe care o iubește.

– Dar, Anne. Paula era din nou profund tulburată. Scutură din cap dezaprobator. Cum poți să fii atât de crudă? E vorba doar de încă vreo câteva zile și pe urmă totul se sfârșește. Va fi o binecuvântare pentru ei.

– Niciodată nu se va termina pentru el, replică Anne tăios, deranjată de percepția distorsionată a Paulei privind cruzimea. O iubește și o va iubi mereu.

– Ah, Anne! Ești gata să renunți la o dragoste reală, împlinită, din cauza unei închipuiri?

Închipuire o fi fost, dar pentru Thady era cât se poate de reală, își spuse ea cu amărăciune. Marea lui pasiune.

– Pentru el, primează soția, îi repetă ea cuvintele.

– Pentru numele lui Dumnezeu, Anne! Nu vrei să pricepi? N-ai pic de milă? întrebă ea cuprinsă de oroare.

– De ce aș avea?

Paula se ridică și spuse cu o demnitate înghețată:

– Văd că Thady avea dreptate să nu-ți mărturisească adevărul. Asta îți este atitudinea după tot ce a făcut pentru tine! În ochi i se citea dispreț. Să mă ierți că trebuie să te las cu egoismul tău.

Ieși din încăpere, în vreme ce Anne abia înregistra șocul acuzației.

Acea condamnare absolută o obligă să reexamineze întreaga conversație. Cu cât se gândea mai mult, cu atât începea să fie mai convinsă că îi lipseau câteva informații esențiale pentru înțelegerea situației.

Oricât de pornită ar fi fost să-i țină partea lui Thady, Paula nu era irațională. Până acum, se arătase înțelegătoare cu Anne, dar considera că într-un astfel de moment soția lui avea întâietate și că Anne ar fi trebuit să manifeste mai multă răbdare.

Asistenta cea prietenoasă veni să-l ducă pe Michael John în salonul nou-născuților, unde urma să fie îmbăiat. Anne era atât de preocupată cu noile probleme, încât acceptă fără discuție să respecte rutina spitalului. Nu exista decât o singură persoană capabilă să-i furnizeze răspunsurile dorite: Alex Korbett. Nu mai avea niciun sens să-i respecte promisiunea făcută lui Thady, ba chiar avea toate motivele s-o încalce. Se ridică în capul oaselor și se întinse după telefon. Respiră ușurată când îi auzi vocea aproape imediat.

– Aici este Anne. Îți mulțumesc pentru florile minunate, Alex.

– Mi-a făcut plăcere. Probabil că ești mândră de propria creație, nu-i așa?

– Chiar foarte, răspunse ea zâmbind. Dar în clipa asta mă simt și cam singură. Thady a fost obligat să plece în America. Mi-ar prii compania ta, Alex. N-ai putea să...

– Nicio vorbă în plus. Sunt destinat să fiu cavalerul galant mereu gata să sară în ajutorul domnițelor. Voi încăleca pe armăsarul meu modern și voi galopa până acolo. Zâmbeste, fetițo, și numără minutele.

Cam într-o jumătate de ceas, Alex își făcu apariția, cu un teanc de reviste noi.

– Conțin fotografii frumoase măcar, declară el, așezându-se pe scaunul eliberat de Paula.

– Îți mulțumesc, Alex. Ești o comoară, îl primi ea călduros.

Se grozăvi în stilul lui extravagant:

– Așa-s eu, mereu plin de bunătăți. Dar nu-mi dezvălui adevărata față pentru oricine, ci doar anumitor persoane. Ochii albastru-deschis îi aruncară o privire cu tâlc. Unde-i prețiosul moștenitor?

– În rezerva nou-născuților. O să-l vezi mai târziu. Acum, vreau să discutăm despre Thady și soția lui.

Expresia de pe figura lui suferi o modificare instantanee. Își ridică mâinile în semn de protest.

– Nu, nu, nici nu încapе vorba, fetițo. Imposibil. Buzele mele sunt pecetluite. Nu doresc să-mi pierd viața. Thady m-a avertizat cât se poate de serios că o să mă ucidă dacă scap vreo vorbă. N-am ce face.

– Alex, știu deja de existența soției, argumentă ea. Dar nu destul. Trebuie să-mi deschizi ochii.

El scutură vehement din cap și se ridică în picioare.

– Îmi pare rău, Anne. Mi-am dat cuvântul. Nu te pot ajuta. Mai bine plec înainte de a intra în bucluc.

– Dacă nu vrei să-mi spui, am să-l părăsesc pe Thady și am să iau copilul cu mine. Când se va întoarce, eu am să fiu departe, înapoi în Australia.

Alex își dădu drumul înapoi pe scaun, cu gura căscată.

– Doar n-o să-i faci una ca asta, Anne?

– Ba da. I-am spus deja Paulei Wentworth ce am de gând. Iar reacția ei m-a făcut să cred că Thady nu mi-a destăinuit totul cu privire la nevastă-sa. Dacă și tu ești de părere că ar trebui să-l aștept, ai face bine să deșerți sacul. Alex oftă din rărunchi.

– A naibii dilemă, murmură el. Oricum ai lua-o, nu-i bine.

– Ai face bine să-mi spui în primul rând ce urmează să se întâmple pe douăzeci și unu august, nu-i dădu ea răgaz.

– Aparatele, șopti el. O să-i oprească aparatele. Când a trecut pe acolo, în decembrie, rudele ei l-au anunțat că au de gând să obțină un ordin judecătoresc în sensul ăsta. Pe motiv de degradare permanentă, fără speranță de revenire la o viață normală. Thady nu se simțea capabil să se mai opună. Și ei au suferit în ultimii zece ani. Așa că au început acțiunea în instanță și au obținut decizia dorită. Data a fost stabilită pentru douăzeci și unu august.

Nu reuși să priceapă mare lucru din informația primită.

– Care aparate, Alex?

– Spuneai că știi despre nevastă-sa, se încruntă Alex.

– Despre ce aparate vorbești?

– Habar n-am. Nu mă pricep la tehnica medicală. Aparatele necesare.

– Pentru ce?

– Ca s-o țină în viață, desigur. E într-o comă profundă de mai mult de zece ani. Nu reacționează în niciun fel, nu-i conștientă de nimic. Zace doar.

– Vai, Dumnezeu! Anne își plesni obrazii cu palmele, având o expresie de oroare în priviri, în vreme ce totul îi devenea clar.

– N-ai știut, spuse el acuzator.

– Nu aflasem despre comă, se înecă ea. Cum s-a întâmplat? A fost vreun accident?

– Nu, scutură el din cap. Aici este elementul cel mai tragic. Erau căsătoriți de numai opt luni. Încă în luna de miere, ca să spunem așa. Dar fără ca cineva să știe că avea sindromul Goodpasture . Într-o noapte, în vreme ce făceau dragoste...

– Continuă, îl imploră Anne.

Nu părea încântat de idee, dar se conformă.

– A avut o hemoragie severă în ambii plămâni.

Practic, s-a sufocat înainte ca salvarea să ajungă. A intrat în comă și nu și-a mai revenit niciodată. Thady a luat vina asupra lui. A cercetat toate cazurile de pacienți comatoși. An de an, s-a dus și a stat lângă ea, vorbindu-i, dedicându-i piesele, citindu-i-le, făcând tot ce era omenește posibil pentru a o salva.

De Crăciun, familia ei îi spusese despre decizia de a pune capăt agoniei. În sfârșit, Anne înțelegea prin ce trecuse Thady. Probabil că se străduise mai mult s-o readucă la viață și fusese atât de afectat de neputința de a o resuscita.

Acum căpătau sens și lacrimile pe care le vărsase auzind despre copil. După ce trăise atâta vreme cu spectrul morții iminente a femeii iubite, primise darul divin al unei noi vieți, care să-i compenseze pierderea.

Alex se aplecă și-i luă mâna.

– Anne, pot să-mi iau adio de la viață, dacă Thady află vreodată că ți-am spus toate astea.

– Cum se face că știi atâtea?

– Chiar Thady mi-a povestit, cu opt ani în urmă, când m-a rugat să te angajez. Ridică din umeri și adăugă. Și Paula știe.

– Pricep, murmură Anne, apoi întrebă: dar cum se explică lipsa oricărei informări publice, Alex? Cum a fost cu tribunalul, având în vedere că Thady este o personalitate cunoscută. . .

Soția lui și-a păstrat numele de față. Iar Thady nu s-a prezentat la proces. În afară de asta, amintește-ți că Thady nu era chiar atât de faimos pe atunci. Iar vizitele lui în America au fost făcute în secret. Presa nu trebuia să afle despre o situație atât de dramatică.

Anne era de acord. Reporterii se manifestau ca niște vulturi în ceea ce ei numeau știri de interes public.

În ochii lui Alex apăru o expresie rugătoare.

– Thady nu dorește să te piardă. De-a lungul anilor, a avut atât de puține motive de fericire. Nu-l poți părăsi acum. N-ar fi corect să-l lipsești de bucuria de a-și vedea fiul crescând. Apoi făcu o grimasă elocventă: în afară de asta, o să mă omoare. Poate nu crezi că viața mea merită vreo atenție, dar este importantă pentru mine.

Anne reuși să-i zâmbească.

– Prea bine, Alex. Te-ai arătat un adevărat prieten pentru amândoi. Instantaneu, figura lui se luminează.

– Deci, rămâi?

Nu știu. Va trebui să mă mai gândesc. Dar ar mai fi ceva, Alex. Fă-mi rost de adresa spitalului.

– Nu. Își agită mâinile într-un protest feroce. Nu-i o idee bună, Anne.

– Spune-mi-o, Alex, se arătă ea neiertătoare. Nu știu dacă voi avea vreodată nevoie de ea. Sau dacă am să ajung s-o folosesc. Dar ai să porți întreaga responsabilitate, dacă situația se înrăutățește între Thady și mine.

Alex se înverzi.

– De ce reușesc să mă vâr mereu în astfel de încurcături? Își strigă el disperarea.

– Fiindcă dorești ca Thady Riordan să continue să scrie.

– Într-adevăr, vreau. Pentru asta, sunt chiar dispus să-mi sacrific viața.

– În cazul ăsta, scrie-mi adresa.

Scoase un suspin, se resemnă și scoase un carnetel din buzunarul interior al hainei.

– Sper să iasă bine, Anne, murmură el, mângăind adresa.

– Și eu, fu ea de acord.

Încă nu știa ce va face. În primul rând, trebuia să aibă grijă de copil.

O va aștepta pe Jenny să vină din Australia. Abia apoi se va putea concentra asupra problemei Thady.

Îi era aproape imposibil să ia o decizie. A-i fi alături suna ca o intervenție macabră în tragedia lui personală. Dar alternativa era la fel de inacceptabilă. În aceste clipe avea cea mai mare nevoie de sprijin moral, iar lipsa ei ar putut părea îngrozitor de nepăsătoare.

Într-un fel, se ajunsese aici numai din vina lui. Păstrase secretul până la sfârșit, poate din neputința de a discuta despre ceea ce urma să se întâmple, în special cu cea care luase locul soției.

Era vinovăția infidelității, vinovăția senzației de fericire alături de Anne, în vreme ce existența nevestei era decisă prin hotărâre judecătorească, poate și vina de a întâmpina o nouă viață în loc să stea la căpătâiul soției, încercând s-o trezească din comă. Înțelegea iadul emoțional prin care trecuse Thady după primirea aceluși fax. Instinctiv, se ferise să profite de compasiunea ei.

În mod clar, nu-i dorea prezența atâta vreme cât stătea lângă soția aflată în pragul morții. Trebuia să-și concentreze întreaga energie vitală într-un ultim efort. Avea să-și petreacă lângă ea fiecare clipă, nedormind, poate și fără să mănânce, zbătându-se din toate puterile să pătrundă prin bariera comei, să-i deștepte conștiința.

În locul lui, Anne era convinsă că ar fi procedat la fel, în ciuda noianului de ani, care i-ar fi transformat iubirea în amintirea unui vis. N-ar fi fost capabilă să-l lase să moară fără să facă un ultim efort.

Pe urmă... oroarea decuplării de la aparate... Apoi deșertăciunea, durerea pierderii, sfârșitul inevitabil, singurătatea înghețată a întunecimii. Thady îi murmurase asemenea cuvinte în prima lor noapte de dragoste, cea în care fusese acceptată în viața lui. Nu suporta gândul că el va trece iar prin asemenea încercări, atâta vreme cât ar fi putut face ceva, asigurându-l că era așteptat de ea și de copil.

Dar cum ar primi el o asemenea promisiune? Poate că ar urî-o fiindcă era încă în viață, în vreme ce mult iubita soție pierise. Poate ar fi interpretat intervenția ei ca pe o încercare inspirată de gelozie de a-l răpi de lângă nevastă. O mostră de egoism absolut.

Încă nu reușise să ia o decizie când, peste două zile, Jenny își făcu apariția. În ciuda oboselii drumului, Jenny se strădui s-o înveselească, dar era prea stresată. Tensiunea n-avea cum să-i priască nici copilului. Își pierdu laptele, iar Michael John trebui să se declare mulțumit cu biberonul.

Pe Jenny începu s-o îngrijoreze starea Annei.

– Știi că-i duci lipsa lui Thady, dar ar trebui să te bucuri de copil, nu să te lași cuprinsă de deprimare.

Cumva, argumentele lui Jenny auură darul de a o scoate din impas. Bine sau rău, simțea nevoia de a-i arăta bărbatului iubit aceeași compasiune cu care o tratase el. Privi în ochii îngrijorați ai surorii, apelând la înțelegerea ei.

– Jenny, am de luat o decizie foarte dificilă. Nu mă simt în stare să-ți explic.

– Este O.K., o încurajă Jenny. Spune-mi cu ce te pot ajuta.

– Trebuie să plec în America, să fiu lângă Thady. Este esențial să-i fiu aproape pe douăzeci și unu august. Adică peste numai șase zile.

Sora se încruntă.

– Cum rămâne cu copilul?

– Vrei să ai tu grijă de Michael John în lipsa mea? Am să angajez o dădacă să te ajute. Nu-l pot lua cu mine. Copiii foarte mici nu suportă diferențele de presiune din timpul zborului. Mi-a explicat una dintre asistente.

– Nu-ți face griji.

O să fie în siguranță cu mine, o asigură Jenny.

Am acumulat experiență cu pruncii lui Kate și ai Lizei.

– Mai sunt niște probleme.

– Spune.

– Îmi trebuie bilet de avion.

Pentru Concorde, dacă se poate. Nu-mi pot permite nicio întârziere.

E chiar atât de urgent?

Anne se strădui să pună în glas întreaga ei convingere.

– Este cea mai importantă hotărâre din viața mea. Sunt înfricoșată.

Habar n-am care va fi rezultatul și ce o să ne rezerve viitorul nouă și fiului nostru.

Te rog, nu-mi îngreuna decizia punând întrebări.

Jenny se aplecă și o sărută pe obraz.

– Liniștește-te, Anne.

Spune-mi doar ce trebuie să fac.

De-a lungul următoarelor zile, Jenny o încurajă neobosită. Reuși cumva să rezolve toate problemele și nu-și mai dădu niciodată frâu liber curiozității.

Se dovedi un adevărat bastion de siguranță, mai ales când venea vorba despre Michael John.

Deși o durea inima să-și părăsească fiul, Anne n-avea nicio îndoială privind competența surorii.

Datorită tensiunii interioare, aproape că nu simți singurătatea călătoriei transatlantice. Se lupta permanent să-și elimine temerile. Hotărârea fusese luată.

Nu mai avea sens să dea înapoi. Urma să ajungă la spital înainte de decuplarea aparatelor care o țineau în viață pe soția lui Thady. Dacă Thady ar fi reușit să-și trezească nevasta din comă, atunci nu i-ar fi rămas decât să se întoarcă acasă. Însă dacă eforturile lui eșuau, voia

să-i demonstreze că îl va ajuta să înfrunte singurătatea și abisurile întunecoase ale vieții.

Dacă și el dorea.

Petrecu o noapte agitată în camera de hotel. Nu se putu atinge de micul dejun.

Puse pe ea costumul verde, serios, pe care-l credea potrivit situației, în caz că Thady ar fi apucat s-o vadă. Își prinse părul lung într-un coc îngrijit, nedorind să lase impresia că vrea să atragă atenția. Cu toată paliditatea datorată oboselei și cearcănele de sub ochi, se machie la fel de discret ca de obicei.

Capitolul 10

Un taxi o duse până la spital. Tocmai se făcuse ora nouă dimineța, când intră pe poartă. Încă un ceas, își spuse ea, chinuită de incertitudini. Nu știa încotro s-o apuce, nici dacă i se va permite accesul în rezervă. Îi tremurau genunchii, în vreme ce se apropia de recepție.

– Anne!

Glasul cu rezonanță britanică o făcu să se întoarcă. Șocată, o văzu pe Paula Wentworth ridicându-se de la o masă situată lângă recepție. Totuși, îndată ce o recunoscuse, surpriza lăsă locul acceptării. N-avea de ce s-o mire prezența Paulei. Avocata care venea spre ea, era gata să-i protejeze interesele lui Thady.

Era îmbrăcată în negru. Anne se întrebă dacă nu cumva propriile haine aveau o culoare deplasată. Poate că fusese o greșeală să ia costumul verde. Totuși, verdele reprezenta primăvara, iar Thady considerase întotdeauna că ea îi sugerează acel anotimp. Voia să-i arate că lungă lui iarnă friguroasă s-ar fi putut încheia... dacă dorea.

– Ce cauți aici? întrebă Paula, pe un ton șuierător.

– Soția lui Thady... și-a revenit din comă? întrebă Anne, sărind direct la problema cea mai importantă.

– Niciodată n-a existat cu adevărat această posibilitate, spuse Paula, clătînând din cap, cu o ușoară nerăbdare.

– Nu sunt nici egoistă, nici crudă, Paula, izbucni Anne. N-am interpretat corect spusele lui Thady. Trăiam cu impresia că soția lui vrea să divorțeze, iar el n-o lasă. Am aflat adevărul abia după ce l-am obligat pe Alex Korbett să vorbească.

– Doamne sfinte! Paula își trecu mâna peste frunte. Din cauza oboselii, ochii ei căpătaseră o nuanță cenușie. Sunt aici fiindcă am crezut că o să aibă nevoie de cineva. Dar tu, Anne... Nu ți-a spus să aștepti?

– I-ar eu i-am răspuns că n-am s-o fac! Pricepi? Nu-l pot lăsa să creadă că a pierdut tot, Paula. Trebuie să știe că avem un viitor împreună. Dacă și-l mai dorește.

– Aș putea să i-o comunic după ce se termină totul, sugerează Paula, vizibil stânjenită de prezența celeilalte.

– Nu crezi că ar fi preferabil să audă din gura mea? N-ar fi mai bine să afle chiar acum? Întreaga agonie a deciziei i se reflecta în glas.

– Nu știu. Nu cred că Thady o să priceapă. Nu-ți pot da vreun sfat.

– Nici eu nu-s convinsă. Dar îți jur că nu m-am gândit decât la el. Nu e vorba de mine. Numai despre el.

Paula inspiră adânc.

– Atunci, trebuie să faci cum crezi că-i mai bine.

– M-am tot gândit. Nu există altă variantă. Trebuie să ajung la el.

Paula îi strânse mâna în semn de încurajare.

– Ai ajuns la concluzia asta din cauza celor ce ți-am spus?

– Da. Lacrimile îi umplură ochii. A fost un moment de cotitură. Mi-am dat seama că nu știam decât o parte din adevăr. Dar de fapt, toate astea n-ar fi fost necesare. Când iubești cu adevărat, secretele nu-și au rostul. Lucrurile ar fi trebuit să iasă la lumină cu mult timp în urmă.

– Am să mă rog pentru voi, declară Paula răgușită.

– Încotro?

– Te voi conduce până la ușă.

Anne își redobândește cu greu stăpânirea de sine, în vreme ce era condusă spre lift. La etajul respectiv, Paula îi arată o sală de așteptare unde urma să rămână. Apoi o conduce spre rezerva din capătul coridorului.

– Ți-ai făcut vreun plan? întrebă ea șoptit, gesticulând spre ușă.

– Cred că știu ce să-i spun, răspunse ea tremurat. Inima îi bătea cu putere. Îmi este frică.

– Și mie, recunosc Paula și o strănse încurajator de umăr. Baftă!

– Îți mulțumesc. În vreme ce Paula se îndepărta pe coridor, Anne își strănse pleoapele, inspiră profund și își adună tot curajul. Era corect. Trebuia să fie.

Deschise ușa și păși în cameră. Era o încăpere sterilă, în care domina albul, cu excepția panourilor de monitoare grupate în preajma patului și legate de femeia care zăcea acolo. Thady stătea pe partea opusă, cu coatele pe pat, ținând apăsată pe buze una dintre mâinile pacientei. Avea ochii închiși și fruntea plecată, de parcă s-ar fi rugat.

Hotărârea Annei slăbi. I se părea un sacrilegiu să intervină. Privi spre femeia pe care Thady o iubise și cu care se însurase și fu impresionată de frumusețea pură a aceluși chip, de trăsăturile liniștite, înrămate de bucle blond-roșcate.

Își feri ochii, înțelegând acum coșmarul ce-l bântuise pe Thady. Dar nu trecutul o adusesese aici, își aminti ea, ci viitorul.

Totuși, în această încăpere, trecutul domina. La picioarele patului se afla o fotografie înrămată a lui Thady și a miresei sale. Alături se găsea un trandafir roșu, al cărui parfum persistent învingea atmosfera antiseptică a încăperii.

Anne se opri aici. Nu dorea să descopere și alte amintiri. Acestea ar fi făcut-o să se simtă și mai nepoftită.

Închise ușa după ea și porni spre locul unde stătea Thady. El nu reacționează. Nu era conștient de prezența străină. Era complet absorbit de trăirea interioară.

Anne rămase în spatele lui, incapabilă să-i tulbure mâhnirea. Își zise că nu putea s-o facă, decizia ei fusese greșită, trebuia să existe și altă cale.

Se întoarse și dădu să plece, cu ochii în lacrimi. Ocoli capul patului, încercând să nu atragă atenția cu vreun zgomot. Simțea că trebuie să plece rapid, totuși nu avea voie să se grăbească.

– Anne!

Numele ei rostit aspru o făcu să înghețe. Cuprinsă de panică, privi spre Thady. Se ridicase pe jumătate de pe scaun, iar pe figura lui apăruse o expresie șocată.

– Îmi pare rău. Cuvintele scăpaseră singure de pe buze. Lacrimile îi curgeau pe obraji.

– De ce ești aici?

– Ca să nu te las singur. În caz că ai nevoie de mine. Ca să-mi retrag vorbele teribile pe care ți le-am spus la Londra. Ca să te ajut oricum voi putea. Să-ți arăt că-ți împărtășesc durerea, Thady.

– Nu, gemu el. N-am vrut niciodată să te fac părtașă la suferință.

– Durerea face parte din viață, Thady. Voiam să știi că îți aparțin integral. Sau în orice condiții vrei. Fiindcă te iubesc. Și te voi iubi mereu.

Thady inspiră adânc, dar figura lui rămase impasibilă. Annei i se păru că zărește o mișcare. Întoarse repede capul, privind la silueta din pat și la șirul de monitoare.

Nimic nu se modificase. Totul era la fel.

– Există o sală de așteptare la capătul coridorului, spuse ea, tremurător. Am să stau cu Paula. Dacă ai nevoie de ceva. . .

Privirea lui era fixată pe chipul soției.

– Roagă-te pentru ea, dacă vrei. Vocea avea o blândețe stranie.

– Așa voi face, șopti ea, înecată de emoție.

Părăsi încăperea cât putu de repede, fără să facă zgomot. În sala de așteptare, Paula o privi întrebător. Anne se așeză pe fotoliul vecin.

– A mers rău? întrebă Paula.

Lacrimile năpădiră din nou ochii Annei.

– A fost o greșeală. Trebuia să-i respect dorințele. Dar am și câștigat. Am văzut ceva minunat: chipul iubirii pure. Dăruirea totală.

– Da, știu, murmură Paula. Asta-i esența pieselor lui, nu-i așa?

Rămaseră tăcute. Pe Anne o necăjea gândul că nu putea spera să ia locul soției. Se trezi rugându-se pentru ea.

Timpul trecea cu greutate, secunde pareau minute, iar minutele ore. Un cuplu între două vârste trecu pe lângă ele. Pe figura bărbatului se citea resemnare. Femeia plângea.

– Părinții ei, murmură Paula.

Anne se gândi iar la tragedia care urma să aibă loc în rezerva de la capătul culoarului, la suferința lui Thady.

Nu-i venea să se uite la ceas. Nu dorea să știe momentul exact în care viața lăsa loc morții.

Zvon de bocet ajunsese până la ele. Părinții trecură din nou, de astă dată în sens invers, cu capetele plecate, bărbatul încercând cu disperare să-și încurajeze soția, trecând peste propria suferință.

Amorțită de durere, Anne își spuse că evenimentul avusese loc și nu mai exista cale de întoarcere. Durerea avea să dispară vreodată pentru ei sau pentru Thady? "O binecuvântată eliberare", fusese aprecierea Paulei. Oare?

Se ridică în picioare. Nu dorea ca Thady s-o găsească așezată după ce-și va fi luat rămas-bun de la femeia pe care o iubise atât. Nu știa nici dacă nu cumva va trece pe lângă sala de așteptare, la fel de împovărat de durere ca socrii. Paula stătea alături, oferindu-i un sprijin tăcut. Așteptară împreună trecerea fiecărei clipe. În sfârșit, niște pași ușori se făcură auziți pe coridor.

Thady își făcu apariția în ușă. Buzele lui erau lipsite de culoare, tenul era înfiorător de palid.

– S-a terminat, spuse el.

Nu existau cuvinte. Anne nu reuși să găsească nimic potrivit. Încercă să-și arate în priviri întreaga compasiune. Paula făcu o jumătate de pas înainte, ridicând brațele. Thady o întâmpină, îmbrățișând-o.

– Îți mulțumesc. Frumos din partea ta că ai venit, dar n-ai cum să mă ajuti.

– Ai grijă Thady, îl imploră Paula și continuă după o scurtă pauză: toți avem nevoie de tine. Apoi răspunse la îmbrățișare și spuse: dacă n-ai nevoie de mine, am să plec.

– Poți să-mi faci un serviciu, dacă vrei.

– Orice.

– Ai grijă de Anne în locul meu.

– Voi face tot ce-mi stă în putință

– Sunt convins.

Anne simți că pălește, pricepând semnificația acelei cereri. Thady nu avea să se întoarcă la ea.

El îi dădu drumul Paulei și se întoarse spre Anne. Nu încercă s-o îmbrățișeze. Ea găsi curajul să ridice fruntea. Ochii lui cerșeau înțelegere.

– Trebuie să fiu singur, Anne.

– Desigur, acceptă ea, mușcându-și buza pentru a opri lacrimile.

– Trebuie să mă împac cu ce s-a petrecut... cu o mulțime de lucruri. Trebuie s-o iau de la capăt. Când am să știu ce vreau să-ți spun, am să-ți scriu.

– Voi aștepta scrisoarea.

– L-ai botezat pe fiul nostru?

– Da. Michael John.

– Frumos nume.

– Este și părerea mea.

– Și tu ești frumoasă. Se aplecă și o sărută ușor pe buze, dar fără nicio urmă de pasiune.

Se îndreptă, îi dădu drumul și se întoarse.

– Thady... El se opri și privi peste umăr. Anne se simți rușinată că dorea mai mult decât era el în stare să-i acorde în clipa aceea. Cam cât crezi că va dura?

Îi citi răspunsul pe chip, înainte de a auzi cuvintele.

– Nu știu, Anne. Cu adevărat, habar n-am. Dar n-am să te las să aștepți mai mult decât va fi necesar. Când toate se vor lămurii în mintea și în inima mea, vei afla imediat. Spusese tot. Anne nu-i putea cere mai mult. Rămase locului, transfigurată de o senzație de inevitabilitate, urmărindu-l cum se îndepărta pas cu pas.

Paula veni lângă ea și-i cuprinse umerii cu un braț.

– Proaspetele mămică trebuie protejate, spuse ea grijuliu. I-am promis lui Thady că o să fiu cu ochii pe tine. Așa că te voi duce acasă.

Până să primească vești de la Thady trecură trei luni. Deși se gândea mereu la el, Anne găsi un soi de resemnare calmă care să-i ușureze așteptarea. În afară de asta, Michael John îi dădea destul de lucru și-i însenina zilele.

Jenny se întorsese de mult la Brian. Anne îi scria des, ținând-o la curent cu evoluția copilului. Alex Korbett își arogase poziția de unchi

onorific și-i vizita adesea, sau îi conducea la câte un eveniment social. Anne se împrietenise cu Paula Wentworth, care se arăta mereu gata să-i sară în ajutor. Una peste alta, cele trei luni trecuseră plăcut.

Apoi sosi pachetul de la Thady.

Un colet, nu o scrisoare.

Anne privi timbrul. Fusese expediat din Irlanda, nu din America. Paula îi spusese că el avea rude în Irlanda. O mamă vârstnică ce refuzase să se mute din casa ei și câțiva verișori.

Deschise pachetul, nerăbdătoare. Topul de foi de hârtie prinse cu elastic trebuia să fie un manuscris. O piesă nouă. Prima, de când începuseră să trăiască împreună. Deasupra primei pagini, era atașat un bilet.

"Dragă Anne,

Îmi pare rău că a durat atât de mult. Mi-am găsit cu dificultate cuvintele, fiindcă erau atâtea de exprimat. Sper că vei înțelege citind. Măine, am să ajung și eu.

Thady"

Anne desprinsese biletul. Dedesubt, îi sări în ochi titlul piesei "Ultima mare pasiune". Instantaneu, simți o gheară-n piept. Nu dorea s-o citească. Fără discuție, era vorba de iubirea lui Thady pentru soție, despre singurătatea, disperarea și durerea resimțite după moartea ei.

Le trăise deja. Ultimul lucru pe care-l dorea era să și le amintească din nou. Poate că pentru el scrisul reprezentase un fel de catharsis, dar era convinsă că ei i-ar fi trezit doar amintiri dureroase. Voia ca trecutul să fie dat uitării. Pentru ea, doar viitorul conta.

Măine, își zise ea, simțind că speranțele înmugureau iar. Măine vor fi împreună, Thady, Michael John și ea.

Cumva, nu știa cum, va reuși să-l convingă să rămână. Pentru viitorul lor comun.

Duse manuscrisul în birou și-l așeză pe masa de lucru. Apoi intră în camera copilului și stătu acolo, privindu-l zâmbitoare, în vreme ce dormea liniștit după biberonul de dimineață. Era minunat. Thady n-avea cum să-i reziste.

După-amiaza, îl scoase pe Michael John la magazine. Cumpără o splendidă salopetă roșie de joacă pentru el și un costum de catifea maro-închis pentru sine.

Noaptea îi fu imposibil să închidă ochii. Se gândea la ziua care urma. De asemenea, nu reușea să dea uitării manuscrisul lui Thady. Voise ca ea să-l citească. Dorise să-i arate tot ce gândise și simțise. Îi reveneau în memorie propriile cuvinte: când iubești cu adevărat, secretele nu-și au rostul.

Iubirea înseamnă comuniune. La bine și la rău. Îți împărtășesc durerea, îi spusese și, dacă nu-și respecta promisiunea, ce i-ar mai fi rămas lui de așteptat de la viitor? Oricâtă suferință i-ar fi provocat, era datoare să-i citească piesa.

Coborî din pat, intră în birou și se cuibări în fotoliul de piele, hotărâtă să nu plece până nu va fi terminat. În vreme ce îndepărta legăturile elastice, mâinile începură să-i tremure.

Prima scenă o tulbură profund. Fără îndoială, Joanna, cea care primea un telefon de la bărbatul pe care-l iubise în urmă cu șapte ani era chiar ea. Forța cuvintelor o ținu fermecată, obligând-o să citească fără întrerupere. Pasiunea ce se țesea între cele două personaje principale era o reflectare veridică a realității. A legăturii dintre Thady și ea. Nu era vorba despre soție.

I se relevară diverse aspecte ale sentimentelor lui Thady, conflictele interioare care-i răvășiseră ființa, salturile uluitoare de la bucurie la

disperare și înapoi. Îi fură evocate amintiri peste care trecuse ușor, de exemplu teama lui că și ea ar fi putut să devină victima unei boli teribile, ca cea care-l lipsise de compania soției. Multe amănunte căpătară semnificații noi.

Anne râdea și plângea, pe rând, în vreme ce iubirea lui pentru ea căpăta noi valențe. Dar peste tot, în fiecare scenă, pasiunea îi împresura, tot mai intensă, aducându-i împreună, apoi separându-i din nou. Cuvintele lui reușeau să evoce tot acel carusel de emoții. Citi tot, apoi rămase transfigurată.

Genială! Chiar mai captivantă și mai irezistibilă decât *The Long Cold Winter*. Niciuna dintre creațiile lui anterioare nu se apocia de profunzimea acestei reprezentări a sentimentelor umane. Cu toate acestea, piesa nu avea final, era neterminată.

Annei i se părea că existau două variante la fel de plauzibile. Ar fi putut urma o încheiere tragică, specifică pieselor lui Thady. Dar pentru întâia dată, autorul strecurase un licăr de speranță. O năzuință spre fericire, ca o promisiune schițată că această ultimă pasiune va fi împlinită.

Mâine, își zise Anne, cuprinsă de o nouă speranță. Fără îndoială, Thady însuși dorea acest final optimist. Cu siguranță, altfel ce rost ar fi avut să vină?

Nu putea accepta că Thady urmărea doar să comercializeze povestea sentimentelor lor reciproce. Piesa fusese scrisă pentru ea, pentru a elimina definitiv toate secretele ce dăinuiseră între ei. Era o invitație de a-și uni viețile, deplin, pentru totdeauna. Asta voise să-i comunice trimițând manuscrisul înainte.

Anne pricepu că visurile ei s-ar fi putut realiza. Toate. Se vârî în pat, dorindu-și ca ziua de mâine să vină mai iute. Voia ca amintirile trecutului să fie înlocuite de realitatea sosirii lui Thady.

Se trezi devreme. Îi dădu biberonul lui Michael John, apoi îl îmbracă în costumul cel nou. Îl lăsa să se joace fericit și se pregăti să-l întâmpine pe Thady. Abia terminase cu dichisitul, când auzi o bătaie la ușă. Se grăbi să răspundă. Când ajunse, ușa tocmai se deschidea. Numai Thady avea cheile.

El intră. Își deschise brațele pentru a o primi la piept.

– Ai venit acasă! strigă ea, din ochi țâșnindu-i fericire pură.

– Da. În sfârșit, am ajuns, spuse el, cu glas vibrant.

Arăta bine. Se simțea bine. Anne suspină ușurată. De astă dată, Thady nu venise la ea doar pentru a se reface. Se vindecase singur și se prezenta ca un bărbat complet, fără alte priorități.

– Deci, ai citit piesa? vru el să știe, cu ochii verzi plini de speranță și iubire.

– Da, dar e neterminată, Thady. Privirea ei oglindea aceleași sentimente.

– Finalul trebuie să-l scrii chiar tu, Anne. Așa cum crezi de cuviință.

– Tu trebuie să decizi. Ceea ce ai creat este minunat. Este cea mai bună piesă pe care am citit-o vreodată. Doar tu poți să-i dai un final.

– Nu va vedea niciodată lumina scenei, Anne. Doar dacă tu vrei s-o montezi. Este un prinos al iubirii.

– Dragostea este diferită pe scenă, Thady, spuse ea cu tristețe. Dar am văzut cum arată realitatea. Am observat-o la tine față de soția ta.

El îi cuprinse mâinile. Le sărută fierbinte și le lipi de inimă. Ochii verzi, profund serioși demonstrau dorința lui de a-i alunga temerile cu privire la viitor.

– Anne, lipsa mea îndelungată nu s-a datorat numai dorinței de a termina piesa. Nu știu dacă ai să mă crezi, dar nu-i vorba despre gândurile unei minți rătăcite, sau ale unei imaginații febrile. Este o certitudine izvorâtă din reflecție calmă.

Abia când am reușit să-mi clarific gândurile, am reușit să mă împac cu propriile sentimente.

Anne nu mai respira. Acesta era momentul adevărului, ultimul secret, răspântia de la care lucrurile puteau evolua în direcții diferite.

– Continuă, șopti ea.

– Îți amintești ziua când ai venit la spital?

Anne aprobă din cap, neavând încredere în propriul glas.

– Înainte de a pleca, te-am rugat să te rogi pentru ea. . .

– Am făcut-o, Thady, îl asigură ea solemn.

– În clipa aceea, m-am uitat la soția mea. Pe chipul ei zâmbitor am citit aprobarea, Anne.

– Nu pentru mine, Thady, ție îți era adresată.

El scutură din cap.

– S-a întâmplat imediat după ce ai spus că mă iubesti.

Un mic fior o străbătu. Își aminti. Oare i se păruse că observase o mișcare, sau Thady chiar avea dreptate?

– Pe urmă, am verificat monitoarele de repetate ori. Înregistraseră același lucru: nimic nu se întâmplase. Și totuși, până în ziua morții, am să jur că ți-a zâmbit.

– Nu, nu, Thady. Era imposibil, își zise ea. De ce să-i fi zâmbit soția lui? Și mie mi s-a părut că observ o mișcare, dar când am întors ochii, n-am văzut nimic. Totuși, dacă a făcut-o, ți se adresa, Thady.

– Ai văzut și tu?

Anne se încruntă, încercând să retrăiască acea clipă.

– Ceva mi-a atras privirea. Pe urmă, mi-am zis că probabil mă înșelasem.

– Pe monitoare n-a fost înregistrată nici cea mai mică schimbare. Dar sunt convins că n-a fost un rod al imaginației mele.

– Atunci n-a fost, aprobă ea blând.

El ridică o mână spre figura ei, mângâind-o pe obraz.

– Vreme de zece ani, am tot încercat să ajung până la ea. Dacă n-ai fi venit atunci, dacă n-ai fi spus acele cuvinte, Anne, nu-mi rămânea nimic. Cred că ea știa. Se opri și-i cercetă trăsăturile încet, cu adorație.

– Ce știa, Thady? insistă ea, simțind nevoia de a afla semnificația acelor cuvinte.

– De atunci, m-am tot gândit la asta. Pentru întâia oară, părea liniștită, convinsă că viața mea poate continua, că ar trebui să împart cu tine ceea ce am trăit cândva cu ea, că trebuie să creștem copii în atmosfera de siguranță a iubirii care poate trece peste orice. Glasul lui coborî până la intensitatea unei șoapte. Când ne-am cunoscut, Anne, îmi aminteai de ea într-o mulțime de feluri. Așa ești și acum. Am încercat să te țin departe, totuși cred că sunteți inseparabile. Teribil de independente, dar generoase cu iubirea și compasiunea. Mai curajoase decât oricare bărbat. Absolut loiale. Mereu gata de efort maxim, atunci când faceți ceea ce credeți că-i bine.

O cuprinse în brațe. Pe figura lui apăruse acea expresie pe care ea o mai văzuse o singură dată. Era acolo, iar Anne auzi cuvintele după care tânjise atâta vreme.

– Te iubesc, Anne. Așa a fost mereu. Singura diferență este că acum ai întreaga mea iubire. Pot, în sfârșit, să te cer de nevastă. Vrei să te măriți cu mine?

Zâmbetul îi ilustra deplin împlinirea integrală a tuturor visurilor.

– Da, Thady. Chiar foarte mult, și pentru toată viața.

– Aș sugera să fixăm data nunții în ziua întâi de primăvară, spuse el, la fel de zâmbitor.

– Ce idee minunată!

– Promit să nu te mai părăsesc niciodată, Anne. Vom trăi împreună tot restul vieții.

Apoi o sărută cu pasiunea aceea după care ea tânjise. O pasiune devoratoare, minunată, atât de intensă încât să dureze etern.

Scena fu întreruptă de un scâncet venit din camera copilului.

– Bucuriile statutului de părinte, râse Anne. Am impresia că te cheamă fiul tău, îl necăji ea.

– Hm... Are un glas puternic, nu-i așa?

– Asta-i manifestarea frustrării. Probabil că a scăpat din pătuț jucăria favorită și vrea să i-o dai înapoi.

Thady râse încântat. Cu o mână petrecută peste umerii ei, porni să îplinească dorința fiului.

Măinile și picioarele copilului împungeau aerul, iar el se pregătea să scoată un nou strigăt când figurile zâmbitoare ale părinților apărură deasupra pătuțului. Această schimbare de situație foarte satisfăcătoare provocă o modificare a planurilor. Figura i se destinse, deschise larg ochii inocenți și începu să gângurească.

– Pungaș mic, îl apostrofă Thady, ridicându-l din leagăn și acordându-i întreaga atenție indulgentă specifică unui părinte.

Conexiunea se stabili instantaneu și fu ratificată de gângurelele aprobatoare ale lui Michael John.

Întâia zi a primăverii fu minunată. Căsătoria fu celebrată în micuța biserică de la marginea satului unde Annelize Tolliver și Thady Riordan se mutaseră. Ea fu condusă la altar de Alex Korbett.

Nașii au fost Paula și Richard Wentworth.

Cele trei surori ale miresei au fost de față, însoțite de respectivii soți. Pentru ocazia aceea, Thady avusese grijă să aducă de peste ocean întreaga familie. Nou-născuta fiică a lui Jenny rămăsese în grija părinților lui Brian, în Australia, dar mama adusese nenumărate fotografii. Michael John era martor al întregii tevaturi, stând în poalele bunicii lui australiene.

Leonie Tolliver plânse sentimental când fiica cea mare ieși din biserică femeie la casa ei. Ce fotografie grozavă va ocupa locul de onoare de pe căminul ei! Anne nu numai că era frumoasă ca orice mireasă, dar în urechi îi străluceau niște diamante fabuloase. Se potriveau perfect cu inelul de logodnă, creație a lui De Mestres, din Bruxelles. Desigur, cea mai importantă era verigheta, dar diamantele acelea aveau să fie dovada incontestabilă a generozității soțului Annei, pentru toți prietenii care aveau să admire fotografia pe cămin. Frumos, faimos, bogat și generos. Zău, când își puna ceva în cap, Anne excela. Chiar și în privința căsătoriei.

În vreme ce mirele și mireasa se opriră pe treptele bisericii pentru a-l lăsa pe fotograf să-și facă meseria, Thady atinse ușor cerceii care erau acum purtați în public pentru prima oară. Era încântat.

- Să înțeleg că abia asta este o ocazie specială? murmură el.
- Astăzi simt că mi se potrivesc, replică ea, radiind de iubire.
- Azi totul e permis, declară el.

Fără vreun îndemn din partea fotografului, Thady o cuprinse în brațe și o sărută cu pasiunea celui îndreptățit, iar Annelise Riordan răspunse la fel.

Iubirea lor era vizibilă pentru toți cei prezenți. Michael John Patrik Riordan încunună momentul pronunțând cele două cuvinte pe care le știa: tata și mama. Apoi își scoase botoșeii și începu să se joace cu degetele de la picioare. Râdea și gângurea fericit. Simțea că de acum înainte, toate vor fi în ordine.

Sfârșit